

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

Ред. і Адм. Львів, Ринок Ч. 10. П. ПОВ.	ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Телефон Ред. 246-46	місячно (з книжкою) . . . 3.00 зол.
Телефон Адм. 223-41	чвертьрічно . . . 15.00 "
Телефон Друж. 228-26	піврічно . . . 30.00 "
Адреса для телегр.: Діло Львів	річно . . . 60.00 "
Комт.: П. К. О. Львів 504 000	В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. У ЧЕ.
Банку Чеської Лавки	ХОСЛОВАЧИНІ 30 КОР. Ч.
Прага "Діло"	У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.00 ЗОЛ. П.
Рукописів не звертаємо.	ОДИН ПРИМІРНИЙ 20 СӨТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО КНИЖКУ Б-КИ "ДІЛО" В ОБЕМІ 10-15 АРКУШІВ ДРУКУ.

НОВОВІДКРИТА
ФАБРИКА
ЗАЛІЗНИХ
ВИРОБІВ
У
ВНИНІКЛХ

ВИПУСТИЛА
НА РИНОК
ПЕРШОЯКІСНІ
Ц В Я Х И

ТА ПРОДАЄ ІХ ГУРТОВО У ВСІХ
СТАНДАРТОВИХ ВИМІРАХ

Д-р М. ДЗЕРОВИЧ

виїхав як щорічно

до Щавниці.

ПОЖЕЖА НИЩИТЬ НЕНАДІЙНО НАШІ ГОСПОДАР-
СТВА тому хоронім і забезпечуймо своє майно, асигну-
ючи від огню також свої рухомості (хатню обстанов-
ку, господарське знаряддя, новий інвентар, пашу
і збіжжя) в

ТОВАРИСТВІ ВЗАІМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ "ДНІСТЕР",
Львів, вул. Руська Ч. 20.

яке за дрібну оплату виплачує повне відшкодування
за втрачене майно.

Всі Елегантні Панове

убираються у знанім трапезнім салоні

ГРИГОРІЯ КЛЮКА

Львів, Академічна 14, І. п. Тел. 115-65.

Складайте свої ощадності і всяку часову зайву готівку

в ЦЕНТРОБАНКУ

У ЛЬВОВІ ПРИ ВУЛИЦІ ТРЕТЬОГО МАЯ Ч. 15.

бо це не тільки безпечно і корисно для Вас льоната,
але це рівночасно значник для нашого господарсько-
кооперативного організму. Центробанк акредитує наші
кооперативні центральні, Український, Польові Союзи,
Районні Молокарні та всяке кооперативний промисл.

У Зелені Свята.

Прийняв вже у нас такий звичай, як вислія почувань українських сердець, що шорічно в Зелені Свята віддаємо особливу пошану Тіням Тих, що передчасно від нас відійшли, сповнивши чесно свій обов'язок супроти Батьківщини.

Це Тіні наших дорогих Борців.

Обов'язком кожного та кожної з нас є плекати цей звичай, що вже став нашою на-
родною традицією, та переказувати його на пам'ятку грядучим поколінням.

Тому, вірний Сину та Донько України, коли підете у Зелені Свята на цвинтарі спов-
ни цей святий обов'язок та під звук церковних і народних пісень акризувати Стрілецькі
Могили вінками пахучих квітів складатимете Геройським Тіням свій низький поклон, тоді
такимайте й на те, що ці Дорогі Могили вимагають крім загальної пошани ще й фондів на
їхнє тривке збереження.

При цій нагоді не забудьте й на живучих ще бувших борців, що ставши інвалідами,
потребують тепер шораз більшої опіки та помочі від Вас.

Коли вшануємо в цей спосіб і тих, що ще проживають свої осінні дні в недугах та
рвах, то це буде найкращий вияв нашої пошани й любови до нашого Великого Минулого та
одночасно запорака нашої яснійшої Майбутності!

Львів, у Зелені Свята 1938.

ТОВАРИСТВО ОХОРОНИ ВОЄННИХ МОГИЛ.
УКРАЇНСЬКЕ Т-ВО ДОПОМОГИ ІНВАЛІДАМ.

Повідомляємо, що львівська Філія Т-ва Охорони Воєнних Могила дістала дозвіл
на переведення прилюдної збірки в дні:

12. червня ц. р. на Янівському цвинтарі і 13. червня ц. р. на Личаківському.

Крім цього в оба ці дні під церквами й українськими установами дозволена при-
людна збірка до замкнених пушок.

Анархія в Мексикі.

АНТИСЕМІТИЗМ.

У цілому Мексику панують дальше сутин-
чи, урядові війська зводять бої з озброєними
бандитами.

У стейті Гереро бандити напали на місце-
вість Какагуа, попідаливали доми та вима-
гували мешканців, не зважаючи ні на які
заповіді.

Торговельна палата в Геріозальо вида-
лила всіх своїх членів-жидів, бо вони ведуть
незаконну конкуренцію. Жиди попросили у
губернатора стейту помочі проти пікет, але
губернатор відповів, що дав їм усяку поміч, яку
передбачує закон.

Переговори у справі Александрети.

В Анкарі почалися франко-турецькі пере-
говори над розв'язкою спірних питань у справі
Александрети.

У САНДЖАКУ-ЧЕРКЕСЬКА ЖАНДАРМЕРІЯ В
САНДЖАКУ АЛЕКСАНДРЕТИ.

Як подає турецька преса, новий військовий

командант і цивільний губернатор санджаку А-
лександрети приступив до організування полку
жандармерії, зложеного з курдів і черкесів,
який має припинити сутички між поодинокими
національними групами.

ЦЕНТРАЛЬНА

Малопольська Каса Ощадности У ЛЬВОВІ

(раніше Галицька Каса Ощадности)

Найстарша ощаднистесна установа заснована в 1843 р.

Влада ощаднистесна гарантує державні.
Рахунки чеків. — Рахунки біжучі. — Дисконт реке. —
Позички векселі і гіпотечні. — Купно, продаж. —
Кошторис емісійних паперів. — Інкасо. — Депозити.

РЕЗЕРВИ 5,668,000 ЗОЛ.

Обсяг діяльності — підля Галичина.

Замісцеві виплати — П. К. О. 500-198.

Відвідини покійних.

Львів, 11. червня 1938.

Це не політика, а психологія: коли стріме людини
велика радість, то серед найвеселішого настрою нахо-
диться на неї ратом хвилина смутку: вона пригадує собі
того когось найближчого собі, з яким не може вже
своєю радістю поділитися. Коли-ж трапилось не щось
радісне, а невдоволення, прикрі, коли людині важко
на серці і вона намагається на роздоріжжі, тоді тим біль-
ше лине думкою до тих, які колись були життєвою під-
порою, які ділили не тільки радість, але й смутки, які
хотіли розв'язати та які були тим, після яких залишилася
пуста. Цвинтар є місцем, куди з вітальниками не ходять
люди з куртуазного обов'язку, з чинністю ані з мусу.
Супроти покійників не треба грати ніжкої комедії, на
треба супроти них скривати своїх почувань і нема пощо
облудно викривати супроти них свою сердечність. З від-
відини до покійників це тільки той, хто мігуче жа-
гучу, невідверту, непереможну потребу станути над мо-
гилою і шукати у надмогильній мовчанці спокійності
для себе самого, розваги, полеміки.

Коли сучасна діяльність важка і насуває чорні думи
про будуче — то єдиним джерелом, з якого можна чер-
пати віру і бадьорість, є минуле. Коли здається когось,
що довкола нема вже таких близьких друзів, на яких
можна покласти свою надію, яких можна довірити
свій дорібок і все своє життя, то ті сумніви можуть роз-
віяти тільки могили: навіні свічки, часів, коли були
і жили навіть такі, які віддали за своїх земляків, за Рід-
ний Край і за Ідею — найдорожче, що мали — своє жит-
тя. Чи можна навіть довести, що не треба зневіро-
ватися, що не треба бачити довкола себе лише само зло,
що треба серед буденних злиднів тямити і про добро,
яке криється між нами? Адже не могло воно розвіятися,
як дим, разом із фізичною смертю тих, що самі були
добром і творили з їхнє добро.

І тому кулати могила належить до найбагатородніших
визначень людської душі і серця, які тільки можуть існува-
ти. У цьому кулаті все, що людина колись мала і що
колись любила, і все те, за чим сьогодні тужить, і те,
чого у будучині бажало. Не щось матеріальне, щось
дохідне, а саме Ідеальне, зв'язане з почуваннями. Який
матеріалістичний підхід може бути у пошані й люби-
ні до чорної землі, яка криве в собі долені рештки
найближчих? І тому сам кулати могила, сам ритуал, що
йому товаришать, займає в усіх культурних країнах сві-
та опіки. Не може нікому дах принести покля, що во-
го хтось складає тілам покійних. Маніфестація прива-
зання до могила є найбагатороднішою маніфестацією з
усіх збірок визначень якогонебудь почування.

Маса українців, вірних греко-католицькій Церкві,
які в церковно-релігійних походах під проводом духо-
венства йдуть у дикі Сошествія Св. Духа на цвинтарі, є
пророческим доказом, що в українському народі є ті
перві добрі, той ідеалістичний підхід до доземних
справ, які є питомою прикметою народів із найви-
щою духовною культурою. Самі наші зелено-святоточні
процесії є вже могутньою маніфестацією живого украї-
нського духа і підбадьоренням учасників. Побут серед
зелених могила є для них тим надиханням, що його дає
віра у себе самих, у свою Націю, у свою будуч-
ність, у свою Ідею.

Іс.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

Редакція й Адміністрація:
Львів, РИНОК Ч. 10. П. ПОВ.
Телефон Редакції 246-46
Телефон Адміністрації 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Квиток: П. К. О. Львів 504000
"Банку Чеських Лейов.
Прага "Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
місячно (з книжкою) . . . 5.00 зал.
чвертьрічно . . . . . 15.00 "
піврічно . . . . . 30.00 "
річно . . . . . 60.00 "
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. У ЧЕ.
ХОСЛОВАЧИНІ 30 КОР. Ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
НИЖНЮ Б-НИ "ДІЛА" В ОБЕМІ 10-12 АРКУШІВ ДРУКУ.

НОВОВІДКРИТА
ФАБРИКА
ЗАЛІЗНИХ
ВИРОБІВ
У
ВИННИКАХ

ВИПУСТИЛА
НА РИНОК
ПЕРШОЯКІСНІ
ЦВЯХИ

ТА ПРОДАЄ ІХ ГУРТОВО У ВСІХ
СТАНДАРТОВИХ ВИМІРАХ

Д-р М. ДЗЕРОВИЧ

виїхав як щорічно

до Щавниці.

У Зелені Свята.

Прийняв уже у нас такий звичай, як висів почувань українських сердець, що щорічно в Зелені Свята віддаємо особливу пошану Тіням Тих, що передчасно від нас відійшли, сповнивши чесний свій обов'язок супроти Батьківщини.

Це Тіні наших дорогих Борців.

Обов'язком кожного та кожної з нас є плекати цей звичай, що вже став нашою народною традицією, та передавати його на пам'ятку грядучим поколінням.

Тому, вірний Сину та Донько України, коли підете у Зелені Свята на цвинтарі сповнити цей святий обов'язок та під звук церковних і народних пісень викриваючи Стрілецькі Могили вінками пахучих квітів складатимете Геройським Тіням свій низький поклон, тоді пам'ятайте й на те, що ці Дорогі Могили вимагають крім загальної пошани ще й фондів на їхнє трікхе збереження.

При цій нагоді не забудьте й на живучих ще бувають борців, що ставши інвалідами, потребують тепер шораз більшої опіки та помочі від Вас.

Коли вшануємо в цей спосіб і тих, що ще проживають свої осінні дні в недугах та ранах, то це буде найкращий вияв нашої пошани й любови до нашого Великого Минулого та одночасно заповідь нашої яснійшої Майбутності!

Львів, у Зелені Свята 1938.

ТОВАРИСТВО ОХОРОНИ ВОЄННИХ МОГИЛ.
УКРАЇНСЬКЕ Т-ВО ДОПОМОГИ ІНВАЛІДАМ.

Повідомляємо, що львівська Філія Т-ва Охорони Воєнних Могил дістала дозвіл на переведення прилюдної збірки в дні:

12. червня ц. р. на Янівському цвинтарі і 13. червня ц. р. на Личаківському.

Крім цього в оба ці дні під церквами й українськими установами дозволена прилюдна збірка до замкнених пушок.

Анархія в Мексику.

У цілому Мексику панують даліше сутич-
ки, урядові війська зводять бої з озброєними
атаками.

У степі Гереро бандити напали на місце-
ність Какагуа, поціпаляючи доми та вима-
гували мешканців, не зважаючи ні на вік
ні на пол.

Переговори у справі Александрети.

В Анкарі почалися франко-турецькі пере-
говори над розв'язкою спірних питань у справі
Александрети.

КУРДИСЬКО-ЧЕРКЕСЬКА ЖАНДАРМЕРІЯ В
САНДЖАКУ АЛЕКСАНДРЕТИ.

Як поала турецька преса, новий військовий

командант і цивільний губернатор санджаку А-
лександрети приступили до організування полку
жандармерії, алогоного з курдів і черкесів,
який має припинити сутички між поодинокими
національними групами.

ЦЕНТРАЛЬНА

Малопольська Каса Ощадності У ЛЬВОВІ

(раніше Галицька Каса Ощадності)

Найстарша ощаднистеза установа заснована в 1843 р.

Влада ощаднистеза з гарантією держави.
Розуми ческові. — Разуми бізучі. — Дисконт реєс —
Позички векселі і гіпотечні. — Купно, продаж. —
Львівська вартісних паперів. — Імвасо. — Депозита.

РЕЗЕРВИ 5,668.000 ЗОЛ.

Обсяг діяльності — під Галичина.
Замісники кохати — П. К. О. 500198.

Відвідини покійних.

Львів, 11. червня 1938.

Це не політика, а психологія: коли стрілецько-
велика радість, то серед найвищого настрою на-
ходить на неї раптом хвиля смутку: вона пригадує собі
того когось найближчого собі, з яким не може вже
своїм радістю поділитися. Коли-ж траплялось не щось
радісне, а невеселе, сумне, прикре, коли людині важко
на серці і вона намагається на роздобріжжя, тоді тим біль-
ше думкою до тих, які колись були життєвою під-
порою, які діяли не тільки радістю, але й смутком, які
вміли розважати та які були тим, після яких залишилась
пустка. Цвинтар є місцем, куди з відлюдками не ходять
люди з куртуазного обов'язку, з чинності які з мусу.
Супроти покійників не треба грати ніякої комедії, не
треба супроти них скривати своїх почувань і нема пощо
обладно викладати супроти них свою сердечність. З від-
людками до покійників іде тільки той, хто відчуває жа-
гучу, невідверту, непереможну потребу стати над мо-
гилою і шукати у надмогиляній мовчаній співжиття
для себе самого, розваги, полеміки.

Коли сучасна дійсність здаєш і нсуває чорні думи
про будуче — то єдиним джерелом, з якого можна чер-
пати віру і бадьорість, є минуле. Коли здається когось
що довкола нема вже таких близьких друзів, на яких
можна покласти свою надію, яких можна довірити
своїм дорібною і всі своє життя, то ті сумніви можуть ро-
звіяти тільки могили: живіні своїми часів, коли були
і жили навіть такі, які віддали за своїх земляків, за Рід-
ний Край і за Ізено — найдорожче, що мали — своє жи-
ття. Чи можна навіть крапкий доказ, що не треба замири-
ватися, що не треба боятися довкола себе лише само зло,
що треба серед буденних закладів жити і про добро,
яке кривиться між нами? Адже не могло воно розвину-
ти, як дик, разом із фізичною смертю тих, що самі були
добром і творили з них добро.

І тому культ могол належить до найближчорозумі-
явних людських душ і серця, які тільки можуть іспра-
вляти. У цьому культі все, що людина колись мала і що
колись любила, і все те, за чим сьогодні тужить, і те,
чого у будучині бажає. Не щось матеріальне, щось
дохідне, а саме ідеальне, законе з почуванням. Який
матеріалістичний підхід може бути у пошані й любові
до чорної землі, яка крім в собі дозвела рештки
найрідніших? І тому сам культ могол, сам ритуал, що
воно товариство, залучає в усіх культурних краях са-
мі опіки. Не може нікому але привнести погляд, що во-
го хтось сказав злив покійних. Маніфестація прива-
зання до могол є найбільшорозумію маніфестацією з
усіх збірних виявів людського почування.

Маса українців, вірних греко-католицької Церкві,
які в церковно-релігійних походах під проводом духо-
венства йдуть у дні Сомешної Св. Духа на цвинтарі, є
проречистим доказом, що в українському народі є ті
перві добра, той ідеалістичний підхід до дозвонах
справ, які є антиномією прихвальної народів із найба-
гачішим духовним культурою. Самі жні зливо-святкові
процесії є вже могутньою маніфестацією життя укра-
їнського духа і найбільшорозумію учасників. Побуд серця
залиши могол і для них тим надихаючим, що його дав
віра. Віра у себе самих, у свою Навію, у свою будуч-
ність, у свою Ізено.

„Бандити“ и „ідіоти“.

Вислів „бандити“ з додатком іноді до нього зайету „петлюрівські“ ввійшов до большевицького словника на совітській Україні вже давно.

Саме тоді, коли, подолавши Україну своїм непомірно численнішим військом, окупувала її червона Москва, вслід за чим смачні тамешні продукти цілі загопи комісарів, чекістів, червоноармійців і коли замість того, щоб без перешкод забирати все те від „адячного великому російському народові“, українського населення, довелось стрітнутись з досить нездичинни пред-ставниками цього населення.

Неначе на дичину полювали на всяких комісарів ці неадячні представники українського населення з своїх обрізів у кожному гайку, в кожному ярку, пускали під укіс а залізничних наїснів цілі поїзди а продуктами, які просту-вали на північ, до Росії; небезпечно було для комісарів навіть ночувати в кожному селі, в кожному хуторі — закидають по ночі ручними гра-натами ці „бандити“.

І бували ці „бандити“ окремі, але й творили вони цілі банди, і складали навіть цілі тайні організації і „Козачу раду“, і „Центральний по-станційний комітет“ і „Вільну Україну“, і „Брат-ство української державности“.

І були ці „бандити“ місцевого походження, як Григорій Косинка, Ангел, Струк, Зелений, і були вони а далекої Наддніпрянщини, як Анд-рух, Опока.

І часом виявлялися ці „бандити“ невідомо звідки, бої, обдірані, з кийками в руках за-мість зброї, але страшний своєю неадваністю, своїм завзятіям, своєю ненавистю до окупантів, своєю цілковитою байдужністю до смерті і до всякого катування їх.

І були вони, ці „бандити“, справді ніби по-всюди, справді ніби такі, що їх не можна вини-щити.

Бо як і зникали вони під натиском військо-вої сили а з'являлися знову з своїми обрізами, то виявлялися потім під виглядом учителів по се-лах, розійжджали як кооперативні інструктори, працювали серед селянства як агрономи райо-нових земельних відділів, виголошували пропо-зиції а церковних амвоні ці ноговисвячені чубаті, голені молоді панотці.

І знову страшна була їх органічна нена-висть, якою просичена була вся їх праця, всі їх баталки.

І чим більше їх нищили, заснавали, розстрі-лювали, тим більше виявлялося цих „бандитів“ під іншим виглядом, там, де не можна було на-віть очікувати, бо цей „петлюрівський бананити“ сидів по редакціях совітських газет і журналів, по видавництвах, по лабораторіях інститутів, по наукових заведеннях Академії Наук; цей вони пролізали до партійних організацій; це-ж вони сиділи по кабінетах наркоматів; це вони про-голошували найважливіші промови, де вони заперіювали Москву у своїй відданості партії, „вождю“; це-ж вони голосували на москов-ських кандидатах, підносячи до гори червоні партійні квитки.

Ненависть до Москви залишалася попе-редня, але цілком нова була їх організація, їх зв'язок між собою, їх зв'язок а колгоспами, а у-країнським робітництвом.

Ніби за якимсь гаслом то починається то при-пиняється на селі і цілковитий саботаж урядо-вих заготівель, і нищення сільсько-господар-ського інвентаря, і коней, ніби за якимсь гаслом то починаються то припиняються „проривні“ і на українських залізницях, і в українських ко-пальнях, і в українських фабриках.

І знову не може не лякати ця байдужність до найжахливіших кар, до самої смерті, бай-дужність чи не спадкова, що вироблялась сто-літнім найнебезпечнішою кш. боротьби.

Бо не діялися на викритті законспірова-них „бандитів“, не діялися на розстрілі їх і на підставі судових присудів, і просто без вся-ких присудів, знову і знову виявляються нові, знову і знову вперіюють такий, про „контре-волюцію“, яких нікому а Москві і до голови не могло прийти.

І знову всюди сидять ці „бандити“ — і в ка-бінетах голови ради народніх комісарів, і в ка-бінетах його заступників, і в кабінеті першого секретаря київського, столичного, партійного обласного комітету, під оком самого ЦК партії.

І не діялися на жалю до своїх по-передників не переводяться „бандити“, виявля-ються обласного комітету, під оком самого ЦК партії!

Відбуваються, наприклад, вибори до київ-ського обласного партійного комітету. Після того як два місяці тому на становищі першого секретаря цього комітету виявили „бандита“ Євнушенка, того „найлютішого ворога народу“ — як каже Москва — розуміється докладно перечистили склад делегатів до партійної кон-ференції, на якій добирають обласний партій-ний комітет. Дбайливо складають спис канди-датів до цього комітету, „відводять“ всіх хоч трошки сумнівних (требаж вислужитися пе-ред Москвою, требаж покрити вину своїх попе-редників) і нарешті над наміченими остаточно кандидатами голосують у тайний спосіб. Філь-трація на 100 відсотків! Секретар ЦК партії Бурмістенко, присутній на конференції, який уявляє собою уха та очі Москви, виголошує зворушливу промову, що нарешті „викорчова-но“ всіх „ворогів народу“, всіх „бандитів“, що нарешті київський обком уявлятиме собою монолітну скелю справжніх, відданих ЦК пар-тіїців. Після того проголошують спис новови-браних членів обкому, і... один з цих новови-браних членів Ковальов, подає таку „контре-волюційну“ репліку, що його зараз виключа-ють зі складу обкому. Рекорд найжорстшого перебування у складі партійного комітету по-битий. Та не в цьому річ... Але де а гарантія, що серед решти 59 не виявиться новий „бан-дит“?

Такий є зміст слова „бандит“, введеного до большевицького словника на совітській Україні, вже давно.

Вислів „ідіот“, „ідіоти“ ввійшов до больше-вицького словника на совітській Україні порів-нюючи недавно.

Не втаємничені ми, якими епітетами наго-роджувала своїх емісарів Москва раніше, коли вони поверталися з України, сумно звідомля-ючи, що винищили силу „бандитів“, але вини-щити всіх важко. Проте, виявилось, що най-ближчі співробітники і помічники самого По-стишева у вигляді партійних секретарів Іліна і Сапова й особистої секретарки Постоловської, яка виконувала обов'язки і полюбовниці, були по суті „вороги народу“, „бандити“, а Іліна, що мав підроблені документи навіть невідомо як називався, коли виявилось, що „бандити“, як ми вже казали, попролазили всюди, то з висоти Кремля сам „вожд“ скарактеризував поведінку Постишева, як „ідіотську хворобу“, а самого По-стишева нагородив епітетом „ідіот“.

Не нам, розуміється, висловлювати сумнів щодо алучності цих окреслень. „Вожд“ доско-нало орієнтується у розумових здібностях своїх довірених осіб, своїх емісарів на совітській У-країні. Але доля хотіла, щоб і наступник Павла Петровича Постишева, Мендель Хатаевич, не був розумніший від нього; мабуть це їх єдина політка для Постишева. Змівив Хатаевича, як відомо, Станіслав Вікентієвич Косіор, взявши всі справи управління а совітською Україною у

НА СТОРОЖІ

твого здоров'я і краси

ТОАЛЕТОВІ МИЛА „Центросоюз“

свої руки. О, цей мусів бути мудрий. Не зарю-мав такий прекрасний стаж; не даром був „у-країнцем“, бо працював на Україні і раніше, отже мав усі дані визнаватися у справах не ці загадкові Україні, дати собі раду а „бан-дитами“. Рецепт його і його найближчого по-мника, Ізраїля Леплевського, була дуже проста: арештувати й арештувати.

Але-ж треба когось призначити на місце на місця заарештованих.

Ну і що-ж робити, коли, наприклад, на-рештували голову одеського обласного мило-вого комітету Бойка, як „бандита“, на його місце призначили Бойка, а він незабаром ви-вився теж „бандитом“? Його заарештували на його місце призначили Ткальченка, а і цього довелось заарештувати.

А чи краще було в Полтаві? А а самому І-еві, де, скажім, на місце Петрушанського, та „бандита“ якого викрили на посаді голови І-івської міської ради, призначили Христини Христинича заарештували. 13-го вересня при-значили Митиулінського, а 16-го вересня його на заарештували.

Ну і що-ж?!

Нагородили і Косіора а Леплевським та-ми „ідіотів“!

Надіслали на місце Косіора найвипробо-ванішого а найвипробованішого „Міхиту Сергее-вича Хрущова“, який мусить винищити на совіт-ській Україні „бандитизм“, „викорчувати“ всіх „бан-дитів“. На допомогу йому вишукали аж а Опр-бураї здібного чекіста Успенського. Роботу на-чали.

Не вважаємо себе за фахівців від воро-гів і не визначаємо наперед дня, а кожному Хру-щову унаслідить долю своїх попередників, але хоча здається нам, що наврод Хрущов світкуватиме свій річний ювілей першого секретаря ЦК ко-муністичної партії большевиків України.

Може навіть вигадують для нього спеці-альний епітет на розлуку його а совітською У-країною, а покищо доводиться ствердити, що це фактичною перемоги Москви над Україною а досить удосконалити розумові здібності ки-ївських емісарів. Тут єдина рецепта — ви-нищити все українське населення, декілька міль-йонів „бандитів“, а тоді керувати Україною можна а успіхом і надісланими а Моск-ву „ідіотами“.

Босі діти в королівських палатах.

ТИСЯЧА МАЛИХ ПОЛШУКІВ У ВАРШАВІ.

РЕПОРТАЖ.

Варшава, початок червня 1938.

Зустрічі я не бачив. Не було часу, було ба-гато іншої пильної праці, тай врешті трафа-рет таких шумних привітальних зустрічей — відомий.

На двірці зібралось кількасот малих вар-шавців, багато учителів, цілий гурт журналі-стів, представники міста, влади, всіх кресових товариств, комітетів, організацій; була надви-чайна „лоппа“, квіти, чоколада, високі слова привітів. Словом було все, крім тієї, для яких це все було призначене, крім... малих полшуків, які просто... спіанилися щось на годинку, чи ще більше. Марний їм приділили паротят, погани, драгніти вагонні, тому й спіанилися. Але врешті таки доїхали і стали на кілька днів „любимцями“ столиці, веніаминцями Варшави, стали атракцією великого міста; діти пущі і ди-кого болюта — атракцією асфальтованої вули-ці і міської цікавої юрби.

ПРИВЕЗЛИ З СОБОЮ ЗАПАХ ПОЛІСЬКОЇ ВЕСНИ...

Малі полшукки задивували всіх усім: інте-лігентною, олягом, (вишивки, пошиті, ланті) орієнтаційним амислом, майже наданіпрі-

ською вимовою і... браком будьякого на-вчання.

Всі гадали, що малі полшукки не навіду-вак по Варшаві ступити новою, а всім го-ловою.

Всі журналісти були ними захоплені, а могли вийти з дива: звідки а як до-набралось стільки тасту, поваги, товари-оглади?!

А одна пані редакторка така — як аби-просто а мосту „виширилася“: — Знаєте — бісала — ці діти київ-ше такту та інтелігентні від їхніх учителів, а слово.

Бо малі поліські українці а дітями не-несли до Варшави запах болотистий, а ко-кої весни, ба, один привіз зі собою атрак-ційну бубулька, одна мала Катруся — атрак-ційну качку і ходила з нею навіть у палати, а ка-себе дітиська як в хаті, тільки до зброї не-лякати їм не давали; мусіли себе зводити а кожному слові...

ПРЕСА ЕНТУЗІАЗМУВАЛАСЯ

Не треба казати, що ціла варшавська преса захоплювалася малими Ізанами і Бе-писала догаї репортажі, фелетони, а

„Бандити“ й „ідіоти“.

Вислів „бандити“ з додатком (ноді до нього слівоту „петлюрівські“) ввійшов до большевицького словника на совітській Україні вже давно.

Саме тоді, коли, подолавши Україну своїм непомірно численнішим військом, окупувала її червона Москва, асід за чим неначе та сарана, посунали туди по хліб та такі смачні тамошні продукти цілі загони комісарів, чекістів, червоноармійців і коли замість того, щоб без перешкод забирати все те від „вдачного населення, російському народові“, українського населення, довелось стрітись до досить невдячними представниками цього населення.

Неначе на дичину полювали на всяких комісарів ці невдячні представники українського населення з своїх обрізів у кожного гайку, а кожному ярку, пускали під укіс в залізничних насипів цілі поїзди з продуктами, які простували на північ, до Росії; небезпечно було для комісарів навіть почувати в кожному селі, в кожному хуторі — закидають по ночі ручними гранатами ці „бандити“...

І бували ці „бандити“ окремі, але й творили вони цілі банди, і складали навіть цілі тайні організації: „Козачу раду“, і „Центральний повстанчий комітет“ і „Вільну Україну“, і „Братство української державності“...

І були ці „бандити“ місцевого походження, як Григорій Косинка, Ангел, Струк, Зелений, і були вони з далекої Наддніпрянщини, як Андрух, Опока...

І часом з'являлися ці „бандити“ невідомо звідки, босі, обдірані, з кийками в руках замість зброї, але страшні своєю невловністю, своїм завзяттям, своєю ненавистю до окупантів, своєю цілковитою байдужністю до смерті і до всякого катування їх.

І були вони, ці „бандити“, справді ніби повсюди, справді ніби такі, що їх не можна винищити.

Бо як і зникали вони під натиском військової сили з ярів та лісів зі своїми обрізами, то з'являлися потім під виглядом учителів по селах, розіжджали як кооперативні інструктори, працювали серед селянства як агрономи районних земельних відділів, виголошували проповіді з церковних амвонів нововисвячені чубаті, голі молоді панотці...

І знову страшна була їх органічна ненависть, якою просичена була вся їх праця, всі їх балачки.

І чим більше їх винищали, засилали, розстрілювали, тим більше з'являлось цих „бандитів“ під іншим виглядом, там, де не можна було навіть очікувати, бо цеж „петлюрівські бандити“ сиділи по редакціях совітських газет і журналів, по видавництвах, по лабораторіях інститутів, по наукових заведіннях Академії Наук; цеж вони пролазали до партійних організацій; цеж вони сиділи по кабінетах наркоматів; це вони проголошували найлюбовніші промови, де вони заповнювали Москву у своїй відданості партії, „вождові“; цеж вони голосували на московських кандидатах, підносячи до гори червоні партійні квитки...

Ненависть до Москви залишалася попередня, але цілком нова була їх організація, їх зв'язок між собою, їх зв'язок з когоспами, з українським робітництвом.

Ніби за якимсь гаслом то починається то припиняється на селі і цілковитий саботаж урядових заготівель, і нищення сільсько-господарського інвентаря, і коней, ніби за якимсь гаслом то починаються то припиняються „прориви“ і на українських залізницях, і в українських ковальнях, і в українських фабриках.

І знову не може не лякати ця байдужність до найжахливіших кар, до самої смерті, байдужність чи не спадкова, що вироблялась столітнім найнебезпечнішою над боротьби.

Бо не дивлячись на викриття закомспірованих „бандитів“, не дивлячись на розстріли їх і на підстави судових присудів, і просто без усіх присудів, знову і знову з'являються нові, знову і знову викривають таких, про „контрреволюцію“, яких нікому в Москві і до голови не могло прийти.

І знову всюди снують ці „бандити“ — і в кабінетах голови ради народних комісарів, і в кабінетах його заступників, і в кабінеті першого секретаря київського, столичного, партійного обласного комітету, під оком самого ЦК партії.

І не дивлячись на жахливу долю своїх попередників не переводяться „бандити“, виявляються обласного комітету, під оком самого ЦК партії!

Відбуваються, наприклад, вибори до київського обласного партійного комітету. Після того як два місяці тому на становищі першого секретаря цього комітету виявили „бандита“ Битушенка, того „найлютішого ворога народу“ — як каже Москва — розуміється докладно перечистили склад делегатів до партійної конференції, на якій добирають обласний партійний комітет. Дбайливо складають список кандидатів до цього комітету, „відводять“ всіх хоч трошечки сумнівних (требаж вислужитися перед Москвою, требаж покрити вину своїх попередників) і нарешті над наміченими остаточно кандидатами голосують у тайний спосіб. Фільтрація на 100 відсотків! Секретар ЦК партії Бурмістенко, присутній на конференції, який уявляє собою вуха та очі Москви, виголошує зворушливу промову, що нарешті „викорчовано“ всіх „ворогів народу“, всіх „бандитів“, що нарешті київський обком уявлятиме собою монолітну скелю справжніх, відданих ЦК партії. Після того проголошують список нововибраних членів обкому, і... один з цих нововибраних членів Ковальов, подає таку „контрреволюційну“ репліку, що його зараз виключають зі складу обкому. Рекорд найкоротшого перебування у складі партійного комітету побитий. Та не в цьому річ... Але де ж гарантія, що серед решти 59 не виявиться новий „бандит“?!

Такий в зміст слова „бандит“, зведеного до большевицького словника на совітській Україні, вже давно.

Вислів „ідіот“, „ідіоти“ ввійшов до большевицького словника на совітській Україні порівняючи недавно.

Не втаємничені ми, якими епітетами нагороджувала своїх емісарів Москва раніше, коли вони поверталися з України, сумно повідомляючи, що винищили силу „бандитів“, але винищити всіх важко. Проте, виявилось, що найближчі співробітники і помічники самого Постишева у вигляді партійних секретарів Іліна і Сапова й особистої секретарки Постоловської, яка виконувала обов'язки і полюбовниці, були по суті „вороги народу“, „бандити“, а Ілін, що мав підроблені документи навіть невідомо як називався, коли виявилось, що „бандити“, як ми вже казали, попротазили всюди, то з висоти Кремля сам „вожд“ схарактеризував поведінку Постишева, як „ідіотську хворобу“, а самого Постишева нагородив епітетом „ідіот“.

Не нам, розуміється, висловлювати сумнів щодо адекватності цих окреслень. „Вожд“ досконало орієнтується у розумових здібностях своїх довірених осіб, своїх емісарів на совітській Україні. Але доля хотіла, щоб і наступник Павла Петровича Постишева, Меїдель Хатаевич, не був розумніший від нього; мабуть це їх єдина потіха для Постишева. Змінив Хатаевича, як відомо, Станіслав Вікентієвич Косіор, взявши всі справи управління з совітською Україною у

НА СТОРОЖІ

твого здоров'я і краси

ТОАЛЕТОВІ МИЛА „Центросоюз“

свої руки. О, цей мусів бути мудрий. Не даром мав такий прекрасний стаж; не даром був „крайцем“, бо працював на Україні і раніше отже мав усі дані визнаватися у справах на ці загадкові України, дати собі раду з „бандитами“. Рецепт його і його найближчого помічника, Ізраїля Леплевського, була дуже незвичайна: арештувати й арештувати.

Але-ж треба когось призначити на посаду місця заарештованих.

Ну і що-ж робити, коли, наприклад, арештували голову одеського обласного комітету Бойка, як „бандита“, на його місце призначили Бовка, а він незабаром з'явився теж „бандитом“? Його заарештували на його місце призначили Ткальченка, а і цього довелось заарештувати.

А чи краще було в Полтаві? А в самому Львові, де, скажім, на місце Петрушанського, як „бандита“ якого викрили на посаді голови Івської міської ради, призначили Христю Христюча заарештували. 13-го вересня призначили Митулінського, а 16-го вересня його заарештували.

Ну і що-ж?!

Нагородили і Косіора з Леплевського епітетами „ідіотів“!

Надіслали на місце Косіора найвипробованішого з найвипробованіших „Нікиту Сергійовича Хрущова“, який мусить винищити на совітській Україні „бандитизм“, „анкорчувати“ всіх „бандитів“. На допомогу йому вишуквали як з буржівії злібного чекіста Успенського. Робити мали.

Не вважаємо себе за фахівців від справ і не визначаємо наперед дні, а якому Хрущову наслідити долю своїх попередників, але здається нам, що навряд Хрущов схилюється свій річний ювілей першого секретаря ЦК комуністичної партії большевиків України.

Може навіть вигадують для нього спеціальний епітет на розлуку його з совітською Україною, а покищо доводиться ствердити, що фактичної перемоги Москви над Україною досить удосконалити розумові здібності московських емісарів. Тут єдина рецепта — винищити все українське населення, декілька мільйонів „бандитів“, а тоді вертати назад можна з успіхом і надісланими „ідіотами“.

Босі діти в королівських палатах.

Тисяча малих полішуків у Варшаві.

РЕПОРТАЖ.

Варшава, початок червня 1938.

Зустріч я не бачив. Не було часу, було багато іншої пильної праці, тай врешті трафарет таких шумних привітальних зустрічей — відомий.

На дворі зібралось кількасот малих варшав'яків, багато учителів, цілий гурт журналістів, представники міста, влади, всіх кресових товариств, комітетів, організацій; була надвичайна „домна“, квіти, чоколада, високі слова привітів. Словом було все, крім тих, для яких це все було призначене, крім... малих полішуків, які просто... спізнились щось на годину, чи ще більше. Марний їм приділили паротиг, погані, драктивні вагони, тому й спізнились. Але врешті таки доїхали і стали на кілька днів „любимими“ столиці, вєнімінками Варшави, стали атракцією великого міста; діти пуші і диного болота — атракцією асфальтованої вулиці і міської цікавої юрби.

ПРИВЕЗЛИ З СОБОЮ ЗАПАХ ПОЛІСЬКОЇ ВЕСНИ...

Малі полішуки задивували всіх усім: інтелекцією, одягом, (вишивки, полотно, лапті) орієнтаційним амислом, майже наддніпрян-

ською нимовою і... браком будничного вжиття.

Всі гадали, що малі полішуки не зможуть як по Варшаві ступити ногою, а вони... Всі журналісти були ними захоплені і могли вийти з дива: зайшли в якісь місця, набрались стільки такту, поваги, товчухи, огляди?!

А одна пані редакторка так — ж... — просто з мосту „виширилась“.

— Знаєте — сказала — ці діти мають ще такту та інтелекції від їхніх учителів, слово.

Бо малі поліські українці в дискусіях несли до Варшави запах болотистості, кої весни, ба, один привіз зі собою справжню бубулька, одна мала Катруся — привіз кашку і ходила з нею навіть у палати; себе дітиська як в хаті, тільки до обідньої лавкати їм не давали; мусіли себе давати кожному слові...

ПРЕСА ЕНТУЗІАЗМУВАЛАСЯ

Не треба казати, що ціла варшавська преса захоплювалася малими ідиотами і писала довгі репортажі, фейлтопи...

дувала цілі колонії. В деяких з них не бракувало дійсно зворушливих сцен. Перечитаймо кілька прикладів.

Оце з одної опозиційної газети.
„Тисяча малих поліщуків після п'ятих днів добути в столиці, вертається до своїх далеких і далі, на креси Польщі. Цей побут був для них зном з чудової казки: так гостинно їх приймає, стільки краси і неземного оглинули, стільки асоційно напружували... Бачили замок, лазенки, лавища, парки й сади, авто і трамваї, були в кін, в театрі...“

А проурядовий щоденник:
„В королівських палатах діти гостювали і почували себе як у власній хаті. З подивом пригадали гарний образам і меблям, величними очима віднаходили у свої власні відоміти у калюсальних дзеркалах, ступаючи неспівливо „босоніж“ по гладких дзеркальних паркетах...“
Уважавши журналіст з брувоної газети, вихопив цікаве спостереження: „Мала Лідія Васючук на запит, як часто їла білий хліб, відповіла, що тільки раз у рік, на Великдень. Зворушені дівчата з пенсії приобіщали посидати їм раз на місяць солоденькі булочки...“

Нарешті одна з редакцій, яка постійно була в контакті з дітьми в Київній приймала „свої“ з усіх редакційних кабінетів. Начальний зати у своїх редакційних кабінетах. Начальний редактор павнув до малих патріотичну гучку промови, а діти були добре виховані: вислухали патріотичну промову, подякували за гостинність і в репанах — подарували редакторам потоніший вишиваний рушник з таким написом: „Чоловік краю наш, не дамо тебе на поталу“

— Варшаві — польські діти...
Редактори повісили рушник на стіні і теж щоденно відчитують вишиваний напис і покружуючи папірси, пригадують: гм, гм, як же то толкувати цей напис: чудовий краю наш... не дамо тебе... на поталу... Варшаві... польські діти...

Такі малі ці поліщуки шкрапи і так гарно вишивати!

ТАКИМ ПРОГУЛЯКАМ НЕМАЄ КІНЦЯ.

Можна би написати цілу книжку про поліщуків українські діти у чужому місті, цілу психологічно-політичну студію, але можна теж сказати коротко: остання прогулянка дітей з київського повіту — неостання, безумовно діти багато з неї скористали, безумовно зле дістали, що їм дають відчувати пощо їх власнито приваля...

Здається, рік тому в одному польському журналі, або навіть у двох, а може і в трьох, діялося організаторам тих різних прогулянок дитячих імпрез добре на горіху! Польські редактори без обиняків писали в таку роді: Досить прогулянок з голодних сіл. Проводять босі діти на чотири дні у місто, користають ласощами, водять по розкішних зорітих палатах, а потім знов завозять їх у сморід і бруд, на бараболю, на поліські, темні, тілі села...

Редакторам-полякам вільно багато більше писати ніж нам, українським журналістам — отже вони нас виручили. Бо добре сталося, що їм знайшли добрих опікунів — тільки хай-не вони, ці добрі пані і панове не лабувають інакш також тоді, коли вони поїдуть на болота і вони не посидать їм самих чужих книжок і образків: сорочка, або теплі чоботи, бо-маша-хліба — але не для того лише, щоб їм на них душі пані і панове!

НІХТО ІХ НЕ ПРОШАВ.

Коли малі поліщуки виїжджали з гостинної поїзди — ніхто не прийшов на зірєнь. Пощо? — тільки на них, натішчилися, — отже хай їм хай їдуть до дому, з Богом! Була місячна.

тепла ніч, коли вони відїжджали. 29 вагонів — повних дітей. Гладжу їх по головах, питаю:

— Скільки тобі, хлопчику, літ?
— Десять.
— А як тебе звуть?
— Василь Старчук.
— А що тобі, Василюку, дали на дорогу, ковбасу?
— Ні, ковбаси мало; дали „Пшоник“ і ко-
лацив.

— А в хаті, в мамі, є що їсти?
Василько зніяковів, спустив очі:

— Та де там є; нема, тільки бульба і бараболя — зареготалася грубенький Федька, спертій на віконну раму. Цілий вагон сміявся.

Дівчата з Полісся мали чепурно заплетені кіски і все розповідали про своє село.

— А Варшава?

— Ах, Варшава гарна, дуже гарна, бачили справжнього слона, були в кін, пили содову воду, але змучилися, добре, що вже ідемо... щоб швидше до дому!

В якомусь розсіпаному вагоні хлопчик-ка витягував перед мене якогось малого хруща.

— Аво-во, Степан забув шапку!

Треба було виривати хлопчину з юрби, що шарпала його на всі боки.

— Як називаєшся, хлопчику?

— Степан Голосюк — відповів тихцем, а в дитячих блакитних очах сльози.

— Голосюк забув у президента шапку — кричати довірливо хором його товариші.

Голосюк дійсно забув шапку в палаті президента. Задивився на дзеркала й забув. Останнього дня малі поліщуки зложили делегацію і пішли на замок — в десятьох, по Голосюкову шапку, і принесли її Василькові а тепер не дають йому спокою. Алютантура президента держала Василеву шапку, жоби знала, що поліщуки навіть одної шапки не люблять дурно втратити. Проворні хлопці!

Перед самим відїздом поїзду знявся Федька Федосюк з гармонією: грав широкішу поліську мелодію, вагони виривали його з рук, хотіли мати Федьку і гармонію для себе. А Федько грав немов старий, кількатор хлопчат випувало: гей, до дому! На село!

Нарешті поїзд рушив. Поволі, стукотаво.

— Бувайте здорові, хлопці, до побачення дівчата!

— Добраніч, але нас натолочили, як теляті! — сміялася Настуня Білосор.

Біля мене на пероні тріпотіла мов рибонька, мала Адела Домбровянка з VI відділу загальної школи. Вона приїхала тут з вуйком проважати „свого“ Теодора. Теодор почував в її батьків чотири ночі, вониж обоє лисуються вже три роки.

Адела мав в очах сльози, її Теодор десь сховався у вагоні (стидася дівчат і хлопців) не хотів виглянути.

— Теодор, где ти, муй Теодор?

Поїзд поїхав. З останнього вікна викидався високий Андроник. Видно, не пізнав мене, бо гукнув в мою сторону глумяво:

— До відзєня, пане Яне!

Адела Домбровянка плакала, сховавши мою руку дрібними дитячими долонями.

Поліщуки поїхали у свої болота

Р.Гучланович.

Що другий льос виграє в 42 Клясовій Льотерії, що небавом починається, яка обіймає такі головні вигри:

1,000.000 зл.
150.000 зл. **125.000 зл.**
100.000 зл. **100.000 зл.** **100.000 зл.**

Тому купи якнайскорше льос і кляси до нової льотерії у відомій зі щастя Колектурі

„РУНО“, РАВІЧ і С-КА
Львів, пл. Марійська ч. 4

де постійно падають великі вигри! Тягнення і. кляси вже дня 22. ц. н.

Як корчиться польський стан посідання..

„ДОМ ШТЕЛЕЦЬКІ“ В КОПІЧИНЦЯХ.

У Копичинцях створився польський громадянський комітет будови „дому штелецького“. У проводі комітету станув староста Гродеський. В найближчих днях комітет почне грошеву збірку на будову виключно на терені копичинського повіту.

НОВИЙ ЛЮДОВИТ ДІМ У КОПІЧИНЦЬКОМУ ПОВІТІ.

Дня 22-го травня ц. р. у громаді Постоляки „дому людowego“. З ініціятии місцевих покз копичинського повіту, відбулося посвячення і та копичинського старости Гродеського вибудували дім, в якому знайдуть приміщення „святеліца Звйолзку Штелецького“, театральна зала, каса Стефчика, громадська канцелярія і „жулно розьніче“.

КООПЕРАТИВА „СПОЛЕМ“ У СТАНИСЛАВОВІ.

У Станиславові відбулося посвячення великої польської кооперативної товарної гуд-

тивні „Сполем“. У посвяченні взяв участь станиславський воєвода ген. Паславський.

Новостворена крамниця під назвою **Городецький Магазин Новин**
Льв. в. Городецька 76 (пр. Герасюка)
продає блакитні товари за цінах виключно фабричних.

СКАЛАТ БУДУЄ ТЕЖ „ДОМ ГАНДЛЮВІ“.

У Скалаті відбулося засідання польського повітового комітету порозуміння, в якому взяв участь голова воєвідського комітету порозуміння, генерал Пашкевич. На тому засіданні ухвалили вибудувати двоповерховий „дом гандлюв“, в якому має знайти приміщення дванадцять торговельних станищ та місцеві суспільні організації. Коші будови цього дому обрахували на 110.000 злотих. Оце Скалат (де тут зі Злочевом).

жувала цілі колонії. В деяких з них не бракувало дійсно яворушливих сцен. Перечитаймо кілька прикладів.

Оце з одної опозиційної газети.
„Тисяча малих поліщуків після п'ятьох днів лобуту в столиці, вертається до своїх далеких діл, на хресні Польщі. Цей побут був для них слов'янською казкою: так гостинно їх приймали, стільки краси і незнайомих оглянули, стільки засміяли, напоїли... Бачили замок, лавочки, лавочки, парки й сади, авто і трамваї, були в кіно, в театрі...”

А проурядовий щоденник:
„В королівських палацах діти гостювали і почували себе як у власній хаті. З подивом пригадали гарні образи і небажання, величними очима вдивлялися у свої власні відбитки у кольорових дзеркалах, ступаючи несміливо „досюди“ по гладких дзеркальних паркетах...”
Уважливіший журналіст з брукової газети вихопив цікаве спостереження: „Мала Лілія Васютчук на запит, як часто їла білий хліб, відповіла, що тільки раз у рік, на Великдень. Зворушені дівчата з пенсії приобідали поспішати їм раз на місяць солодощі, булочки...”

Нарешті одна з редакцій, яка постійно була в контакті з дітьми в Київській приймал „свої“ діти у своїх редакційних кабінетах. Начальник редакції палився до малих патріотичну гучну промову, а діти були добре виховані: вислухали патріотичну промову, подякували за гостинність і в реванш — подарували редактору потішничий вишиваний рушник з таким написом: „Чудовий краю наш, не дамо тебе на поталу” — „Варшаві — поліські діти”.

Редактори повісили рушник на стіні і тепер щоденно відчитують вишиваний напис і похрюскуючи папіроси, пригадують: гм, гм, жме то толкувати цей напис: чудовий краю наш... не дамо тебе... на поталу... Варшаві... поліські діти...

Такі малі ці поліщуцькі шкрабін і так гарно вміють вишивати!

ТАКИМ ПРОГУЛЬКАМ НЕМАЄ КІНЦЯ.

Можна би написати цілу книжку про поліські українські діти у чужому місті, цілу психологічно-політичну студію, але можна теж сказати коротко: остання прогулянка дітей з польського повіту — неостання, безумовно діти багато з неї скористали, безумовно але діти, що їм дають відчувати пощо їх властиво привезли...

Здається, рік тому в одному польському щоденному журналі, або навіть у двох, а може і трьох, дісталося організаторам тих різних прогулянкових дитячих імпрез добре на горіх! Польські редактори без обиняків писали в такому роді: Досить прогуляток з голландців сіл. Привозять босі діти на чотири дні у місто, торгують ласощами, водять по розкішних золотих палацах, а потім знов заводять їх у сморід і бруд, на бараболо, на поліські, темні, тиньки...

Редакторам-полякам вільно багато більше писати ніж нам, українським журналістам — отже вони нас виручили. Бо добре сталося, що діти знайшли добрих опікунів — тільки хай не вони, ці добрі пані і панове не забувають і цей також тоді, коли вони поїдуть на болога і хай вони не посилають їм самих чужих книжок і образків: сорочка, або теплі чоботи, болюмеш хліба — але не для того лише, щоб пожити на них душі пані і панове!

НІХТО ЇХ НЕ ПРОЩАВ.

Коли малі поліщуки виїжджали з гостинної поїзди — ніхто не прийшов на двірці. Пощо? Ізникли на них, натішилися, — отже хай і малі їдуть до дому, з Богом! Була місячна.

тепла ніч, коли вони відлаждали. 29 вагонів — повних дітей. Гладку їх по головах, питаю:
— Скільки тобі, хлопчику, літ?
— Десять.
— А як тебе звуть?
— Василь Старчук.
— А що тобі, Василюку, дали на дорогу, ковбасу?
— Ні, ковбаси мало; дали „Пломиж” і колачі.

— А в хаті, в мамі, є що їсти?
Василько зичковів, спустив очі:
— Та де там є; нема, тільки бульба і бараболя — зарегаувався грубезний Федька, спертий на віконну раму. Цілий вагон сміявся.
Дівчата з Полісся мали чепурно заплетені кіски і все розповідали про своє село.

— А Варшава?
— Ах, Варшава гарна, дуже гарна, бачили справжнього слона, були в кіно, пили содову воду, але змучилися, добре, що вже ідемо... щоб швидше до дому!

В якомусь розспіваному вагоні хлопчикська витягнули перед мене якогось малого хруща.

— Аво-во, Степан забув шапку!

Треба було виривати хлопчину з юрби, що шарпала його на всі боки.

— Як називаєшся, хлопчику?

— Степан Голосюк — відповідає тихцем, а в дитячих блакитних очах сльози.

— Голосюк забув у президента шапку — кричати доверху хором його товариші.

Голосюк дійсно забув шапку в палаті президента. Задивився на дзеркала й забув. Останнього дня малі поліщуки аложили делегацію і пішли на замок — в десятьох, по Голосюкову шапку, і принесли її Василькові а тепер не дають йому спокою. Адиутантура президента держала Василеву шапку, якби знала, що поліщуки навіть одної шапки не люблять дурно втратити. Проворні хлопці!

Перед самим відвідом поїзду зниквся Федька Федосюк з гармонією: грав шпирі, а поліську мелодію, вагони виривали його з рук, хотіли мати Федьку і гармонію для себе. А Федько грав немов старий, кількатор хлопчат вигукнували: гей, до дому! На село!

Нарешті поїзд рушив. Поволи, стукотаньво — Бувайте здорові, хлопці, до побачення дівчата!

— Добраніч, але нас натолючили, як телят! — сміялася Настуня Білозор.

Біла мене на пероні трипотіла мов рибонька, мала Аделя Домброванка з VI. відділу загальної школи. Вона приїхала тут з вуйком проважати „свого” Теодора. Теодор ночував в її батьків чотири ночі, вони обидвоє лигуються вже три роки.

Аделя має в очах сльози, її Теодор десь сховався у вагоні (стидається дівчат і хлопців) не хотів виїжджати.

— Теодор, где ти, мій Теодорі?

Поїзд поїхав. З останнього вікна вихилилися високий Андроник. Видно, не пізнав мене бо гукнув в мою сторону газуливо:

— До відзена, пане Яне!

Аделя Домброванка плакала, схопивши мою руку дрібними дитячими долоньками.

Поліщуки поїхали у свої болога

Р.Гучванович.

Що другий льос виграє в 42 Клясовій Льотерії, що невагом починається, яка обіймає такі головні вигри:

1,000.000 зл.

150.000 зл. 125.000 зл.

100.000 зл. 100.000 зл. 100.000 зл.

Тому купи якнайскорше льос і кляси до нової льотерії

у відомій зі щастя Колектурі

„РУНО”, РАВІЧ і С-КА

Львів, пл. Марійська ч. 4

де постійно падають великі вигри! Тягнення І. кляси вже дня 22. ч. м.

Як корчиться польський стан посідання..

„ДОМ ШТЕЛЕЦЬКИЙ” В КОПИЧИНЦЯХ.

У Копичинцях створився польський громадський комітет будови „дому штелецького”. У провіді комітету станув староста Гродецький. В найближчих днях комітет почне грошеву збірку на будову виключно на терені копичинського повіту.

НОВИЙ ЛЮДОВИЙ ДІМ У КОПИЧИНЦЬКОМУ ПОВІТІ.

Дня 22-го травня ч. р. у громаді Постоляна „дому людового”. З ініціативи місцевих поклячичинського повіту, відбулося посвячення і будови копичинського старости Гродецького вбудували дім, в якому знайдуть приміщення: „світлиця Зайонжу Штелецького”, театральна зала, каса Стефчика, громадська канцелярія і „куако рольніче”.

КООПЕРАТИВА „СПОЛЕМ” У СТАНИСЛАВОВІ.

У Станиславові відбулося посвячення великої польської кооперативної товарної гру-

півні „Сполем”. У посвяченні взяв участь станицяславський воевода ген. Паславський.

Новостворена крамниця під назвою **Городецький Магазин Новин**

Кля в. Городецька 76 (п/г. Перельського) продає блакитні товари на цілих експонатах фабриках.

СКАЛАТ БУДУЄ ТЕЖ „ДОМ ГАНДЛЬОВИ”.

У Скалаті відбулося засідання польського повітового комітету порозуміння, в якому взяв участь голова воєвідського комітету порозуміння, генерал Пашкевич. На тому засіданні ухвалили вбудувати двоповерховий „дом гандльови”, в якому має знайти приміщення дванадцять торговельних станиць та місцеві суспільні організації. Кошт будови цього дому обрахували на 110.000 золотих. Отже Скалат іде тут за Золочевом.

Др. Ірина Сімович

ординує в недугах шкільних і венеричних
при вул. ГОРОДЕЦЬКА 53 а. II. ПОВ.

щодня крім неділі і свят від 3—5 попел. Тел. 274-36.
1244 2—2

ЗАХОРОНКА ТІЛ. У ЛАНАХ.

В Ланах біля Ширця відбулося посвячення захоронки, яку заложив кружок Т. Ш. Л. ім. Квятковського у Львові при матеріальній підтримці кружка Т. Ш. Л. у Ширці.

„ДОМ ШТЕЛЕЦЬКИ“ В ДЖУРОВІ.

Восени 1937 р. почали будову „штелецького дому“ в Джурові, снітинського повіту. В половині травня ц. р. відбулося посвячення усього каменя, в якому взяв участь снітинський староста Тимінський, делегат війська з Коломиї (апті). Яскравий та багато представників різних польських організацій.

Богослуження за полягалих.

В суботу перед Зеленими Святами, 11-го червня ц. р., як що року, відправлено в архикатедральному храмі св. Юрія традиційну урочисту заупокійну Службу Богу. Службу Богу правив о. містрат Сліпий в асисті о.о. Хавлюка та Грицяя.

Після Служби Божої відправлено при гарно прибраній та засипаній квітами символічній могилі з безельним хрестом панахиду, до якої стали крім о. містрата Сліпого та о.о. Хавлюка і Грицяя ще о. ігумен Климентій Шептицький, о. прл. Куніцький, о. прл. Ковальський, о. Василів та о. Семчишин.

Підчас Служби Божої і панахиди співав хор питомців.

На Службі Божій та панахиді був присутній б. начальник вожд УГА ген. Мирон Тарнавський, б. прем'єр-уряду ЗУНР, през. др. Кость Левицький і представники всіх українських культурно-освітніх та економічних установ.

Церква була вивішнена антеп'є.

Д-р ОЛЕКСАНДЕР НАДРАГА.

КОПЕРНИКА 36.

(Спогади з нагоди Зелених Свят).

Шкільною церквою моєї IV. львівської гімназії була церква св. Духа. Кожної неділі і кожного нашого свята ми ходили туди по екзоті на Службу Богу вулицями Уейського, Баторовських, Саліги і Коперника. Вулиця Баторовських була положена далеко вище, ніж нині, і теперішній перший поверх бібліотеки Баторовських був тоді партером. Навпроти цієї бібліотеки, при мури, що оточував костел Марії Магдалини, росли моравські дерева, де підчас дозрівання солодких овочів можна було побачити бодай одного „четвертака“. По другій стороні вулиці Сикстуської, там, де тепер вулиця Котаревського, Штанкевича, Музичний інститут ім. Лисенка і нещасна театральна площа, розташовані аж до палати Бельських при вул. Коперника один великий сад, що враз зі збереженням досі при вул. Сикстуській ч. 45, віділею становив одну цілість.

Весело ходили ми тими вулицями. Попереду „мікруси“ від першої класи почавши, потім шораз вище — до достойників з чотирьох золотими пасками. Як ми тоді хотіли бути якнайближче тих найстарших! Що я дав би за те, щоб хоч раз у весняну сонячну неділю побачити себе оттак з трьома чотирьома срібними пасками всередині безжурної учнівської громади, вглядати через залізну огорожу парку Салігі за першими сніжинками та фіялками, радуватися свіжою зеленню узбіччя Ци-

Протести проти вивласнення площі „Сокола-Батька“

„ПРОСИМО СТАРШИНУ „СОКОЛА-БАТЬКА“ ПОСТОЯТИ ДО ОСТАННЬОГО В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКОГО ГОРОДУ“.

Громадини села Цеблора, сокальського повіту, вислали окремий протест у справі вивласнення площі „Сокола-Батька“ до міністерства внутрішніх справ. При цьому вони просять Старшину „Сокола-Батька“ постояти до останнього в обороні „Українського Городу“ у Львові, що є власністю цілого українського народу. Вкінці громадини Цеблора звертаються до Української Парламентарної Репрезентації з проханням, щоб вона поробила усі заходи проти вивласнення площі „Сокола-Батька“.

Однотимом громадини Цеблора складають 50 золотих на викуп дальшої частини Українського Городу.

ПЛОЩА „СОКОЛА БАТЬКА“ — ЦЕ НАДБАННЯ І ВЛАСНІСТЬ ЦІЛОГО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

Українське громадянство Золочівщини на довірочній нараді, що відбулася 23-го травня ц. р. у справі вивласнення площі „Сокола-Батька“, ухвалило:

1) Український Город — площа Сокола-Батька — це надбання і власність цілого українського народу. Це майно, зв'язане з працею, жертвами та змаганнями трьох поколінь — непродажне і незамінне.

2) Вивласнення Українського Городу — це не тільки матеріальна втрата, але це теж знищення нашої фізичної культури, це знехата цілого українського народу.

3) Громадянство Золочівщини разом з українським громадянством усіх наших земель та еміграції підносить цей голос в обороні Українського Городу у Львові і проти його вивласнення — якнайрішучіше протестує.

Преледіником наради був д-р Володимир Безпалько, секретарював м-р Е. Олесницький.

Непромакальні плащі

Краєві і заграничні від 12-90 зол. поручає ШАПІРА вул. Личаківська ч. 1.

ПРОТИ НАМІРЕНОГО ВИВЛАСНЕННЯ ПЛОЩІ „СОКОЛА-БАТЬКА“.

Громадини Ляшук Завязаних, рудецького повіту, ухвалили резолюцію, в якій протестують проти наміреного вивласнення площі „Сокола-Батька“. Ці резолюції, ухвалені на нараді 5-го червня ц. р., підписало 252 громадян.

ПРОТЕСТ УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ В КАНАДІ.

Українці, згуртовані в Т-ві ім. Т. Шевченка у Вігреніві, Альберта, Канада, на окремій нараді, що відбулася 15-го травня ц. р., ухвалили резолюцію з протестом проти вивласнення площі „Сокола-Батька“ у Львові, спираючись на тому, що українська еміграція здала велику суму на викуп цієї площі. Протест у цій справі вислали українці з Вігренів до польського консуляту у Вінніпегу і до українських та англійських часописів у Канаді.

30-ліття гімназії „Рідної Школи“ в Яворові.

ЯК ВІДБУВСЯ ЮВІЛЕЙ ЗАСЛУЖЕНОЇ РІДНО-ШКІЛЬНОЇ УСТАНОВИ. — ЦІННА ПУБЛІКАЦІЯ

Трицять літ існування рідношкільної гімназії в Яворові, що повстала в часі великого розмаху українського національно-культурного життя в Галичині напередодні світової війни (1908 р.), зазнала великих ударів у часі воєнного й повоєнного лихоліття і переможно бореться з усіма перешкодами та труднощами — це такий важливий факт нашого збірного національного життя, що його треба було, як слід, відзначити. Це й була ціль ювілейного свята гімназії, що відбулося в днях 4. і 5. червня ц. р. Діловий Комітет під проводом директора д-ра І. Велигорського доклав усіх зусиль, щоб те свято випало гідно. Підготували й переводили його інтенсивно такі секції: пропагандистська, редакційна (для видання альманаху), імпрезова, фінансова, декоративно-виставова, кватирунко-

ва й харчова. Багато посвяти виявили там, що несли тягар прохарчування гостей.

Свято розпочалося в суботу (4. VI.) в годині 8.45 походом молоді й учительського збору і колишніх учителів та учнів з гімназійної подвір'я до парохійної церкви, де відбувалось поминальне богослуження й панахиди покійних директорів, учителів, учнів, учнів і добродіїв гімназії (крім катехети о. М. Кушніра взяли участь у відправі вихованці яворівської гімназії: о. І. Лопачак, канцлер Перемишльського Єпископату та о. М. Худа, парох Мамської Воли). По богослуженні відвідали могили покійників на місцевій цвинтарі, офіція митристи в числі понад 70 (перша митра відбулася в 1918 р.), зібралися в гімназії під проводом директора Т. Ставничого й Ом. Назаревича, а

таделі та на годинку-дві скочити по Службі Божій у день нашого свята до читальні „Осоловечу“ і попросити в покійного Чапельського якогось „мексиканського“ Робінзона чи Жіла Верна „Подорож довкола землі у 80 днів“.

Майже рівночасно з нами входили в церкву реалка з Каминної з о. Лежогубським та мужеська учительська семінарія з о. Гузаром. Його високу постать з циліндром на голові вже здалека було видно. Службу Богу відправляв наш незабутній катехит о. д-р Крипкевич, служили йому два його учні з IV-ої класи і так училися літургики, що була предметом реалії в тія класі. В часі богослуження співали всі від „Іже Херувим“ почавши аж до „Буде Імя Господнє“. Значив ті всі пісні о. Гузар. У тія церкві ми теж сповідалися тричі в рік. По сповіді цілий хідник коло церкви був покритий біленькими клаптиками паперу. Це були наші гріхи: такі малі, як ті клаптики та учнівські руки, що їх дарили, і такі невинні, як білізні тих клаптиків, на яких залишалися чорні плями букв з нашого образунку совісти. На єрейських молитовниках, що їх залишали в лівках питомців, ми вчили церковно-славянської азбуки і мови. Читаючи голосно напис „Instructioni Cleri Religioſiſ Firmsimo Vovit Iosephus II Aug. Anno MDCCCLXXXIII“ на мармуровій таблиці, вмурованій у семінарицьку аську, ми хотіли заімпонувати латиною тим з „реалки“ і „препаранда“, на яких дивились ми троха згорі.

Ми полюбили ту нашу церкву і наших питомців. Вони імпонували нам своїм добре скроєним реверендами, робленими у таких майстрів, як Кобільник і Ковальський, своїми циліндрами та передовсім своїм співом. Куди

Іх університетським товаришам із філологів поясами до них! Часто по нашій Службі Божій йшли ми ще на хори до св. Юра, де вони співали. А від Великого Четверга то нас майже не було в хаті. Архирейська Служба Бога з умиванням ніг, Єрусалимська Утрєня в нашій церкві, а передовсім „Плотію“ на Воскрєсній Утрєні в св. Юрі! Тоді не була нам цинна на навіть військова музика коло митрополичої палати і салви почесної сотні. Ми старалися вміститись якнайближче митрополичого трону й капітульних лавок. Значивають ту лавку ще щеники; чути голоси офіціала Біленького, крилошан Туркенича, Бачинського, Пявля, Пюрка, Чапельського, навіть старшого Прушевича. Скінчили. Цей храм захитався в один саух. Ще знадвору гукнула сажка і безпосередньо по ній упали два-три погані кі стріли. Це певно якісь легіони анд Сокола-Батька. Це певно якісь легіони анд Сокола-Батька. Це певно якісь легіони анд Сокола-Батька.

Але ось уже співають вони, а ми сидимо в питомцях. Все в церкві стоїть мов у гірці: митропільські генерали та інші старшини з єпископів гузарських, драгунських, одностроїх єпископів і піхотинських одностроїх єпископів. Служають п. Душа, Мора, Велтава, Соца, Тиса. Служає п. Галицький митрополіт із представниками хрестоїв, важні гофрати та інші анції золоточеревих. Служає тисячма маса вірних і то не тільки в шого обряді. Вже давно пісня скінчилася, люди ще насолоджуються нею. Але як в шогі питомці співали „Даліку“ в часі Воскрєс-

відбулося читання каталогів. При тому кожен оповідає про своє життя від тієї хвилини, як покинув гімназію. Були тут радісні моменти, але скільки болісних спогадів проривалося крізь сміх і жарти, спогадів про хресний шлях української молоді, що йде в життя!... Спільна знімка учасників утворювала незабутню хвилину зустрічі на терені школи. Увечері відбувся комерс у театральній залі гімназії при участі вчителів, матуристів з різних літ та представників громадянства. Численні промови обмінювалися рефлексіями та спогадами...

Коли суботнє свято мало більш інтимний характер, то у неділю мало воно заманіфестуватися перед ширшим загалом. На неділю завітало на свято з Чайкович рудецького повіту старенький уже віком, та душею молодий о. Дріт Кміт, один з духовних батьків нашої гімназії. В год. 9.15 рушив похід до церкви з гімназійними прапорами. Струнко йшли довгі ряди молоді, радісно били серця в такт гучних кроків. У церкві відбувалось урочисте богослужіння на інтенцію розвитку гімназії, а відправили його знову-ж вихованці явор. гімназії: о. І. Лопачак, о. В. Бучко, О. Хархаліс, о. М. Худа та о. Я. Ширба. Незабутньою залишилася в душах високопатрістична промова о. Ю. Кміта, що зворушила слухачів ширістю чуття та глибокою думкою. Після богослужіння молоді і гості вернулись зорганізованим походом до гімназії, де в год. 12-й відбулося відсячення пропам'ятної таблиці в честь патрона школи Осипа Маковця — у вестибулі гими. будинку (таблицю виконав різьбар Євген Прокопович — родом яворівськ). При цій нагоді промовляв дир. д-р І. Велигорський та о. Ю. Кміт, що й довершили відсячення таблиці.

Після того на просторій гімназійній площі в тіні старезних лип відбулася святочна академія з такою програмою: 1. Рідношкільний гимн; 2. Інвентураційна промова голови Кружка РШ д-ра М. Фільца; 3. Хор учнів: а) Про зручність Сіви — муз. О. Кошиця, б) Курилася доріженька — муз. В. Барвінського; 4. Устні привіти; 5. Хор учнів: Ой, ізза гори — муз. М. Лисенка; 6. Відчитання письмених привітів; 7. Синцова оркестра під проводом проф. Б. Лемського: а) Увертюра до «Наталки Полтавки», б) Думка — В. Барвінського, в) Коляска — Р. Придаткевича, г) Коломийка — О. Нажиківського; 8. Закінчення.

Устні привіти склали: ред. М. Таранько від Гол. Видів «Просвіти» та культ.-осв. установ Львова, о. Ю. Кміт від перших організаторів та основики явор. гімназії, д-р Р. Секела від екологічних львівських установ; від місцевих установ: п. Іванна Паарова, проф. Т. Водяний, дир. О. Назаревич, о. Е. Ломницький, дир. М. Чопак, д-р С. Матвісін і М. Гарасим.

Водосвяття на Ринку, куди приїздив кардинал з золотистій кареті, а довкола нього гузари з витягненими шаблями, перед ним крилошани Чанельський у фіолетах на коні з митрополичим хрестом! Або на Боже Тіло, коли мурли на Ринку втягали у себе відгомін і деки в чотирьох наріжних криницях примітали свої роти, щоб струя води, яка бухала з них, не перешкоджала панам Нептуніві, Діянї, Ахлосові й Амфітріді слухати співу.

А як умер який львівський громадянин, то не було порядного похорону без співу наших питомців і найближча родина покійного тахвала всяких заходів, щоб питомці з нашої семінарії заспівали йому «Святий Боже» і «Віснью Пам'ять».

У році 1901. ми прощали наших коханих сподів, що з цілою українською академічною молоддю йшли на сесією. Поміж тисячовою нашою публікою, яка зібралася в провізоричній буді, що тоді заступала невикінчений іше театральний двіреш, щоб відвести своїх синів і братів на далеку дорогу, був також один гімнаст з одним золотим паском і буквою «Г» на гімназійній шапці...

По матурі наш контакт з Семінарією перенісся на вулицю Миколая і ми що дня мушкетерів, де відбувалися теологічні виклади, митрополитів і «повідувати» зі знайомими нашою «питомцями», перестерегти «гешіктів», щоб їх де не переїхав «електричний», або — «трамвай Боже!» — кішій трамвай (не було пошитої смерті від києво-трамвайної), розпити їх, як їм смакувала каша, чи їм удалося «зайзвучити» та екскурсії на місто, а старі в четвертого доку, чи їм чоботи до шлю-

...І дентист ділово записує: парадентоза. Яка її причина? Найчастіше назубний камінь. Які будуть її наслідки? Розхитані зуби! Тому треба поборовати камінь при допомозі Кальодонту. Це єдина паста в краю, яка має сульфолікозлат згідно з д-р Бройніхом. КАЛЬОДОНТ усуває камінь не дає йому далі творитися. Зуби чищені Кальодонтом — все сильні і здорові.

KALODONT

Прота
Львів, 19
420000

Письменні привіти надіслали: Преосв. Гр. Лакота з пастирським благословенням; Гол. Управа «Рідної Школи»; Наук. Т-во ім. Шевченка; Гол. Видів Т-ва «Просвіта»; д-р З. Кузевий від Українського Наук. Інституту в Берліні; інші установи в числі 42 (сороч дві) та 48 осіб.

Свято вшанували своєю приваємістю оці найстарші організатори та працівники на рідношкільній ниві: о. Ю. Кміт, Іван Вархолом, Мих. Грабовський, Мих. Гордінська, Павло Придаткевич, Андр. Молчко та Юр. Питалик. Після академії відбувся на гімназ. площі фестин, сполучений із спортивним полісом гіми. молоді. Закінчився ювилей виставою драми «Нахмаридо» Б. Грінченка у виконанні учениць та учнів гімназії.

У днях 4. і 5. червня була відчинена для учасників ювилейного свята вистава праць молоді (на дереві, блискі, шкілі та комбінованих). Ювилейний Комітет видав заздалки ініціативні й заходом д-ра Ів. Велигорського альманах «Трицять-ліття гімназії Рідної Школи в Яворові». На його зміст складаються: «Історія гімна-

зії РШ в Яворові» д-ра І. Велигорського, «Нарис історії рідношкільної організації в Яворові» С. Харамбури, низка споминів учителів і кола учнів (Т. Ставничого, Д. Лискевича, Т. Водяного, В. Барагури, С. Харамбури, С. Бутуріна), стаття о. Ю. Кміта про передісторію явор. гімназії, Р. К. про яворівський пластовий курінь, ред. д-ра І. Німчука про А. Хомика, В. Проня про робітничу технічну школу та І. Гуцулака про спіл і музику в явор. гімназії РШ. Книжка привносить цінний матеріал для майбутнього історика рідношкільного шкільництва та буде гарною пам'яткою для всіх тих, кому дорога яворівська рідношкільна станиця.

На Першій Українській Педагогічній Виставі побачимо в документах, матеріалах та образах шкільні, освітні, педагогічні, методичні, дидактичні й виховні засоби й досягнення українського народу в працях його центральних організацій, установ і товариств.

бу не за тісні... Часто передавали ми їм часописи і книжки, повідомляли їх про наше життя в Академічній Громаді, а вони нас про свої товариства в мурах Семінарії. Взагалі авіаком ми підтримували з ними ввесь час, і лише деякі соціалістичні та радикальні «дуби» трималися осторононь питомельських реверенд.

Потім ми пішли за нашими професійними обов'язками і лише рідко при принагілних стрічках у Львові, а якось весілі чи празнику, згадували недавні студентські роки.

Прийшли великі дні народнього зриву. Я дістав наказ лишитися у Станіславові при таємному старості, хоч серце рвалося до Львова. При важкій праці я ввесь час думав про Львів і з неспокоєм серцем слухав вісток, які до нас доходили про події.

Під впливом вісток, що головні бої зосереджувалися біля кошар Фердинанда, де недалеко мешкала моя мама, я пішов на головну пошту і кавав себе пошукати телефонію зі Львовом. Притулив слухальця до вух і чув анше стріли з ручних та машинних крісів, так, що не можна було вести розмови з телефонією. Питався про вул. Городецьку. Телефоністка не розуміє мене, бо ввесь час машинні кріси грають свою пісню: тратата, тратата... І тоді охопив мене ще другий неспокій — про нашу Семінарію і про її мешканців. Що з ними діється, таж вони кілька кроків від головної пошти!

На першому Йордані у своїй державі я репрезентував Повітовий Державний Комісаріят. Біля мене почесний курінь нашої піхоти в шоломах, на прівім крилі витягненого мов струна подвійного ряду стрільців мав полковий прапор. Чуло короткі, уривані слова нашої

команди, потім салву, прапор зникається, музика грає український державний гимн. Стаю на поір, як не стояв ніколи перед нікою австро-угорською ексцеленцією в час своєї військової служби. Очі наповнюються сльозами радості, кусаю мої губи, щоб не вибухнути голосним плачем. Але чому я не у Львові на Ринку і чому теєр не співав «Являвся днесь Вселенній» хор львівських питомців?

З розбитим серцем я вернувся до того мого міста і зараз у перших днях пішов подивитися на Коперника 36. Шля фасада семінарського будинку була засієна сотнями зірок, де сховаляси малі олімпій кульки. «Будеш ти довго пам'ятати листопадів дні» — я подумав собі, дивлячись на цей будинок.

У цілім Львові я бачив румовища, і то не лише матеріальні, але й румовища людських сердець. Все жило в якомусь страшному отупінню або сподівалося якогось чуда, вірило в те, що приїде якийсь князь з кавки, визволить нарід та дасть інтелігентні посади. Одначе чудо не приходило, а замість нього спадали шораз нажчі удари.

На шість, почав брати верх здоровий самозбережливий інстинкт. Почалася послідовна конструктивна праця. Почали теж відбудовувати Духовну Семінарію. За щедрою підмогою Митрополита взявся до тої відбудови тодішній ректор о. д-р Теодозій Галуцький.

Минулася давня семінарська романтика, так само як вона минулася по вишневих садках приходства. Майже безупинно відновлювано старі, звітрілі цеган семінарського будинку новими, випаленими добре в огні війни та народнього зриву. Фабрика еселеміє пошювала так

відбулося читання катальогів. При тому кожен оповідав про своє життя від тієї хвилини, як покинули гімназію. Були тут радісні моменти, але скільки болючих спогадів проривалося крізь сміх і жарти, спогадів про хресний шлях української молоді, що йде в життя!... Сильна зника учасників утворювала незабутню хвилину зустрічі на терені школи. Увечері відбувся концерт у театральній залі гімназії при участі вчителів, матуристів з різних літ та представників громадянства. Численні промови обмінювалися рефлексіями та спогадами...

Коли суботнє свято мало більш інтимний характер, то у неділю мало воно заманіфестуватися перед ширшим загалом. На неділю заїзав на свято з Чайкович рудського повіту старенький уже віком, та душею молодий о. Юрій Кміт, один з духовних батьків нашої гімназії. В год. 9-16 рушив похід до церкви з гімназійними прапорами. Струнко йшли довгі ряди молоді, радісно били серця в такт гучних кроків. У церкві відправилось урочисте богослуження на інтенцію розвитку гімназії, а відправили його знову-ж вихованці явор. гімназії: о. І. Лопчак, о. В. Бучко, О. Хархаліс, а. М. Худа та о. Я. Щирба. Незабутньо залишилося в душах високопатріотична промова о. Ю. Кміта, що зворушила слухачів щирістю чуття та глибокою думкою. Після богослуження молоді і гості вернулися зорганізованим походом до гімназії, де в год. 12-й відбулося відслонення пропам'ятної таблиці в честь патрона школи Осипа Маковця — у вестибулі гімн. будівлі (таблицю виконав різьбар Євген Прокопович — родом яворівець). При цій нагоді промовляв дир. д-р І. Велигорський та о. Ю. Кміт, що й довершив відслонення таблиці.

Після того на просторій гімназійній площі в тіні старезних лип відбулася святочна академія з такою програмою: 1. Рідношкільний гімн; 2. Інвентураційна промова голови Кружка РШ д-ра М. Фіалца; 3. Хор учнів: а) Про зручання Сичи — муз. О. Кошиця, б) Курилася доріженька — муз. В. Барвінського; 4. Устні привіти; 5. Хор учнів: Ой, ізза гори — муз. М. Лисенка; 6. Відчитання письмених привітів; 7. Симфонічна оркестра під проводом проф. Б. Левицького: а) Увертюра до „Наталки Полтавки“, М. Лисенка, б) Думка — В. Барвінського, в) Козачок — Р. Придаткевича, г) Коломийка — О. Ніжканківського; 8. Закінчення.

Устні привіти склали: ред. М. Таранько від Гол. Виділу „Просвіти“ та культ.-осв. установ Львова, о. Ю. Кміт від перших організаторів та основників явор. гімназії, д-р Р. Секела від економічних львівських установ; від місцевих установ: п. Івана Пазарова, проф. Т. Водяний, дир. О. Назаревич, о. Е. Домницький, дир. М. Чопик, д-р С. Матайсін і М. Гарасим.

го Водосвяття на Ринку, куди приїздив кардинал з золотистій кареті, а довкола нього гузари з витягненими шаблями, перед ним крилошани Чапелський у фіолетах на коні з митрополітичним хрестом! Або на Боже Тіло, коли мови мурі на Ринку витягали у себе відгомін іслів в чотирьох наріжних криницях приминали свої роти, щоб струя води, яка бухала з них, не перешкоджала панам Нептунові, Діані, Аполінові й Амфітріді слухати співу.

А як умер який львівський громадянин, то не було порядного похорону без співу наших питомців і найближча родина покійного зажадала всяких заходів, щоб питомці з нашої Семінарії заспівали йому „Святий Боже“ і Вічну Пам'ять.

У році 1901. ми прощали наших коханих хлопців, що з цілою українською академічною колодою їхали на сецесію. Поміж тисячною нашою публікою, яка зібралася в провізоричній буді, що тоді заступала невикінчений іше львівський двірець, щоб відвести своїх синів і братів на далеку дорогу, був також один гімназист з одним золотим паском і буквою „Г“ на гімназійній шапці...

По матурі наш контакт з Семінарією перерісся на вулицю Миколая і ми що дня муштрували до якої пів години покрутитися коло акадємії, де відбувалися теологічні виклади, поговорити і „повідувати“ зі знайомими нашими „питомцями“, перестерегти „гешітів“, щоб їх не переїхав „електричний“, або — скоріше Боже! — кінний трамвай (не було пошкоджені смерті від кінської-трамвайової!), розтати їх, як їм смакувала каша, чи їм удалося „дихнути“ та екскурсії на місто, а старших з четвертого року, чи їм чоботи до шлю-

...І дентист ділово записує: парадентоза. Яка її причина? Найчастіше назубний камінь. Як! будуть її наслідки? Розхитані зуби! Тому треба поборювати камінь при допомозі Кальодонту. Це єдина паста в краю, яка має сульфурцінолеат згідно з д-р Бройніхом. КАЛЬОДОНТ усуває камінь не дає йому далі творитися. Зуби чищені Кальодонтом — все сильні і здорові.

KALODONT

Брати
кальодонт
кальодонт

Письменні привіти надіслали: Преосв. Гр. Лакота з пастирським благословенням; Гол. Управа „Рідної Школи“; Наук. Т-во ім. Шевченка; Гол. Виділ Т-ва „Просвіта“; д-р З. Кузеля від Українського Наук. Інституту в Берліні; інші установи в числі 42 (сорок дві) та 48 осіб.

Свято вшанували своєю приязню ош найстарші організатори та працівники на рідношкільній ниві: о. Юр. Кміт, Йоан Вархолд, Мих. Грабовський, Мих. Гордінська, Павло Придаткевич, Андр. Молчко та Юр. Питлик.

Після академії відбувся на гімназ. площі фєстин, сполучений із спортивним пописом гімназії. Закінчився ювілей виставою драми „Нахмарило“ Б. Грінченка у виконанні учениць та учнів гімназії.

У днях 4. і 5. червня була відчинена для учасників ювілейного свята вистава праць молоді (на дереві, блясі, шклі та комбінованих).

Ювілейний Комітет видав завдяки ініціативі й заходом д-ра Ів. Велигорського альманах „Трицятьліття гімназії Рідної Школи в Яворові“. На його зміст складаються: „Історія гімна-

зії РШ в Яворові“ д-ра І. Велигорського, „Нарис історії рідношкільної організації в Яворові“ С. Харамбури, низка споминів учителів і код. учнів (Т. Ставиного, Д. Лиськевича, Т. Водяного, В. Барагури, С. Харамбури, С. Бутуріна), стаття о. Ю. Кміта про передісторію явор. гімназії, Р. К. про яворівський пластовий курінь, ред. д-ра І. Німчука про А. Хомика, В. Проня про робітничі технічні науки та І. Гуцуляка про спів і музику в явор. гімназії РШ. Книжка приносить цінний матеріал для майбутнього історика рідношкільного шкільництва та буде гарною пам'яткою для всіх тих, кому дорога яворівська рідношкільна станиця.

На Першій Українській Педагогічній Виставі побачимо в документах, матеріалах та образах шкільні, освітні, педагогічні, методичні, дидактичні й виховні засоби й досягнення українського народу в працях його центральних організацій, установ і товариств.

бу не за тісні... Часто передавали ми їм часописи і книжки, повідомляли їх про наше життя в Академічній Громаді, а вони нас про свої товариства в мурах Семінарії. Взагалі зв'язок ми підтримували з ними весь час, і лише деякі соціалістичні та радикальні „дуби“ трималися осторонь питомських реверенд.

Потім ми пішли за нашими професійними обов'язками і лише рідко при принагідних стрічках у Львові, на якомусь веселлі чи празнику, огладували несланих студентських роки.

Прийшли великі дні народнього зриву. Я дістав наказ лишитися у Станіславові при тамошнім старості, хоч серце рвалося до Львова. При важкій праці я весь час думав про Львів і з неспокійним серцем слухав вісток, які до нас доходили про події.

Під впливом вісток, що головні бої зосереджувалися біля кошар Фердинанда, де недалеко мешкала моя мама, я пішов на головну пошту і казав себе пошукати телефоніком зі Львовом. Притуляв слухальця до вух і чув лише стріли з ручних та машинних крісів, так що не можна було вести розмови з телефоністом. Питаюся про вул. Городецьку. Телефоністка не розуміє мене, бо весь час машинні кріси грають свою пісню: тратата, тратата... І тоді охопив мене ще другий неспокій — про нашу Семінарію і про її мешканців. Що з ними діється, таж вони кілька кроків від головної пошти!

На першому Йордані у своїй державі я репрезентував Повітовий Державний Комісаріят. Біля мене почесний курінь нашої піхоти в шоломах, на правім крилі витягненого мов струна подвійного ряду стрільців мала полковий прапор. Чую короткі, уривані слова нашої

команди, потім сальву, прапор зникається, музика грає український державний гимн. Стаю на позір, як не стою ніколи перед ніякою австро-угорською експедицією в час своєї військової служби. Очі наповнюються сльозами радості, кусаю свої губи, щоб не вибухнути голосним плачем. Але чому я не у Львові на Ринку і чому тепер не співаю „Дякуюсь Вселенній“ хор львівських питомців?

З розбитим серцем я вернувся до того мого міста і зараз у перших днях пішов подивитися на Коперника 36. Ціла фасада семінарського будинку була засілена сотнями дітей, де сховалися малі олімпійські кульки. „Будеш ти довго пам'ятати листопадові дні“ — я подумав собі, дивлячись на цей будинок.

У цілім Львові я бачив румовища, і то не лише матеріальні, але й румовища людських сердець. Все жило в якомусь страшному отупінні або сподівалося якогось чуда, вірало в те, що приїде якийсь князь з казки, анізволить наріз та дасть інтелігенції посади. Одне чудо не приходило, а замість нього спадали щораз важчі удари.

На щастя, почав брати верх здоровий самозбережливий інстинкт. Почалася посидловна конструктивна праця. Почали теж відбудовувати Духовну Семінарію. За щедрою підмогою Митрополита взявся до тої відбудови тодішній ректор о. д-р Теодозій Галушницький.

Минулися давні семінарська романтика, тямомо як вона минулася по вишневих садах приходу. Майже безупинно вижило старо, звітрілі цегли семінарського будинку повини, випаленими добре в огні війни та народнього зриву. Fabrica ecclesiae поштовала так

Виселяють православне духовенство з Холмщини.

Варшава 10. червня.

3 д. добре поінформований джерел до-
дався Ваш кореспондент що наказом повіто-
вого староости в Білгороді на Хомищій Шалов-
ського вислано за її межі шістьох православ-
них священників, парохів усіх негатових па-
рохія — філія білгородського деканату.

Речниксь поставлений старостом, перед-
бачує 2 тижні часу. Мотивів не подано.

Вигорайський православний декан о. прот. В. Матвійчук вийшов з метою особистої інтервенції до митрополита Дениса, що — як вище

читачам „Діла“ відомо — перебуває від Вознесення в Почаївській Лаврі, отже в центрі відомих подій.

МИТРОПОЛИТ ДІОНІЗІЙ ВЕРТАЄТЬСЯ ДО
ВАРШАВИ.

В останій хвилині довідуємося, що наказ вийхати з Холмщини дістали священники усіх зачинених владою церков (22).

Повідомлений про такий оборот справи митрополит Діонісій перериває свій побут на Волині і вертається до Варшави. Гром.

Меморіал суд. німців -- базою чесько-німецьких переговорів.

Як подає Райтер, праський уряд ствердив, що меморіал судетських німців може бути базою дискусії.

ЗВ'ЯЗКИ МІЖ НІМЕЦЬКИМ І ЧЕСЬКИМ
СПОРТОМ ПЕРЕРВАНІ

Провідник німецького спорту фон Чаммер заборонив німецьким спортовим організаціям брати участь у спортових імпрезах, у яких виступають чесні клуби або змагуни.

ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА ПОГОДИЛАСЬ НА ВИ-
СИЛКУ БРИТАЙСЬКИХ ОБСЕРВАТОРІВ.

У висліді чесько-бритійських розмов британський уряд замінує своїх обсерваторів у Чехословаччині. Ці становища обійме британський консул у Ліберці та полковник, приданий до британського військового атташе у Празі.

Оба обсерватори матимуть необмежене право порушуватись на терені Чехословаччини. Вони будуть мати зв'язок зі своєю владою та з чехословацькими органами.

Після припинення діяльності Союзу Українок.

З НАСТРОІВ СЕРЕД УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА.

Від одного з наших громадян, який багато їздить по краю та має змогу стрічатися з ріжними колами населення як міського, так і сільського, довідуємося цікавих речей про настрої серед українського жіноцтва у зв'язку з припиненням діяльності Союзу Українок. Ось що оповідає наш інформатор:

Удар, який постиг І-во „Союз Українок“, викликав величезні враження між жіноцтвом, зокрема сільським. Коли говорити з селянками про розвизання, точніше звільнення Союзу У-

країнок, вони не можуть скрити своїх почувань і просто плачуть з жалю за своїм товариством. Немає менший відлук спричинила ця подія і між інтелігентським жіноцтвом у повітностях осередках. Загалом шоймо тепер виявилася велике привязання українського жіноцтва до своєї організації та велика пошана до неї навіть у тих одиниць, що досі не були її членами. В тих селах і містечках, де досі не було Союзу Українок, жіноцтво просто соромиться цього і заважає, що тепер, докиби дали змогу працю-

вати, то ми і в себе зараз заложимо Союз Українок".

Треба далі ствердити, що потрясена, викликана припиненням діяльності Союзу Радників, не належить до тих, які парализують волю і спричиняють психічне загрози. Це ще навіпки: серед широких мас жіноцтва можна вичути немов якийсь піднесення і звитяжності. У цій постаті нашого жіноцтва є можливість гордості, що — мовляв — «ми пішли в перший вогонь»; є теж велике довіра до свого проводу, який «ейже продумає краще шлях, щоб ми даліше жили і працювали»; є можливість просту це здоровий інстинкт жіноцтва, який навіть серед катастрофи каже зберігати увагу духа, гідність та своєрідний оптимізм. У всякому випадок жіноцтво не зустріло ганьби і вижило з останніх подій загрозливо.

І ме тільки серед жіноцтва, але і серед галу громадянства, яке досі може дещо важко ставилося до жіночої організації і визнання Союзу Українок викликало деякі враження. Шойно тепер громадянство зможе розуміти, яку роль виконував Союз Українок виховуючи тип активної жінки-громадянки. Це стало дрібною муравлиної праці української організованого жіноцтва і нагадо жінки якась порожнеча, що з нею годі уявити правильне функціонування національного організму. Що втратили наші установи, державні кооперативи, коли цей стай мав до нас тягнутись — зайва річ говорити. Загальне Союзу Українок — це сьогодні одне з найважливіших товариств у краю, яке серед усіх має право претендувати на великого симпатію та прихильників.

справно, як у св. Петра в Римі чи у св. Стефана у Відні.

Мої зв'язки з Семинарією кріпшали; мені
припала честь стати її правним дорадником.

В тій самій церкві, де я вперше саужив до Саужби Божой, я вінувався рівно 17 літ тому. Віничав нас о. ректор, дяками були очевидно чаші кохані цитомці.

По повероті Того, що як незломний вождь обороняв Своїми могутими грудьми поручену йому справу і не уступив в позиції, відбудова Семінарії Але в невичайно скорому темпі, давши та завершувати основними при ній Богословської Академії.

Завдяки їй піднісся високо рівень освіти
нашого молодого духовенства. Історія нашого
народу золотими буквами залише прізвища
тих, що в страшних часах повоєнного лих-
отління створили цей могутній монумент для хва-
ли й добра Церкви та народу.

І знову починається академічний рік. Хлоп-
чиська хулять на всі застави до річних іспитів
а в останніх днях принесені мені і поставили
на катедру шлу гору ідеалів до підпису. Під-
писуюсь механічно і скоро, щоб заощадити
собі якнайбільше часу до виказду, бо Академія
— це не давній австрійський факультет прав
і певно всі потверджені фреквінтації відпові-
дають фактичному станові. Однак при деяких
моїх підписих рука моя віді повразіше і хоті-
лаб, щоб мого прізвище було не знати як дов-
ге. Таке побажання вирішає у мене саме там-
де моїм безпосереднім судилом а ніхто інший
німає — Матреволац Андрей. Я удостоюєся то-
го, що один з найбільших наших матреволац-
по цей і той бік Збруча виступав в тіл самі

студентській виказці, як рівний мені член професорської колегії нашої Боголюбської Академії. Що за честь, що за радість для мене!

Надходити Празник Соєства Св. Духа, празник семінарської церкви і водночас символічне свято нашої Академії, що в тій хвилині випускає, як це вже робила понад 150 літ, нову серію Христових воїнів.

Церква прикрашена молодими берісками. В повітрі своєрідний запах зеленосвяточного маю і кадила. Правиться торжественна академічна Служба Божя. В лавках професорський ебрі, гості, всі студенти і багато вірних. Целябрансові і „босслужачим“ та ділянкам відповідає такий самий хор, який я чув за моїх молодих літ. Мрію серед чудового співу того хору, а білий дим кадила суне найкращі хвилини мого життя, які я пережив у тім Божім Домі від хвилини, коли я вперше як одинадцятилітній ученик першої гімназійальної класи сидів там праворуч у першій лавці, аж до нинішнього дня, коли сиджу в тій самій церкві, також у перших лавках, але в іншому характері, як тоді. В цій хвилині чую могутню пісню. Здається мені, що падають слова команди: „До молитви!“, що воркотять бубни, що грають труби. Права рука хоче мимоволоі спrezentувати зброю, ліва приростає до швиі. Іле „Аллаху!“ на ноту пісні перед боєм „Vater, ich rufe Dich!“ Чудовий спів несесться даліше. Ті самі потріпні „Господі помилуй“ у часі Екстєнї Сугубої, якими я так любивався у св. Юрія. Та сама Херунієська пісня Зближається кінець Служби Божої. Хор співає: „Да ісполнятся уста наша хваленію Твоего, Господи! Січниського. Яка прегарна пісня, яка ападіна і часом яка сумна! Чи можна не співає той пісні загальний веселий вітання

Але остинні води викликали теж деякі несприятливі явища. Мовимо на думці намагання деяких коб використати створену ситуацію для себе. В кількох повітових містах відбулися вже навіть марши деяких наших людей над тими, куди жіноцтво має тепер пристати". Замішання між жіноцтвом спричинила теж одна газетка, яка без порозуміння із львівським проводом змужа тепер гасло творити жіночі секції при громадських товариствах.

Розуміємо добре, що жінки, які перейшли до Союзу Українок, це цінний елемент і всяка організація радо приймала його у своєму. Всеж у даній ситуації ніяка установа не повинна кармуватись егоїстичними спонуканнями, але мусить мати на увазі добро багатьох. А це добро вимагає збереження в тіл чи інших формах цілості українського жіночого руху. Незалежно від того, яка доля постигне Союз Українок, жіноцтво на місцях не сміє робити нічого самочинно і повинно вичекати на директивні збори. Бо 60-тисячна армія українського збройового жіноцтва тільки тоді залишиться повелити чинником у нашому національному житті, коли вона не розмубиться по кількох тижнях, а збереже свою єдність та суцільність.

При всякій простуді треба пам'ятати про позитивне
вплив на випорошнювання і тому зберігати скільки при-
родних пір'яч води Френцішана Йосефа. Спийте його.

32-ге бомбардування Аліканте.

500 УБИТЫХ I 2.000 РАНЕННЫХ.

В п'ятницю вночі 5 національних літаків бомбардувало Аліканте, вбиваючи 5 осіб і ранивши 16.

Є це вже 82-ге бомбардування міста від 25. травня. Летунські бомби вбили там разом 90 осіб, ранили 2.000.

ПОРТ ГАНДІЯ ЗНОВУ ЗБОМБАРДОВАНИЙ

Жа подже Райтер, національні літаки знову
акули на Порт-Гандію 6 бомб; затонув один
копальний пароплав.

ЗАТОНУЛИ ДВА БРИТИЙСЬКІ КОРАБЛІ

Підчас національних налетів ушкоджено два братівські кораблі: один у Кастельйоні, другий в Аліканте. Тепер вони оба затонули.

Тільки освіта й виховання забезпечить майбутність Народу. Тому не жалуймо датків на освітньо-виховну працю „Просвіти“!

ЛИТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС „ДЛА“ Ч. 10.

1. **БІЛГІ**

печиста сила.

Не люблю розказувати про незвичайні чи надприродні речі, бо люди беруть їх звичайно з чужих рук і в них мало хто вірить. Але тому, що те, про що хочу розказати, я сам пережив, не читав побачити, воно зовсім природостойне, розкажучу.

Було це перед війною в 1911 році. Я був на третьому році філософії і мешкав в Академічній Домі. Тоді, як відомо, Львів був повний студентів-українців, емігрантів з Наддніпрянщини і з них вільно мешкало в Академічній Домі.

Спрому галицькому студентові важко було пристати до одного з таких емігрантів, бо вони звичайно приставали тільки в соціалістичними дітьми, провідниками молоді і панними студентками. Всім мені пощастило зазнайти собі ближче з одним емігрантом. Це був, як завжди, вишачий хремі, який у Росії був замішаний у бойову справу і мусів утікати за кордон. Називався Ш-ський, був шляхтич і владав не звичайно делікатною поведінкою в то-варствах. Доволі сміливо, що зник подав кому-сь, наперед витирав долоню поза спиною у партію. Це тому, що йому дуже підідали руки. Він був дуже нервовий і можливо хо-роший

Я зазнався з ним при такій нагоді: було це на початку червня, в неділю по-чати. Був гарний день. У такі дні Академічний не митиють вулиць, бо його мешканці віддають масово на село, чи то виходили на місто, до парку, на проходи. Зокрема тої неділі

З польської преси.

„Політика“ виявляє своє ставовище до декларації УНДО.

„Політика“ а 10. ц. м. принесла на 1-й сторінці товстим друком статтю п. н. „Ще в українській справі“, яка має декларативний характер (підписана також „Зесула“) та повилакла унаслідку гострої реакції української преси на попередню голосну статтю того часпису у справі декларації УНДО. Тому, що загалом перша стаття „Політики“ викликала в цілому українському громадянстві велике порушення, передаємо і це доповнення, чи радше внясення повному тексті. Одночасно — звертаємо акше увагу, що нінишня декларація значно відбігає від первісного і тону і змісту становища „Політики“ у позитивному сенсі і тому є додатним проявом (дарма, що засадничий підхід „Політики“ до декларації УНДО, як до „помилки“, ріжниться діаметрально від нашого погляду на цю справу), — стружимося повищо від усіх баначих коментарів та заповідаємо, що цій справі присвятимо згодом окрему статтю.

Текст статті „Політики” звучить:

„Наша стаття п. н. „Нещаслива заява УНДО діялася дуже численних пресових відгуків. Однак з прихистком мусимо ствердити, що її зміст був часто інтерпретований незгідно з замислами автора. Це торкається передовсім відгуків, що його задала стаття викликала серед українців Червонської Землі, та який виявився головно в обширній статті п. посла Володимир (в тексті оригіналу помилково сказано „Василія“ — Прим. Ред.) Кузьмичович, одного з найвпливовіших провідників УНДО, помилковий у подальшому „Діло“. Отже почува-

енось до обов'язку спростувати враження, що його може несприятливо сприйняти стаття, чи радше її неуважна лектура викликала у деяких читачів і критиків. Зокрема стверджуємо, що:

1) Лінія національної політики, яку відзначив наш часопис, не піддала найменшій зміні. Вона полягає на підтриманні спільних інтересів польського у українського народу і обличчі російської небезпеки; на змаганні встановити умовини, які психічно уможливили б тісну співпрацю обох народів на випадок вибуху конфлікту з Росією. Зокрема вважалося, що українці, які живуть у Річчосполітій, повинні дотримувати навуку у народних і сербних школах в рідній мові, мати власний університет та участь у територіальній самоуправній зібраннях; усіх прерогатив польського населення.

2) Не відмовляємо українському населенню права висувати політичні претензії, бо навіть Секретаріат Порозуміння, якого устами промовляв проф. Габсмайер, один з найважливіших ворогів українців, не відмовляє їм цього права. Зате застерігаємо собі якусь критично оцінювати ефект, що його можуть викликати висувані з певних ханців в певній формі претензії українців. Вважаємо також, що з факту, що українці висувають якісь претензії, не випливає, щоб ми в кожному випадку мали на них годинитися.

3) Ми далекі від іронізування на тему українських визвольницьких боїв. Бо ста-

Отже кождь я так тоб' сидів сидів у своїй кімнаті, полираючи час до часу у мислю, чи не жити людська птахів, я почує нагло на коридорі якийсь, доволі сильний стукіт. Це було так, якби раптом перебігав повпрі дім зонтажний віл. Я насторожилося. Що це моглоб бути? Напад?... Завалилася стіна чи стеля?... Мені забалося серце.

За хвилину стукіт повторився. Додатки собі німаги, а кинувся до дверей. Ганука на коридор — не чути і не видно нічого. А пренімь стукіт був близько моїх дверей.

Мені ще більше забилося серце. Я вже почав думати про душі, що то виліють, чим попаде, по хаті..

Але янич додаю собі відваги, — як був соціаліст і раціоналіст! — затріскую двері і щоб скоріше забути неприємні враження, беруся назад до скрипки.

Та що! За хвилину стукіт або радше гуркіт знов повториться.

Думки про луки стали настиравшими. Але я не даюся і змозаляю в себе, що це може кінцись ссорити робити мені збитка, грізнаючи десь до дверей і відкакуючи, щоб мене настрашити і відвести від того, щоб я вчинив. Ї- таї! заздрископи на світі!

Підходжу на пальці до дверей, потихень-
ки відчиняю, згинаю голову на коридор і жду.
Нікого дачиння грімати. Але не орієнтуюся де,
бо нікого не видно. Що за лихо?!

Виходжу на коридор і гучно кажишу, щоб
милити хрещений голос. Та тоді чуло в сусідній
заклад мого мого, кимати, де мешкав III-сний, ви-
ражений сміх і до хвосту зі середини і благосла-
ний і перестрашений голос III-сного, який сло-
во, а здалося лише розумію, який неспокійний

Можна собі уявити, що в першій хвилі це не було так подібно, що справді в рою в пошуку

Далі останні події викликали теж — деякі несподівані явища. Маємо на душі намагання деяких вол використовувати створену ситуацію для себе. В кількох повітових містах відбулися вже навіть наради деяких наших людей над тим, «хоча жіноцтво має тепер пристати». Замішаність між жіноцтвом спричинила теж одна газетка, яка без порозуміння із львівським проводом кинула тепер гасло творити жіночі секції при національних товариствах.

Розуміємо добре, що жінки, які перейшли школу Союзу Українок, це цінний елемент і цінна організація радо прийняла його у свої ряди. Всеж у даній ситуації ніяка установа не повинна керуватись егоїстичними спонуканнями, але мусить мати на увазі добро загалу. А це добро вимагає збереження в тій чи іншій формі цілості українського жіночого руху. Незалежно від того, яка доля постигне Союз Українок, жіноцтво на місцях не сміє робити нічого самочинно і повинно вчекати на директивні збори. Бо 60-тисячна армія українського зорганізованого жіноцтва тільки тоді залишиться поважним чинником у нашому національному житті, коли вона не розгубиться по кількох товариствах, а збереже свою єдність та суцільність.

При всякій простуді треба пам'ятати про щоденне, рясне випрошнювання і тому знайте скільки протерти гірчи води Францішка Йосифа. Спитайте лікарів.

32-ге бомбардування Аліканте.

500 УБИТИХ І 2.000 РАНЕНИХ.

В п'ятницю вполудні 5 національних літаків бомбардувало Аліканте, вбиваючи 5 осіб і ранили 15.

Є ще 32-ге бомбардування міста від 15. травня. Летунські бомби вбили там разом 40 осіб, ранили 2.000.

ПОРТ ГАНДІЯ ЗНОВУ ЗБОМБАРДОВАНИЙ.

Як подає Райтер, національні літаки знову скинули на Порт Гандію 6 бомб; затонув один еспанський пароплав.

ЗАТОНУЛИ ДВА БРИТИЙСЬКІ КОРАБЛІ.

Підчас національних налетів uszkodжено два британські кораблі: один у Кастельоні, другий в Аліканте. Тепер вони оба затонули.

Тільки освіта й виховання забезпечать майбутність Народу. Тимто не жалуймо датків на освітньо-виховну працю „Просвіти“!

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС „ДІЛА“ Ч. 10.

І. БИЛИНА.

печиста сила.

Не люблю розказувати про незвичайні чи надприродні речі, бо люди беруть їх зазвичай з другої руки і в них мало хто вірить. Але тому, що те, про що хочу розказати, я сам переживав і як читач побачить, воно зовсім вірогідно, розкажу.

Було це перед війною в 1911 році. Я був на третьому році філософії і мешкав в Академічній Домі. Тоді, як відомо, Львів був повний студентів-українців, емігрантів з Наддніпрянщини і з них кількох мешкало в Академічній Домі.

Сірому галицькому студентові важко було пристати до одного з таких емігрантів, бо вони зазвичай приставали тільки з соціалістичними дівчатами, провідниками молоді і паніми-студентками. Всеж мені пощастило зазнайомитися ближче з одним емігрантом. Це був, як казали, кишинівський хемік, який у Росії був замішаний у бомбову справу і мусів утікати за кордон. Називався Ш-ський, був шалентич і визначався незвичайно делікатною поведінкою в товаристві. Доводило сказати, що якийсь подав комушку, а поперед витирав долоню поа синію у душлину. Це тому, що йому дуже пітіли руки. Зрештою, був дуже нервовий і можливо хворий.

Я зазнайомився з ним при такій нагоді: було це на початку червня, в неділю по повуді. Був гарний день. У такі дні Академічний Дом зазвичай пустий, бо його мешканці відходили насову на село, чи то виходили на яство, до парку, на прохід. Зокрема тої неділі

ще був приїхав Баєріо чи якийсь інший летун зі своїм одноплащинником, щоб показати авіаюкам свій лет, і через те в Академічній Домі була тільки я. А лишився там — міжово до цього признаватися — що я вже був дійшов до третього року університету, а зі свого предмету — історії, не зміг ще нічого. Я на першому році почав студіювати спису фільософію, на другім математику, а на третій переписався на історію. Щоб не переписуватися ще четвертий раз, (що очевидно значило прогнати університет) і змарнувати життя, я взявся „хути“ ту історію, так що не міг навіть неділі присвятити відпочинку. Крім цього я взяв собі за спеціальність середньовічну історію середньої Європи, хоча, висловлюючися образно, через той міст діяти до арозуміння історії наших князів, що зрештою мені й досі не вдалося.

Можна собі уявити, що мені самому на цій Академічній Домі — я мешкав на другім поверсі — було сумно і ніяково. Сумно тому, що другі бавилися і веселилися, а я сидів над книжкою, ніяково — чому? не знаю.

Це був час, коли люди вже почали профемкувати про війну. Мариво війни мене не страшило, бо я не вірив у вибух війни. Але мене цікавило і переймало — все одно, з якої причини — те, що собі наш нарід роздавав у авіацію і авіацію військових звісток. А саме розказував, як це собі певно кожний пригадає, про світлані хрести, що появлялися на небі, про виродка серед тварин і людей. В якійсь підльвівській селі в однім домі мали навіть появилися „духа“, а це проважалося в тім, що якийсь завісив в одній порі щось кидало по хаті барабанами, барабанами то цибулами. Якщо це була правда, то була не добра примітивна прогноза куль і стріляв, що почали підчас війни джати нарід.

Крем
і мило
LESZNICERA
успішно усуває
ВЕСНЯНКИ

З польської преси.

„Політика“ вияснює своє ставовище до декларації УНДО.

„Політика“ з 10. ч. м. принесла на 1-ій сторінці товстим друком статтю п. н. „Ще в українській справі“, яка має декларативний характер (підписана також „Зеспу“) та появилася унаслідок гострої реакції української преси на попередню голосну статтю того часопису у справі декларації УНДО. Тому, що згадана перша стаття „Політики“ викликала в цілому українському громадянстві велике порушення, передаємо і це доповнення, чи радше вияснення у повному тексті. Одночасно — звертаючи лише увагу, що нинішня декларація значно відбігає від першої і тону і змісту ставовища „Політики“ у позитивному сенсі і тому є додатним проявом (дарма, що засадничий підхід „Політики“ до декларації УНДО, як до „помилки“, різнилося діаметрально від нашого погляду на цю справу), — стримуємося поки що від усіх ближчих коментарів та заповідаємо, що цій справі присвятимо згодом окрему статтю.

Текст статті „Політики“ звучить:

„Наша стаття п. н. „Нешаслива заява УНДО“ діддалася дуже численним пресовим відгуків. Однак з прихистію мусимо ствердити, що її зміст був часто інтерпретований незгідно з намірами автора. Це торкається передовсім відгуку, що його згадана стаття викликала серед українців Червоної Землі, та який виявився головним в обширній статті п. посла Володимира (в тексті оригіналу помилково сказано „Василь“) — Прим. Ред.) Кузьмача, одного з найбільших провідників УНДО, поміщеня у щоденику „Діло“. Отже почува-

ємося до обов'язку спростувати вражіння, що його може нешаслива стилізація статті, чи радше її неуважна лектура викликала у деяких читачів і критиків. Зокрема стверджуємо, що:

1) Лінія національної політики, яку віддавна вів наш часопис, не підлягає найменшій зміні. Вона полягає на підкреслюванні спільних інтересів польського і українського народу в обличчі російської небезпеки і на змаганні створити умовини, які психічно уможливилиб тисну співпрацю обох народів на видалок вибуху конфлікту з Росією. Зокрема зв'язано, що українці, які живуть у Річчипосполитій, повинні доставити науку у народних і середніх школах в рідній мові, мати власний університет та участь у територіальній самоуправі, зі збереженням усіх прерогатив польського населення.

2) Не відмовимо українському населенню права висувати політичні постулати, бо навіть Секретаріат Порозуміння, якого устами промовляв проф. Гребський, один із найавантюристичніших ворогів українців, не відмовляв їм цього права. Зате застерігаємо собі змогу критично оцінювати ефект, що його можуть викликати висунувані в певній хвилині в певній формі постулати українців. Вказуємо також, що з факту, що українці висунули якісь постулати, не виходить, щоб ми в кожному випадку мали на них годітися.

3) Ми далекі від іронізування на тему українських визвольницьких боїв, бо ста-

Отже коли я так тої неділі сидів у своїй кімнаті, позмарнував час до часу у вікно, чи не летить людська птаха, я почув наго на коридорі якийсь, доволі сильний стукіт. Це було так, якби раптом переїхав попри дим вантажний віз. Я насторожився. Що це моглоб бути? Напад? Завалася стіна чи стела?.. Мені забалося серце.

За хвилину стукіт повторився. Подивившись собі відваги, я кинувся до дверей. Глянув на коридор — не чути і не видно нічого. А прецінь стукіт був близько моїх дверей.

Мені ще більше забалося серце. Я вже почав думати про духи, що то кидють, чим погано, по хаті...

Але знов додаю собі відваги, — а-ж був соціаліст і раціоналіст! — затріскаю двері і щоб скоріше забути неприємні вражіння, беруся назад до скриптів.

Та щой! За хвилину стукіт або радше гуркіт знов повторився.

Думка про духи стала настираніша. Але я не даюся і висалюю в себе, що це може якийсь товариш робить мені збитка, гримачи десь до дверей і вітаючи, щоб мене настрашити і відвести від того, щоб я вивчив. Є такі надприродники на світі!

Підходжу на пальцях до дверей, потіхненіи відважністю, викладаю голову на коридор і їду. Дійсно злихає гримати, але не орієнтуюся де, бо нічого не видно. Що за ляхи?!

Виходжу на коридор і голосно хвилюю, щоб видати християнське голоє. Та тоді чую в сусідній кімнаті коло моєї кімнати, де мешкає Ш-ський, виразний стукіт до дверей зі середини і благалиний і перестрашений голос Ш-ського, який слова, з яких лише розумію „якісь вечніста сила“.

Можна собі уявити, що в першій хвилині це на мене так подіяло, що сповзав зір у пошуку

вимох з пошаною до всіх рухів, опертих на ідейному підложжі.

4) Не твердимо, немов декларація УНДО була видана з намови Німеччини, хоч таке враження мали деякі кола. Твердимо тільки, що колиб так було, то українська помилка булаб ще важча, ніж та, яку дійсно зробили. При цій нагоді мусимо підкреслити велике одурення, що його викликала серед українців сама алогія, що ту декларацію могла іспірувати німецька політика, свідчить позитивно про державні настрої провідників найбільшої української партії у Польщі. Польське громадянство рішуче не доцільно легалізує провідників українського руху в Червенській Землі.

Зате твердо і завжди будемо твердити що оголошення тієї декларації в теперішній хвилині було кроком помилковим, який не влекатиме остаточної нормалізації польсько-українських відносин, але й утруднить. Був це крок, сиримований проти польської закордонної політики. Поміняємо факт, що зібрані докладніші інформації справді стверджують, що та декларація справді повстала під впливом розв'язання „Союзу Українок“, а не під впливом якогось чужинського поради. І наслідком було скріплення соціалістського і чехословацького табору в Вароні й у Польщі. Це річ очевидна українцям у Червенській Землі оцінити, наскільки таке скріплення лежало у справжніх інтересах їх народу.

Колія підходить до цієї справи з погляду внутрішньої політики, то мусимо ствердити, що висувуючи у нашій статті вимогу щоб декларація не змінила національної політики Польщі, ми передбачували тільки можливість загострення курсу супроти українців, а не — як вони мабуть сподівалися — п загладження унаслідку того кроку. Дійсність вже доказала, що ми не помилялися і що дійсно декларація спричинила не поправу польсько-українських відносин, але виразне їх погіршення. Тому в цій хвилині не пора думати про полеміку з групами, які змагають до співдіяння обох народів, але радше про те, щоб по змозі запобігти кепським наслідкам останнього виступу, однаково шкідливого для Польщі, як і для української справи.

Колія підходить до цієї справи з погляду внутрішньої політики, то мусимо ствердити, що висувуючи у нашій статті вимогу щоб декларація не змінила національної політики Польщі, ми передбачували тільки можливість загострення курсу супроти українців, а не — як вони мабуть сподівалися — п загладження унаслідку того кроку. Дійсність вже доказала, що ми не помилялися і що дійсно декларація спричинила не поправу польсько-українських відносин, але виразне їх погіршення. Тому в цій хвилині не пора думати про полеміку з групами, які змагають до співдіяння обох народів, але радше про те, щоб по змозі запобігти кепським наслідкам останнього виступу, однаково шкідливого для Польщі, як і для української справи.

З українського життя у ЧСР.

ВІДКРИТТЯ ФІЛІП Т-ВА „ПРОСВІТА“ У БРНІ.

Заходом д-ра М. Слюсара та цілого гурту інших українських громадян у Брні повстав перед кількома місіями у Брні Організаційний Комітет, що займався підготовкою праці до заснування філії Т-ва „Просвіта“ у Брні. Потребу культурно-освітнього товариства у Брні, яке мало безпосереднє відношення до потреб місцеві української колонії з одного боку та Підкарпаття з другого, відчували всі тим більше, що філії Т-ва „Просвіта“ вже як-сид функціонували у Празі та Братиславі, годі як брненський осередок культурного життя в цьому відношенні залишався позаду. Філія Т-ва „Просвіта“ у Брні тим потрібніша, що саме кодо того т-ва можуть збиратися всі українці без огляду на їх походження та переконання. Під оруччям веденням підготовної праці Організаційний Комітет на чолі з судовим надрадником Дубом довів справу до успішного її завершення.

Саме дня 6. червня ц. р. у Брні відбулися установчі збори, на які прибув сам голова Матірнього Т-ва „Просвіта“ в Ужгороді д-р Ю. Брацайка. На двірці зустріли його представники Організаційного Комітету — голова д-р Дуб, заступник д-р М. Слюсар і члени п. М. Сигерич та проф. Т. Монік. Установчі збори

відкрив д-р Дуб короткою промовою, в якій передовсім привітав присутніх гостей, членів і представників, зокрема голову Матірнього Т-ва в Ужгороді д-ра Ю. Брацайка, д-ра Опоченського та представників преси. Відтак збори вшанували повстанням з місць та і-хвилинною мовчанкою пам'яті помершого президента-видавника Т. Г. Масарика, як добродія та ушанованого Матірнього Т-ва „Просвіта“ в Ужгороді, після чого одноголосно вибрали президію установчих зборів у складі: д-р Ю. Брацайка — голова зборів, інж. Франтик — секретар перший та інж. Пасіка — секретар другий.

Голова Матірнього Т-ва д-р Ю. Брацайка, дякуючи за обрання провідником установчих зборів, у прекрасній промові подав короткий огляд історії Т-ва „Просвіта“ в Ужгороді та всесторонній перегляд її доцільності діяльності, зокрема — культурно-освітньої, видавничої і театральної. Факт заснування філії у Брні вітає, як дальше досягнення наших культурних змагань і висловив надію, що ця філія сидом за праскою та братиславською буде плекати нашу культуру на шлії моравсько-чеській землі серед українців та братнього чехословацького народу. Відтак на пропозицію голови зборів ухвалено денний порядок з доповненням точки про прочитання та прийняття статуту.

Д-р М. Слюсар перечитав привітні письма від о. Августина Волошина, посла до парламенту Ю. Ревая та ін. Статут прийнято агідно всіма голосами.

На пропозицію окремої комісії вибрано Управу філії Т-ва „Просвіта“ у Брні в такому складі: голова надрадник д-р Дуб, заступник д-р М. Слюсар, секретар інж. Франтик, другий секретар інж. Пасіка, скарбник п-і Е. Готфрідова, господар п. М. Сигерич, члени: д-р Ліщинський та д-р Ольшеский. Члени освітньої комісії: проф. Т. Монік і д-р Чолай. Бібліотекар п-і Машевичева.

Після офіційної частини установчих зборів відбулися свободні розмови членів і гостей но-

Що писало „Діло“ 50 років тому.

Вівторок, 12 червня (31 травня) 1888.

ЧОМУ АРІКАТІЯ СВОГО СЛОВА.

На першому місці „Діло“ друкує п'янке, по „Народній Раді“ вилетіла до міністра освіти д-ра Гавця у справі українських народних шкіл у Галичині в Перемішлі. „Народна Рада“ презентує міністра, щоб створив при тих школах підготовчу школу, бо тому, що він з огляду на мішлї ані в єврейських повітах нема ані єврейської народної школи з українським мовою навчання, нема й підготовки дітей до парвильного киле Галичині. Крім того „Народна Рада“ просить щоб міністр створив у Перемішлі чотирьохкласну народну школу з українською мовою навчання.

Друкуючи це п'янке „Діло“ заявляє українським перемішльським школярам, привітає їх і дає їм цілі громади і деканати, аносити у ті місця петиції до міністра освіти. І заявляє аносити ці петиції у відній мові:

„Розуміється, що писанка до міністра — це і в галї вводи — можна і треба писати по руськи. Але люди чомусь бояться руського писанка, пишуть до Відня по німецьки, а тим разом самі собі шкоди. Знаємо один приклад, що руський самодержець і Галичини, аносючи петиції до державної ради у справі свого покриття, ані не по руськи, ані по німецьки. Його петиції віддали петиційній комісії. Який вона була писана по руськи, комісія була відклала її поспіві о. Озарковичеві, членові тієї комісії, але що була писана по німецьки, то віддала її не цій, а тій справі зовсім не тій аферувати, а не би був аферувати посол руський. Могуть всі ці Аветрії писати до Відня по руськи, чому тільки ці руськи мають зрозуміти свого слова?!

НЕ ДРАЗНИТИ НІМЦІВ!

„З Париза повідомляють, що урядник і він сподівався, що відняні дістали гострий нказ зникати всього, що могло би дразнити німців на границі.

НІМЕЦЬКИЙ ЦІСАР НЕ ВИДУЖЕ.

Почдем, 12. червня. Труднощі при провадженні не уступили ще зовсім. Вчорашній день пербує і сар добре, але під вечір проявилася гарячка.

возаснованого товариства. Слід відмітити промислу новообраного голови Т-ва д-ра Дуба, який він подав огляд діяльності та заслуго перед Т-вом голови Матірнього Т-ва д-ра Ю. Брацайка, як мецената Т-ва і громадського діяча, та промову останнього, як відомого оцінку своєї діяльності, в якій д-р Ю. Брацайка переповів історію будування „Діла“ в Ужгороді, вказавши на всі ті труднощі, що стояли та ще й досі стоять на шляху до успішного завершення цього шаленого задання. Зокрема бесідник підкреслює значення „Просвіти“ як всенародньої установи та висловив надію, що і на брненському групі „Просвіта“ стане не тільки новим вогнищем цього культурного життя, але також осередком осередком усіх українців без огляду на їх переконання.

Після зборів відбулося перше засідання Управи при участі голови Матірнього Т-ва д-ра Ю. Брацайка, що намітило низку майшніх завдань, які брненська філія має здійснити. З них маємо відмітити — перше сто адміністративними справами — організаційного фонду, просвітницького виступного органу, бібліотеки та читальні.

Слід зазначити, що установчі збори відбулися в поважному діловому тоні, що який завдячувати Організаційному Комітету. З свого боку бажаємо брненській філії та її праві якнайкращого успіху в її діяльності на користь і славу українського народу.

М. Вітровий.

дуків. Але слава Богу, — думаю собі, — що хоч не я сам у домі, але є ще хтось зі мною!

— Що, що сталося?!

— Кому-ж вам, товаришу, — тим самим багачем і перестрашеним голосом говорить Ш-ський, — якесь нечиста сила замкнула мене і не можу вийти! Зробіть ласку, відчиніть!

Мені зробилося смішно, що він раз-у-раз говорить про нечисту силу, але знов коий лях зібрав мене, бо я собі подумав, що може він зішов з глуздя і в одявися у домі з божественним.

— А деж ключ? — питаю. — Та ключа нема в дверях! Пождіть хвилину, я збіжу на долину по ключ.

Ми звичайно виходили з дому, лишали ключі в шафі на гачках на долині коло сторожівки. Виходячи, чую далі, як Ш-ський говорить про нечисту силу, але вже не стараюся зрозуміти, що.

Я збіг на долину, але ключа від кімнати Ш-ського нема. Спустаю до сторожівки, щоб узяти витрих, але сторожа нема. Певно вішов гайдів на лєт Влєриота. Що мені робити? Задиханий біжу назад на другий поверх, щоб принайменше Ш-ського заспокоїти, що жадної нечистої сили нема.

Колія зближається до дверей, Ш-ський стоїть уже зниклий, але все ще переляканий, у відчинених дверях.

— Якає ви відчинили?

— Та бачите, товаришу, я по обіді положився спати, але переді мною лежить і, не думаючи, витягнув ключ і сховав до кишені. Збудившись, забув, що я сам сховав ключ. А то справді я думаю, що якийсь нечиста сила мене замкнула.

Вартости тривкі і ті, що проминають.

В однім товаристві вели розмову на тему розваг і сводячи смаку широкого публіки. Йшло про те, яку найбільшу принаксть люблять ця публіка: театр, кіно чи спортові змагання?

Переказав загальний погляд, що смак є дуже мінливий і химерний та не відомо, від чого залежить. Нині мода на те, завтра на що інше, але чому саме так, нікому не вдалося прослідити.

Одні з присутніх, якого знайомий уважали гарячим аматором-психологом, з увагою прислухувався дискусії і врешті таке сказав:

— Мода на розваги справді часто змінюється, але не у всіх напрямках. Візьмем наприклад нахил до азарту, до гри. Тут від віків нічого не змінилося і не зміниться. Багато людей скоро забуває про снібистичну вірність моті і коли трапляється нагода, користають з такої принаксти, як гра. Азарт — цей одна із найбільше шкідливих наслідків суспільства, бо

нікто не має права для тимчасової заміри вжити на карту часто добуток цілого життя. Вправді є й такі, що і азартом притягують, але я перекоаний, що самі не вірають у ширість своїх аргументів.

— Чи ви є противником азарту гри?

— Ні! Протестую тільки проти азарту. Зате гри неазартові є зовсім грізною річчю і не раз навіть мають дуже користь для значущих. Мало на душі гри на Казині, на терії. Наша Лютерія має дві постійні пристрасті: емоційну і матеріальну. Тому, що вона не має нічого цінного з азартом, хоча й емоцій і азарту гри, є вона задоволена своїм побороюванням азарту. Я так аргументую азарту маю але в кишені „лятку“ азарту, щої класи сорочку. Класової азарту, щої чистим сумлінням раджу класові азарту з моїм прикладом.

вимога до пошаною до всіх рухів, овертих на ідейному підложжі.

4) Не твердимо, немов декларація УНДО була видана з намови Німеччини, хоч таке правління мала деякі кола. Твердимо тільки, що колиб так було, то українська помилка булаб ще важча, ніж та, яку дійсно зробили. При цій нагоді мусимо підкреслити велике обурення, яке його викликав серед українців сам адогад, що ту декларацію могла інспірувати німецька політика, свідчить позитивно про державні настрої провідників найбільшої української партії у Польщі. Польське громадянство рішуче не допустить агагалізму провідників українського руху в Чернівецькій Землі.

Зате твердою і завжди будемо твердити, що оголошення тієї декларації в теперішній хвилині було кроком помилковим, який не влекатиме остаточної нормалізації польсько-українських відносин, але й утруднить. Був це крок, спрямований проти польської закордонної політики. Поминемо факт, що зібрані докладні інформації справи стверджують, що та декларація справді повстала під впливом роз'я-

зання „Союзу Українок“, а не під впливом якихось чужинських порад. П наслідком було сиріплення совітофильського і чехофильського табору в Європі й у Польщі. Це рчі совісти українців у Чернівецькій Землі оцінили, наскільки таке сиріплення лежало у справжніх інтересах їх народу.

Колиж підходимо до цієї справи з погляду внутрішньої політики, то мусимо ствердити, що висуваючи у нашій статті вимогу щоб декларація не змінила національної політики Польщі, ми передбачували тільки можливість загострення курсу супроти українців, а не — як вони мабуть сподівалися — її замігнення унаслідку того кроку. Дійсність вже доказала, що ми не помилялися і що дійсно декларація спричинила не поправу польсько-українських відносин, але виразне їх погіршення. Тому в цій хвилині не пора думати про полеміку з групами, які змагають до спідіння обох народів, але радше про те, щоб по змозі залобігти кепським наслідком останнього виступу, однаково шкідливого для Польщі, як і для української справи.

3 українського життя у ЧСР.

ВІДКРИТТЯ ФІЛІ Т-ВА „ПРОСВІТА“ У БРНІ

Заходом д-ра М. Слюсара та цілого гурту інших українських громадян у Брні повстав перед кількома місяцями у Брні Організаційний Комітет, що займався підготовками працями до заснування філії Т-ва „Просвіта“ у Брні. Потребу культурно-освітнього товариства у Брні, яке маюб безпосередні відношення до потреб місцевої української коломії з одного боку та Підкарпаття з другого, відчували всі тим більше, що філії Т-ва „Просвіта“ вже як слід функціонували у Празі та Братиславі, годі як брненський осередок культурного життя в цьому відношенні залишався позаду. Філія Т-ва „Просвіта“ у Брні тим потрібніша, що саме коло того т-ва можуть збиратися всі українці без огляду на їх походження та переконання. Під зручним веденням підготовки праці Організаційний Комітет на чолі з судовим надрадиним Дубом довів справу до успішного її завершення.

Саме дня 6. червня ц. р. у Брні відбулися установчі збори, на які прибув сам голова Матірнього Т-ва „Просвіта“ в Ужгороді д-р Ю. Брацайка. На двірці зустріли його представники Організаційного Комітету — голова д-р Дуб, заступник д-р М. Слюсар і члени п. М. Сигерич та проф. Т. Мошук. Установчі збори

відкрив д-р Дуб короткою промовою, в якій передовсім привітав присутніх гостей, членів і представників, зокрема голову Матірнього Т-ва в Ужгороді д-ра Ю. Брацайка, д-ра Опоченського та представників преси. Відак збори вишанували повстанням з місць та 1-хвилинною мовчанкою пам'яті помершого президента-видавника Т. Г. Масарика, як добродія та мецената Матірнього Т-ва „Просвіта“ в Ужгороді, після чого одностайно вибрали президію установчих зборів у складі: д-р Ю. Брацайка — голова зборів, інж. Франтик — секретар перший та інж. Пасіка — секретар другий.

Голова Матірнього Т-ва д-р Ю. Брацайка, дякуючи за обрання провідником установчих зборів, у прекрасній промові подав короткий огляд історії Т-ва „Просвіта“ в Ужгороді та несторонній перегляд її доцьогочасної діяльності, зокрема — культурно-освітньої, видавничої і театральної. Факт заснування філії у Брні вітає, як дааьше досягнення наших культурних змагань і висловив надію, що ця філія сидом за праскою та братиславською буде пакати нашу культуру на цілій моравсько-шлескій землі серед українців та брненського чехословачького народу. Відак на пропозицію голови зборів ухвалено денний порядок з доповненням точки про прочитання та прийняття статуту.

Д-р М. Слюсар перечитав привітні письма від о. Августина Волошина, посла до парламенту Ю. Ревая та ін. Статут прийнято згідно всім голосами.

На пропозицію окремої комісії вибрано Управу філії Т-ва „Просвіта“ у Брні в такому складі: голова надрадин д-р Дуб, заступник д-р М. Слюсар, секретар інж. Франтик, другий секретар інж. Пасіка, скарбник п-і Е. Готфридова, господар п. М. Сигерич, члени: д-р Ліщинський та д-р Ольшешський. Члени освітньої комісії: проф. Т. Мошук і д-р Чолія. Бібліотекар п-і Матієвичева.

Після офіційної частини установчих зборів відбулися спобідні розмови членів і гостей по-

Що писало „Діло“ 50 років тому.

Віторок, 12 червня (21 травня) 1888.

ЧОМУ ЗРІНАТИСЯ СВОГО СЛОВА.

На першому місці „Діло“ друкує письмо, яке „Народна Рада“ вислала до міністра освіти Гавча у справі українських паралельних шкіл у гімназії в Перемишлі. „Народна Рада“ просить міністра, щоб створив при тих школах підготовчу класу, бо тому, що ані в самому Перемишлі ані в сусідніх повітах нема ані однієї української народної школи з українським мовним вчанням, нема де підготувати дітей до паралельних гімназій. Крім того „Народна Рада“ просить, щоб міністр створив у Перемишлі чотирьохкласну народну школу з українським мовним вчанням.

Друкуючи це письмо „Діло“ закликає українців Перемишля та перемиських околиць, прозвати людей та цілі громади і декларати, вносити у тіх патенти до міністра освіти, і закликає вносити ці патенти у рідній мові:

„Розуміється, що письма до міністра — не ідеальні аседи — можна і треба писати по руськи. Але люди чомусь боятся руського письма, пишуть в Відні по німецьки, в тим не раз самі собі шкідять. Знаємо один приклад, що руський священик і їх личини, вносячи петицію до державної ради у свою свою помиривдення, ані її не по руськи, ані по німецьки. Його петицію віддали петиційній комісії. Якби вона була писана по руськи, комісія булаб ділила її послові о. Озаревичеві, членові тієї комісії, але що була писана по німецьки, то віддали її не йому, а той справу зовсім не так зreferував, як би був зreferувати посол руський. Можуть всі народи Австрії писати до Відня по своему, чому тільки ми руськи маємо зрікатися свого слова?!

НЕ ДРАЗНИТИ НІМЦІВ!

„З Париза повідомляють, що урядовці і якісь люди східної залізничі діляти гострих мовили аського, що могло бм дразнити німців на границі.

НІМЕЦЬКИЙ ЦІСАР НЕ ВИДУЖУЄ.

Почади, 12. червня. Труднощі при прибутті не уступили ще зовсім. Вчорашній день перобі сар добре, але під вечір проявилася гарячка.

вчасного товариства. Слід відмітити промову новообраного голови Т-ва д-ра Дуба, який він подав огляд діяльності та заслухав ред Т-вом голови Матірнього Т-ва д-ра Ю. Брацайка, як мецената Т-ва і громадського діяча, та промову останнього, як відомого оцінку своєї діяльності, в якій д-р Ю. Брацайка переповняв історію будування доку „Діло“ в Ужгороді, вказавши на всі ті труднощі, що стояли та ще й досі стоять на шляху успішного завершення цього шахтового задання. Зокрема бесідник підкреслював значення „Просвіти“ як всенародної установи та висловив надію, що і на брненському групі „Просвіти“ стане не тільки новим вогнищем нашого культурного життя, але також обласним осередком усіх українців без огляду на їх переконання.

Після зборів відбулося перше засідання Управи при участі голови Матірнього Т-ва д-ра Ю. Брацайка, що намітило йому кілька завдань, які брненська філія має здійснити. З них можемо відмітити — перше сто адміністративними справами — організаційного фонду, просвітницького і культурного органу, бібліотеки та читальні.

Слід зазначити, що установчі збори відбулися в поважному діловому тоні, що свідчить про зваженість Організаційного Комітету з свого боку бажаного брненської філії та її праці якнайкращого успіху а її діяльності користь і славу українського народу.

М. Вітрянський

духу. Але слава Богу, — думаю собі, — що хоч не я сам у домі, але в ще хтось зі мною!

— Що, що сталося?!

— Кажу-ж вам, товаришу, — тим самим багачем і перестрашеним голосом говорить Ш-ський, — якась нечиста сила замкнула мене і не можу виийти. Зробить ласку, відчинити!

Мені зробилося смішно, що він раз-у-раз говорить про нечисту силу, але знов новий лан забрав мене, бо я собі подумав, що може він дійшов а глумів і в опинився у домі в божевільних.

— А деж ключ? — питаю. — Та ключа нема в дверях! Пождіть хвилину, я збіжу на долину по ключ.

Ми звичайно виходили з дому, анімали ключі в шафці на гачках на долинці коло сторожівки. Відходячи, чуо далі, як Ш-ський говорить про нечисту силу, але вже не старався зрозуміти, що.

Я збіг на долину, але ключа від кімнати Ш-ського нема. Стукну до сторожа, щоб узяти витрик, але сторожа нема. Певно пішов галдити на дот Блеріота. Що мені робити? Задиханий біжу назад на другий поверх, щоб приваїмше Ш-ського заспокоїти, що жадної нечистої сили нема.

Колиж зблизюся до дверей, Ш-ський стоїть уже аніжковий, але все ще переляканий, у відчинених дверях.

— Яке ви відчинили?

— Та бачите, товаришу, я по обіді положився спати, але перелізши аніжковий і, не думаючи, відчинив двері і сказав до вчирної. Збудившись, забув, що я сам спав у домі. А то справді я думаю, що якась нечиста сила мене замкнула.

Вартости тривкі і ті, що проминають.

В однім товаристві вели розмову на тему розваг і еволюції смаку широкого публіки. Йшло про те, яку найбільшу пристрасть любить ця публіка: театр, кіно чи спортові змагання?

Переважає загальний погляд, що смак є дуже мимовільний і химерний та не відомо, від чого залежить. Нині мода на те, а завтра на що інше, але чому саме так, відому не вдалося прослідити.

Один з присутніх, якого звичайно вважали гарячим аматором-психологом, з увагою прислухувався дискусії і врешті таке сказав:

— Мода на розваги справді часто змінюється, але не у всіх напрямках. Візьмем напрямки нахил до азарту, до гри. Тут від акві нічого не змінилося і не зміниться. Багато людей скоро забуває про сносистичну вірність, мов і коли трапляється нагода, користають з такої пристрасті, як гра. Азарт — цеж одна із найбільше шкідливих нехот сносистичних, бо

ніхто не має права для тимчасової хвилювання на карту часто добуток свого життя. Іправді є і такі, що і азартної пристрасті люблять, але а переконання, що самі не вірять у ширість своїх аргументів.

— Чи ви є противником азарту? — Ні! Протестую тільки проти азарту. Зате три неазартові є зовсім гарні розваги, а перша мають дуже добре освітлювальне значення. Маю на думці гру на досвідчості. Наша Лютерія має два досвідчості: емоційну і матеріальну. Тоді, коли не має нічого спільного з азартом, ані емоційно і аному витри, а вони зважають на добродійність азарту. Я не вважаю азарту маю вже в кішені „дизайну“ азартної класи спорядку! Азарт — цеж одна з наших сумнівних радуж аніжков і не за моїм аркадазом.

Є в житті глибокі правди, що мають
позначити найбільш природний послідок
в правдах неблагородної логіки, та все ж
чужа людина не додає їх. Візьмим напри
клад ошадності! Ошадність — це єдино реч
вечна безпека на майбутнє. Ошадність
чимось і в житті природи доводить себе. Ош
адність у значінні: збирання резерву для
життя в непригожих обставинах. Казка
природа дуже марнотравна. Наприклад
якщо на те, що з мільйона нарібко
тільки якийсь відсоток риби. Але ж ті
нарібки це саме природні запаси, які
собі природа на те, щоб навіть серед
обставин виростає тисячі риби, мир і
має нарібку витини від шкідливих, або
непередбаченої причини. Численні, ба
дике звірята збирають собі запаси на
пору. А в наш власний організм
природними законами: у правильному
нагромаджую собі запаси тощо, якщо
мусить довго на випадок голоду, мусить
Тільки ми самі, голови того організму
поступаємо згідно з тим, хочемо
вимогами свого добра. Не всі зберіга
собі резерви на створення чогось
цінного, як інші мають на думку
ності. Не всі зміниє склад, і
відних банках. Час би вже розуміти
особливо українські в сучасному
відного народу, розуміти ту
логічну правду, що загальним
відних банках поставимо собі на
матеріальній, але в кожній
зальна ошадність — ось одно з
власних і потрібних гостро
ності — щоб та дівочість стала

Розгром китайських військ під Ченгіянькуаном.

Після укладу Ченгіянькуану китайські війська потрапили в безнадійне положення у місці, де сходяться ріки Ін і Гвай. Кілька тисяч китайців убито і ранено.

КОМУНІКАЦІЯ МІЖ ТІЕНТСИНОМ І ПУКАВ.

Китайці побудували міст на ріці Квей, призначений комунікацію на залізничці Пукан—Тієнцін.

УРЯДОВІ МАРШАЛА ЧАНКАЙШЕКА ПІДЛЯГАЄ ЛИШЕ ШІСТЬ КИТАЙСЬКИХ ПРОВІНЦІЙ.

Японська преса підкреслює, що після евакуації Ганкав уряд Чанкайшека зовсім утратить характер центрального китайського уряду. Під його владою залишаться лише 6 провінцій з поверхнею 1,638,000 кв. км. і населенням 144,000,000; цілий Китай має 24 провінцій, з 241,000,000 населення.

ПЕРЕГОВОРИ НАД КИТАЙСЬКО-СОВІТСЬКИМ ПОРОЗУМІННЯМ.

Офірор довідується з вірогідного джерела, що в Москві відбуваються переговори, що

мають doprowadити до воєнного союзу між Куомінтаном та московським урядом. Їх провадить Сунфо з китайського боку та Потемкін з московського. Хоч Куомінтан і заперечує вістки про приготування до цього союзу, у загальному відомі вже його головні точки: Китай має би прийняти совітськими дорадниками до управи краєм та до армії і дорадників для організації протипонської пропаганди; Совіти мають поставити до розпорядимости Чанкайшека 4 ескадри по 27 літаків разом із потрібною муніцією. Зі свого боку Китай дасть московському урядові концесії, яких не дає ніодній іншій державі. У зв'язку з цим Баїхер був у Москві і брав участь у нарадах про воєнну підтримку для Китаю. Згідно з довірчою умовою посилає Москва одну дивізію до китайського Туркестану, щоб боронити шляхи до воюю зброї до Китаю. Відбувається також реформа китайського уряду, наслідком якої до нього вступають прихильники Москви.

На загал ця вістка годиться з інформаціями, що їх ми подали на основі японської преси.

ДЛЯ ТРИВІАЛЬНИХ ЗАВЕСК

Щоб замкнути вікно, штору і т.п. потрібна міцна і тривала завіска, треба про тесніти замкнути завіску, що не тримає.

TENAX

ROGER GALLEY

Розпорядок про закриття лист не торкається також референдарських урядовців Генеральної Прокуратури, що звільнені від референдарських іспитів на підставі розпорядку Ради Міністрів з р. 1925, і якісці б. урядовців Прокуратури Польського Королівства і Прокуратури Скарбу, які відповідають деяким спеціальним умовинам гіпотетичних іспитів, які щонайменше 3 роки займали свої становища і суловок асесорів та референдарських урядовців, управнених до списку на листу адвокатів на підставі закону про устрій адвокатури.

Закриття адвокатських лист торкається всіх адвокатських та сулових апікантів, яких не вилучили наведені вище статті.

Розпорядки міністра справедливости, що згідно зі статтею 66 уст. 3. закону про устрій адвокатури окреслюють обсяг дозволів випускати на листи обмеженого числа адвокатів або адвокатських апікантів в означених речинах та місцях, будуть проголошені в Урядовому Державному Міністерстві Справедливости.

ПІДЛЮТЕ

Гірський Живець, купелеве Заведення і Літниця —

Горінах над рікою Літницею на висоті 700 м. понад рівень моря

Місцеві кліматичні умови, сірчано-сірчані, бромові, газні і янтарні кути

Початок сезону: 12. черня. Курортний такса нема. Комуналізація: Заливкою до стай Бромна (на дні Стрий—Станіславів) з відвідом лісною заливкою дуба і ралішними поїздами на місці. На заповідності, що ідуть зігнутися до Підлюте, писала управа. Живець до Бромна авто-дрезину. Адреса й інформація: До 1-го зупинки: — Управа Живця Підлюте, — Львів, вул. Клушівська 3, тел. 248-82 а від 1-го зупинки: Управа Живця Підлюте, — пошта Осмолада-Підлюте.

1-3

Замкнули адвокатські листи.

Для 10-го ч. м. увійшов у життя проголошений урядовий розпорядок міністра справедливости з 4-го черня 1938 про закриття лист адвокатів та адвокатських апікантів. На підставі арт. 66 і 167 закону про устрій адвокатури розпорядок замикає листу адвокатів та адвокатських апікантів в округах адвокатських палат у Варшаві, Катовицях, Кракові, Любліні, Львові, Познані, Торуні і Вильні на час до 31-го грудня 1945.

Закриття лист не торкається професорів і доцентів правничих наук у польських академічних школах, суддів Н. Т. А., урядовців Генеральної Прокуратури, що після референдарських іспитів були щонайменше 3 роки у службі референдарів, осіб, які щонайменше 3 роки виконували обов'язки суддів, офіцерів-аудиторів, які щонайменше 3 роки виконували обов'язки суддів і прокураторів у військових судах, осіб, які щонайменше 3 роки виконували обов'язки суддів в адміністративних судах або були на становищах членів бюро судейського осудництва, Найвищого Суду або правничого секретаріату Н. Т. А., осіб, які 3 роки були у референдарській службі у правному бюрі Президії Ради Міністрів, у законодавчому департаменті Міністерства Справедливости або в бюрі союму і селату на становищах, зв'язаних з законодавчими працями, осіб, які відбули нотаріальну апіканцію, закінчили приписаними іспитами, щонайменше 3 роки були на становищах нотаріів, осіб, які по складенні судейських іспитів були щонайменше 3 роки у референдарській службі на правничих становищах.

Найменше 3 роки виконували обов'язки суддів і прокураторів у військових судах, осіб, які щонайменше 3 роки виконували обов'язки суддів в адміністративних судах або були на становищах членів бюро судейського осудництва, Найвищого Суду або правничого секретаріату Н. Т. А., осіб, які 3 роки були у референдарській службі у правному бюрі Президії Ради Міністрів, у законодавчому департаменті Міністерства Справедливости або в бюрі союму і селату на становищах, зв'язаних з законодавчими працями, осіб, які відбули нотаріальну апіканцію, закінчили приписаними іспитами, щонайменше 3 роки були на становищах нотаріів, осіб, які по складенні судейських іспитів були щонайменше 3 роки у референдарській службі на правничих становищах.

Почалася надзвичайна сесія сойму.

В п'ятницю, 10-го черня н. р. відбулося перше засідання сойму надзвичайної літньої сесії, який проводить урядовий віцедармаршал Шецель.

На цьому засіданні у першому читанні відіслали до комісії такі урядові законопроекти: 1) про вибір місцевих радних — до спеціальної комісії для справ суспільної самоуправи; 2) про вибір громадських, волонських та повітових радних — до адміністративно-самоуправної комісії; 3) всі законопроекти, що торкаються ратифікації міждержавних угод — до комісії закордонних справ; 4) про Академію Фінансового Виховання — до освітньої комісії; 5) про участь громадянського чинства в карному осудництві — до правничої комісії; 6) про додаткові кредити

Михайло Мочульський

З останніх десятиліть життя Ів. Франка

(1896—1916.)

(З приводу роковин смерті поета).

ВИБІР ГНАТЮКА.—ПІДГОТОВА ДО ЮВІЛЕЮ.

1897 року восени, молоді вибрала головою „Академічної Громади“ Володимир Гнатюк, який Франковий прихильник. Гнатюк був тоді відомий як етнограф і знавець закарпатської України. Він 1895 і 1897 рр. промавляв був майже всю закарпатську Україну і знав краще не тільки побут закарпатських українців, але й лібри відти багато фольклорного та етнографічного матеріалу. 1896 р. був він андрюкований в II. томі „Етн. Збірника“ його статті про віршів разом із репертуаром однієї лірички. Він від 1894 р. був уже знайомий і Франком, друкував свої статті в „Життю і Слові“, де навіть був співавтором протесту галицьких українців проти малярського тиснення п. н. „І ми в Європі!“, андрюкованого 1896 року. Молоді, знаючи про ці заслуги Гнатюка, шанували його своїм вибором. Гнатюк, дивлячись на життя людини, широкоплечий, гарний і обачний, блідий з коротко стриженою білою бородою, виглядав після вибору на ступінь, на якому стояла професорська катедра (вибір відбувся в університетській залі), і відти сказав майже свою програмову промову. Він, як завжди, говорив тихим голосом, але плавно; свою промову перетинав густо поезією проscribeваного Франка й заклинав товаришів здійснювати Франкові Ідеали. Гнатюк, знаючи, що Франко підчас недуги вонапсував багато віршів, порадив „Академічній Громаді“ взяти на себе видання отсих віршів. Видля згодився і за дні корон кабул збірку Франкових поезій, яка й вийшла під кінець 1897 р., але з датою 1896 р., накладом „Академічної Громади“, п. н.: „Мій Іларіад“. Франкові поезії вийшли на гарному папері й були опрацьовані у рижкокольорові окладники з золотими берегами і витисками. Чистий прибуток з розпродажу поезій був призначений на завоювання фонду „Академічної Громади“. Продажем займився головою Іван Макух, літній адвокат і діяльний член радикальної партії. Він ходив з томиками „Іларіада“ по всіх усядах і витиски їх навіть у руки, що не хочуть хотіли мати в себе еретичську книжечку. Одночасно молоді ухвалили заснувати фонд для підмоги українським письменникам і відсвяткувати ювілей 25-літньої літературної діяльності Івана Франка. Для цього й вибрано окремий комітет, якого головою був Володимир Гнатюк.

Комітет узявся дуже живо до праці. Незабаром Іван Макух прибув у приміщенні „Академічної Громади“ заклик до молоді святкувати ювілей Франка. Серед молоді були, очевидно, — й такі, яким той заклик не подобався, і якась невідомо рука написала була на цьому образливий для Франка слова. Я помітив це й в

кореспонденційній книзі товариства висловив своє обурення проти того звичку п. н. „Wer geht so früh durch Nacht?“. Але ніхто не має відповідати мені й більше образливих слів на заклик але не завалювало.

Комітет діяв був з початком 1898 р. дозвіл від міністерства збирати гроші на фонд підмоги для українських письменників, але преса не підтримала доброго заміру молоді й сказала не пішли так, як бажалося. Молоді почали також збирати гроші на ювілейний дар для Франка. Як на несприхливі для поета обставини зібрано, як на тодішній час, доволі багато, близько 1400 корон. Наукове Товариство імені Шевченка додало від себе 600 корон і в день ювілею передало постою в окремій шкатулці 2000 корон.

З початку комітету Іван Груш намалював портрет поета. Мені здається, що він намалював був тоді два портрети: один, який дехто вважає за невдалий і який Груш подарував Гнатюкові, — в дійсності саме той портрет був найбільше подібний до живого Франка, — і другий, що цинівався вчасі ювілею Франка в ювілейній залі і є тепер у музею Наукового Товариства імені Шевченка.

За спонукою комітету зладив Михайло Павлич „Спис творів Івана Франка, 1874—1896“. Будучи раз у бібліотеці „Просвіти“, в бачив, як Франко показував Павличеві декотрі статті без підпису, вваженими або критичними — його. Тимто „Спис“ Павлича має велике значіння для розсуду автентичности Франкових списків

Розгром китайських військ під Ченгіяньваном.

Після укладу Ченгіяньвану китайські війська потрапили в безвигідне положення у місці, де сходяться ріки Ін і Гуай. Кілька тисяч китайців убито і ранено.

КОМУНІКАЦІЯ МІЖ ТІЕНТСІНОМ І ПУКАВ.

Китайці побудували міст на ріці Квей, призначивши комунікацію на залізничці Пукан—Тієнцзинь.

УРЯДОВІ МАРШАЛА ЧАНКАЙШЕКА ПІДЛЯГАЄ ЛИШЕ ШІСТЬ КИТАЙСЬКИХ ПРОВІНЦІЙ.

Японська преса відкреслює, що після евакуації Ганся уряд Чанкайшека зовсім утратить характер центрального китайського уряду. Під його завоювання залишаться лише 6 провінцій з поверхнею 1,638.000 кв. км, і населенням 144.000.000; підлий Китай має 24 провінції, з 241.000.000 населення.

ПЕРЕГОВОРИ НАД КИТАЙСЬКО-СОВІТСЬКИМ ПОРУЗУМІННЯМ.

Офісор довідується з вірогідного джерела, що в Москві відбуваються переговори, що

мають doprowadити до воєнного союзу між Куомінтаном та московським урядом. Іх провадить Сунфо з китайського боку та Потемкін з московського. Хоч Куомінтан і заперечує вістки про приготування до цього союзу, у загальному відомі вже його головні точки: Китай мав би прийняти совітських дорадників до управлінь краєм та до армії і дорадників для організації протиполіцейської пропаганди; Совіти мають поставити до розпорядженості Чанкайшека 4 ескадри по 37 літаків разом із потрібною муніціпалією. Зі свого боку Китай дасть московському урядові концесії, яких не має ні одна інша держава. У авіації з цим Баїкер був у Москві і брав участь у нарадах про воєнну підтримку для Китаю. Згідно з довірливою умовою посилає Москва одну дивізію до китайського Туркестану, щоб боронити шляхи довою аборі до Китаю. Відбувається також реформа китайського уряду, наслідком якої до нього вступають прихильники Москви.

На загал ця вістка годиться з інформаціями, що їх ми подали на основі японської преси.

Розпорядок про замирення лист не торкається також референдарських урядовців Генеральної Прокуратури, що звільнені від референдарських іспитів на підставі розпорядку Ради Міністрів з р. 1926, і якіші б. урядовці Прокуратури Польського Королівства і Прокуратури Скарбу, які відомою деяким спеціальним умовинам гіпотетичних писарів, які щонайменше 3 роки займали свої становища і судових асесорів та референдарських урядовців, управлених до впису на листу адвокатів на підставі закону про устрій адвокатури.

Замкнення адвокатських лист торкається всіх адвокатських та судових аплікантів, яких не вилучили наведені вище статті.

Розпорядки міністра справедливості, що згідно зі статтею 66 уст. 3 закону про устрій адвокатури окреслюють обсяг дозволів вписуватися на листи обмеженого числа адвокатів або адвокатських аплікантів в означених речницях та місцях, будуть проголошені в Урядовому Державному Міністерстві Справедливості.

ПІДЛЮТЕ

Пресний Живець, купельне Заведення і Літниця — в Горбанах над рікою Липицею на висоті 700 м. понад річку моря М. Терезини Шляхи води, срібчато-золоті, березові, галіт і кішкіт кука Початок сезону 15. червня. Курортний тактич непа. Купування: Завіснення до станиці Проміна (на авіа Сербі—Стамбула) з великим апаратом оздоровлення дуба з релігійним поглядом на місце. На законодавстві, що існує в Україні, підлягає уряду Живець до Бровнів авто-дрезину. Адреса й інформація до 1-го ліній: — Управління Живець Підлюте, — Львів, вул. Калущинська 2, тел. 248-42 а від 1-го ліній: Управління Живець Підлюте, — почта Осмолода-Підлюте.

1-3

Замкнули адвокатські листи.

Дня 10-го п. м. увійшов у життя проголошений урядовий розпорядок міністра справедливості з 4-го червня 1938 про замирення лист адвокатів та адвокатських аплікантів. На підставі арт. 66 і 167 закону про устрій адвокатури розпорядком замикає листу адвокатів та адвокатських аплікантів в округах адвокатських палат у Варшаві, Катовицях, Кракові, Любліні, Львові, Познані, Торуні і Вильні на час до 31-го грудня 1945.

Замкнення лист не торкається професорів і асесорів правничих наук у польських академічних школах, суддів Н. Т. А., урядовців Генеральної Прокуратури, що після референдарських іспитів були щонайменше 3 роки у службі референдаря, осіб, які щонайменше 3 роки виконували обов'язки суддів, офіцерів-аудиторів, які щонайменше 3 роки виконували обов'язки суддів і прокураторів у військових судах, осіб, які щонайменше 3 роки виконували обов'язки суддів в адміністративних судах або були на становищах членів бюро судейського осудництва, Найвищого Суду або правничого секретаріату Н. Т. А., осіб, які 3 роки були у референдарській службі у приватному бюро Президії Ради Міністрів, у законодативному департаменті Міністерства Справедливості або в бюро союзу і сенату на становищах, авіаційних з законодавчими працями, осіб, які відбувши нотаріальну аплікацію, закінчили приписаними іспитами, щонайменше 3 роки були на становищах нотаріарів, осіб, які по складенні судейських іспитів були щонайменше 3 роки у референдарській службі на правничих становищах.

найменше 3 роки виконували обов'язки суддів і прокураторів у військових судах, осіб, які щонайменше 3 роки виконували обов'язки суддів в адміністративних судах або були на становищах членів бюро судейського осудництва, Найвищого Суду або правничого секретаріату Н. Т. А., осіб, які 3 роки були у референдарській службі у приватному бюро Президії Ради Міністрів, у законодативному департаменті Міністерства Справедливості або в бюро союзу і сенату на становищах, авіаційних з законодавчими працями, осіб, які відбувши нотаріальну аплікацію, закінчили приписаними іспитами, щонайменше 3 роки були на становищах нотаріарів, осіб, які по складенні судейських іспитів були щонайменше 3 роки у референдарській службі на правничих становищах.

Почалася надзвичайна сесія сойму.

В п'ятницю, 10-го червня н. р. відбулася перша засідання сойму надзвичайної літньої сесії, який проводив урядуючий віцеканцлер Шецель.

На цьому засіданні у першому читанні відібрали до комісії такі урядові законопроекти: 1) про вибір військових радних — до спеціальної комісії для справ суспільної самоуправи; 2) про вибір громадських, волонтерів та повітових радних — до адміністративно-самоуправної комісії; 3) всі законопроекти, що торкаються ратифікації міждержавних умов — до комісії законотворчих справ; 4) про Академію Фізічного Виховання — до освітньої комісії; 5) про участь громадянського чинника в карному осудництві — до правничої комісії; 6) про додаткові кредити.

МІХАЙЛО МОЧУЛЬСЬКИЙ

Останні десятиліття життя Ів. Франка

(1896—1916.)

(З приводу роковин смерті поета).

ВИБІР ГНАТЮКА.—ПІДГОТОВА ДО ЮВІЛЕЮ.

1897 року восени, молоді вибрала головою Академічної Громади Володимир Гнатюк, близького Франкового прихильника. Гнатюк був тоді відомий як етнограф і знавець закарпатської України. Він 1895 і 1897 рр. промав був майже всю закарпатську Україну і знав наочно не тільки побут закарпатських українців, але й зібрав звідати багато фольклорного та етнографічного матеріалу. 1898 р. була вже видрукована в II. томі „Етн. Збірника“ його стаття про ліриків разом із репертуаром одних ліриків. Він від 1894 р. був уже знайомий з Франком, друкував свої статті в „Життю і Слові“, де навіть був співзасновником протесту галицьких українців проти малярського тисячоліття п. м. „I ми в Європі!“, видрукованого 1896 року. Молоді, знаючи про ці заслуги Гнатюка, підтримували його своїм вибором. Гнатюк, двадцятишестилітній людина, широкопалі, гарний і добрий, байдий з коротко стриженою білою бородою, вийшов після вибору на ступінь, на якому стояла професорська катедра (вибір відбувся в університетській залі, і звідати сказав він свою промову промову. Він, як завжди, говорив тихим голосом, але плавко; свою промову перетинав густо поезією проскрибованого Франка й закінчував товаришів адіаційно-сти Франкові ідеями. Гнатюк, значить, що Франко підчас надуги поминався багатого віршів, порадив „Академічній Громаді“ взяти на себе видання тих віршів. Видля згодився і за двісті копій набув збірку Франкових поезій, яка й вийшла під кінець 1897 р., але з датою 1898 р., наклідом „Академічної Громади“, п. м. „Мія Імарега“. Франкові поезії вийшли на гарному папері й були опрацьовані у різноманітній окладці з золотими березами і антиками. Чистий прибуток з розпродажу поезій був призначений на заможного фонд „Академічної Громади“. Продавом зайнявся головою Іван Махук, північний адвокат і діяльний член радикальної партії. Він ходив з томиком „Імарега“ по всіх усядах і аткав їх навіть у руки, що не хочуть хотіли мати в себе єретицьку книжечку. Одночасно молоді ухвалили заснувати фонд для підмоги українським письменникам і віддавати йому ліній 25-літньої літературної діяльності Івана Франка. Для цього й вибрано окремі комітет, якого головою був Володимир Гнатюк.

Комітет узявся дуже живо до праці. Незабаром Іван Махук прибув у приміщення „Академічної Громади“ закликав до молоді святкувати ювілей Франка. Серед молоді були, очевидно, — й такі, яких той аяклик не подобався, і яких незлічона рука написала була на його обкладинці для Франка слова. Я помітив це й в

кореспонденційній книзі товариства висловив своє обурення проти того аяклика п. м. „Wie geht es dir durch Nacht?“. Але ніхто не мав відваги відповісти мені й більше образливих сам із закляти вже не знав.

Комітет дістав був з початком 1898 р. дозвіл від міністерства зібрати гроші на фонд відомого для українських письменників, але преса не підтримала доброго заміру молоді й скандали не пішли так, як бажалося. Молоді почали також збирати гроші на ювілейний дар для Франка. На це несприятливо для поета обставини збірали, як на тодішній час, доволі багато, близько 1400 копій. Наукове Товариство імені Шевченка додало від себе 600 копій і в дані кошти передало поштові в окремій шкатулці 2000 копій.

З початку комітету Іван Трупа замовив портрет поета. Мені здається, що він замовив був тоді два портрети: один, який дало знайти за медалей і який Трупа подарував Гнатюкові — в діяльності саме той портрет був найбільше подібний до живого Франка, — і другий, що писався втілі зображення Франка в майстерній самі і в тепер у музею Наукового Товариства імені Шевченка.

За спонуканням комітету аяклик Михайло Пилип „Спис творів Івана Франка, 1874—1896“. Будучи раз у бібліотеці „Проміна“, а бачив, як Франко показував Пилипові дещо статті без підпису, вгадав, що це криптоніми — його Гнатю „Спис“ Пилипа ще величезно значимий для розуміння діяльності Франка.

ти на р. 1938-39 та інші проекти фінансового характеру — до бюджетової комісії; 7) про поправу фінансів краваних забезпечень — до комісії праці; 8) про новелу у справі лікарської практики — до комісії публічного здоров'я.

Три урядові апропріаційні законопроекти відіслали до спеціальної комісії, яку вибрали на цьому засіданні у складі 30 осіб.

На цьому засіданні виникли чотири інтерпеляції, між іншим інтерпеляція посла Казимира Сянтопоак-Мірського, у справі відложеного польського соціальського задвигу у Львові.

На цьому засіданні союму замкнули, про речинець найближчих нарад повідомлять писемко.

Після нарад союму зібралися комісії для приділу рефератів окремих законопроектів. Головою спеціальної комісії для апропріаційних справ став віцемаршал Келяк, його заступником

пос. Совінський, секретарем пос. Гловацький. Спеціальна комісія для справ самоуправи приділила реферат законопроект про вибір міських радних пос. Духові, який ареферує цей проєкт разом з законопроект про вибір радних міст: Кракова, Львова, Лодзі, Познаня, Варшави і Вільна. Правнича комісія приділила реферат законопроект про участь громадянського чинника в кримінальному осудженні пос. Сьозі. Реферат законопроект про Академію Фізичного Виховання в освітній комісії перебрав пос. Похмарський, законопроект про вибір громадських, волосних та повітових радних в адміністраційній комісії реферуватиме пос. Кржечунувич.

В п'ятницю відбулося теж засідання посольського клубу „Обозу Зєднєчєня Народовєго“.

Чубар арештований.

У Москві говорять, що арештовано першого заступника прем'єра СРСР Чубаря. Поголодка видається остиглою правдоподібно, що Чубар — українець та що він був у 1937. р. заступником Гринька на становищі наркома скарбу, а ще давніше — головою совнаркому УРСР. (АТЕ).

„ВРОГИ НАРОДУ“ В КИЇВСЬКОМУ ОБЛАСНОМУ КОМПІТЕТІ.

У Києві, як повідомляють „Ізвестія“ з 2. ч. м. відбувалася обласна партійна конференція. Делегати критикували дуже суворо і рішуче політичні помилки обкому, його хибні у практичній роботі та у проволі районами. Більшість делегатів, що виступали в дебатах, зазначили, що у звіті другого секретаря обкому, Костенка, бракувало самокритики та поважної

політичної аналізи помилок обкому, до проволі якого дісталися найгірші вороги народу. (Офіор).

МОСКОВСЬКІ „КУЛЬТУРНІ СКАРБИ“ ДЛЯ НАЦІОНАЛЬНИХ РЕСПУБЛІК.

Боротьба проти московської мови в середніх школах.

„Правда“ з 23. V. пише: „Фашистські шпигуни і шкідники, що дісталися до проволі нар. комісаріату освіти, дуже утруднили працю шкіл і учителів. Буржуазні націоналісти в союзних і автономних республіках перешкоджували у навчанні московської мови, тим самим. До іспиту приступило 38 абітурієнтів, у цьому скарбі культури великого московського народу...“

(Офіор).

Митрополит Діонісій у Президента Держави.

(Летувською поштою від вл. кореспондента).

Варшава, 11. червня.

Ваш кореспондент довідується з д. добре поінформованих джерел, що Президент Держави проф. Мосцішський прийняв на аудієнції ще 30. травня ц. р. в Спалі Митроп. Діонісія, голову Православної Церкви у Польщі.

Аудієнція тривала 2 повні години і доторкалася цілості справ, зв'язаних з „ревіндикацією душ“ на Волині і Холмщині. Президент Держави мав запитати митрополита, що повагою власного авторитету не дозволить на будьякі зловживання невідповідних фанатичних чинників.

Цікаво, що ні польська преса, ні ПАТ не подали вістки про цю характеристичну аудієнцію до прилюдного відоха.

Зачуваємо, що після повороту з Почаєва, митроп. Діонісій звернеться до преа. Мосціш-

кого з просьбою ще одної аудієнції, щоб інтервеніювати у найвищого державного чинника в справі останніх рішень адміністраційної влади на Холмщині. Гром.

ВЕЛИТЕНСЬКІ МАСИ ПАЛОМНИКІВ В ПОЧАТІВІ.— ГРЕЦЬКИЙ ПОСОЛ ВИХАВ НА ВОЛИНЬ (Ваасна кореспонденція).

Варшава, 11. червня.

Телефонують нам з Почаєва: Побут митрополита Діонісія у Почаївській Лаврі став нагодою великих релігійно-національних маніфестацій українського населення. На Вознесення прибуло до Почаєва кільканадцять тисяч паломників з Волині, Поділля, Холмщини, а навіть Гродненщини. Архирейську Св. Службу Божу відправляв сам митрополит та арх. Олексій.

Також величаві маніфестації відбулися в неділю 5. червня, коли крім тисячних мас паломників прибуло до Почаєва масово українська православна дітвора і шкільна молодь з Кременця, Рівного і Сарніа.

Сьогодні в суботу і завтра на Зелені Сяга відбудуться тут кульмінаційні торжества, на які прибуває нині запрошений митрополитом посол Греції міністр Кимон Колаас в супроводі архимандрита Васдекаса.

Від себе інформуємо, що на почаївській торжества вихала учорішній з Варшави паломницька прогулянка православних студентів-теологів, що проповідуватимуть в часі Зелених Свят між масами спратненого релігійної політикою народу слово Боже.

ПРЕМ'ЄР СКЛАДКОВСЬКИЙ ЖЕРТУЄ НА ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ.

Довідуємося, що прем'єр ген. Славой-Складковський підчас своєї візитаційної подорожі по Волині і Поділі зложив пожертву на православну церкву в Столпцях заявляючи, що ця пожертва є висловом його зичливого відношення до православного населення та підкреслюючи, що він не робить різниці між громадянами польської держави римо-католиками і православними.

Сьогоднішнє несконфісковане „Слово“ комуїкує: „Православне життя на Холмщині потерпіло в травні тяжкі удари. В багатьох політах, крім поданого „Словом“ виказу зачинених церков, („Діло“ інформувало про цей комуїкат) — взагалі заборонили Службу Божу в православних нестатових приходах, число яких сягає кількох десятків“.

Цензура сконфіскувала 5. і 6. числа журнальничку православної дітвори „Дитина“.

Фа—ський.

ГОЛОВНІ ВИГРИ

виплатили ми таким гравцям:

зол. 100.000	на ч.:	60649
„ 100.000	„	75359
„ 100.000	„	96798
„ 100.000	„	120717
„ 100.000	„	136803
„ 100.000	„	145364
„ 100.000	„	167868
„ 100.000	„	172737
„ 150.000	„	85938
„ 200.000	„	66921

1.000.000

в 33. Лотерії на ч. 163490

як також велику кількість по 75.000, 50.000, 30.000, 25.000 і т. д.

Тому купи вже тепер Твій лос до 12 Лотерії в шасливій Колетурі

JULIAN LANGER

Warszawa, Marszałkowska 121, Dworzec Główny, u. Srednicowy, Targowa 46, Wolska 6.

Poznań, Sew. Mielżyńskiego 21.

Тягнення 1. класи дня 22. червня ц. р.

Головна вигра 1.000.000 зол.

П. К. О. Конто 1667.

НОВИНКИ.

— Магази́н постелі Р. Джалі — Львів Брешини 5., поручає коври, матраци — порфилі коври по 4 зол., матраци по 6 зол. Тел. 294-81. 1186 —

— Найцікавіший і найбагатший зміст український релігійний часопис „Листів Пресвятої Богородиці“, Львів, вул. П. Сави 5. Ч. розр. переказу 233. Річна передплата 12 зол. Поодинокі числа 10 сот. 1-4

— Камінь Довбуша над Прутом Листів „Зелена Палатка“ — (в управі п. С. Олексій) — вже від 15. червня поручає кімнати з устаткуванням. 1276 —

— Конфіскована „Діла“. Два останні „Діла“ підпали конфісковати: ч. 125 за скарб леграну, ч. 126 за допис нашого параван кореспондента, поміщений в рубриці „Діла“ вбивства полк. Е. Коновальця. 1276 —

— Кооператива Українське Народне Товариство у Львові просить відборців, щоб з устаткуваннями звертались безпосередньо до бюро Кооперативної вул. Костюшка 3. До Кооператива жалюди агентів в край не вказує, а якщо появляються, то підписують фірму Кооперативу і за них Кооператива бере жалюди відповідальності. 1276 —

— У дощеві вечорі маєте добру задуху вести Ваші світани до порядку. Мислєть медичкі фотографії на складі тільки в спеціальній українській фотокрамниці Економ. Дав. Сикстуська 29, тел. 203-30. 1276 —

— Кооператива Українське Народне Товариство у Львові повідомляє, що вересеньскі крамниці на вул. Сикстуську ч. 20 (понад родної Гостиниці) в бюро Кооперативної вул. Костюшка ч. 6. (Дім Центробанку). 1276 —

— Пансіон „Стахова Воля“ у Гребені Скілького над Опором серед гір та скелях лісів. Відчинений від 1. червня поручає з найнижчих кімнат з асрандажи. Сягає, зягає та добірні харчі від 3—6 зол. даші. Інформації: Львів, вул. Голуза 118. А. Я. вий, або Гребеня „Стахова Воля“. 1276 —

— Всім добре знайомий пансіон Зелений бенові вже відчинений від 1. червня і дає гості. 1276 —

— Позір! Хто хоче забути про Божу волю, хоче провести вілля хвилини безтурботно, хто хоче сарпінати свої сили, який до Підбука. Чудова гірська околиця, до Бістриця, ліси, гірське повітря, а ще вище знаменита кухня, закликає у Божу меті незатерті вражіння. Українське Товариство у Дрогобичі, що веде там велику роботу дітей і пансіон „Ольга“ для дорослих, всім ПТ, літняки на далеко від міста, формалі дає Управу Української Дітвори в Дрогобичі, вул. Хреста 49. 1276 —

— У семі роковини смерті Вячеслава ського відбудеться щорічне свято в архикатедральній церкві св. Юрія у Львові, у вівторок, 14-го червня ц. р. відправлять того самого дня в год. 1276 —

„Спис“ мав попереджати життєпис Франка, який обіцявся написати А. Кримський, але той чомусь прислав був лише початок життєпису, не кімнати його, і „Спис“ вийшов у світ без життєпису Франка. Ладив комітет і триалогію Франкових новел п. з. „Езупі“. Видрукував був навіть дві перші давніші написані Франкові новелі — „Місію“ й „Чуми“; на третю новелу не стало настрою у Франка і триалогія не зявилася в часі його ювілею. До „Місії“ й „Чуми“ додав пізніше Франко „Казки і сатири“, і збірку випустила друком „Українсько-руська видавничча спілка“ у Львові 1906 р. Аж у Ліпську пригадав собі недужий поет, що його триалогія не закінчена і почав був писати третю новелу, але не довелося йому скінчити її. Накінець комітет видрукував збірку композицій до Франкових новел п. з. „Зілля листки“ і знятку п. з. „Привіт Івану Франку“. В „Привіті“ взяли участь: Хв. Вовк, М. Грушевський, Юрій Жаткович, селянин Павло Думка, Іван Копач, А. Кримський, Леся Українка, Іван Левицький, К. Малицька, Олена Пчілка, Іван Тобілевич, В. Саміленко й інші.

В березні 1898 р. став Гнатюк заступником учителя в українській гімназії у Львові, і на його місце „Академічна Громада“ вибрала тоді на голову Гриня Гарматія, недавно померлого лікаря в Терезові. Та через те Гнатюк не перестав бути головою комітету для ювілею Франка і далі працював в ньому тільки

(Далі буде).

— У семі роковин смерті Висоцького відбуватимуться поминальні заходи в архикатедральному храмі св. Духа в Раю, у місті, 14-го червня з 12-ї години вівсялять того самого дня з 12-ї години.

— Коли буде кінець шкільного року? У зв'язку з тим що у пресі появились різні відомості у справі речення закінчення шкільного року, міністерство освіти повідомляє, що цей шкільний рік закінчиться згідно з відповідним розпорядком 21. червня ц. р.

— Не буде числової лотерії. Ухвалена минулого року новела до закону про лотерію дозволяла можливість завести такої числової лотерії, яка буде колись за Австрії. Покищо, не маючи останніх відомостей, рішення не вводити цієї числової лотерії.

— Ціна овочів і городових у Львові. На львівському ринку 11. ч. м. були такі ціни овочів і городових: черешні 1 кг. 2.00—3.00 зол., перець 2.50—3.00, суніти 3.00, рожки до смаку 70—80 сот. 1 кг., агурст 40—60 сот. літра, кабачок 40—60 сот. кг., шпик 40 сот. кг., помідори 4.50 зол. кг., бариболі молоді, дрібненькі 1.50—2.20 кг., морква звичайна 15 сот., огірок 15—50 сот., шпирати 90—1.20 сот. кг., карфіол літра 25 сот., салат 5 сот. головка, горох молодий у стручках літра 80 сот., буряки молоді літра 10 сот.

— Матура. В державній гімназії у Жаріжі відбувся іспит зрілості від 4-го до 23-го травня. До іспиту приступило 38 абітурієнтів, у цьому 17 поляків, 13 жидів, 8 українців. Всі українці здали іспит, а саме: Бучинський Ярослав, Зухня Роман, Дідиш Михайло, Тесля Ярослав, Земельська Стефанія, Жила Володимир, Бонішевський Іван (екстерн), Гавришин Іван. — У державній гімназії в Боршевці приступило до матури 27 абітурієнтів. З цього 2 українці, а всіх здали іспит Мирослава Марія Воронин, другий перша.

— Пожежі. У громаді Чернишів, брідського повіту, відбулася в загороді Андрія Семчука пожежа, що перекинулася потім на сусідній загороді. Вогнем знищено три мешкальні доми і 7 господарських будиноків, зрім цього господарський магазин. Загальна шкода доходить до 1.500 зол. На заважачи на сильний вітер місцеві пожежники сторожа не допустили, щоб вогонь поширився. — У загороді Василя Бойка в Борніках, біля Монастириськ, відбулася пожежа, що знищила цілу загороду, потім перекинулася на загороду Ринкевичів, яка теж згоріла до тла. Згоріли теж 3 мешкальні доми, кілька господарських будиноків, домашня обстановка та мертвий інвентар. Шкоди великі. Пожежа пожежі — небережна поведінка г. жителів.

— Львівська хроніка. 28-літній Франціск Партак (Жульєвський 54) випида якусь незнану особу Ратушному поготівля відставив її до Замкового Шпиталю. — Подільці арештували П. Божука, який при допомозі двох співачок Івони Міга і Ксенофони Кірика вивіз ще 30. к. м. Марії Малецької торбинку з грошми. — Замком арештувала згаданого вище Евгени Мігун під звинтом крадіжки гардероби вартості 205 м. на шкodu В. Войтовича (Тереса 16)

МОРОЗИВО

— Застріляв злодія і зголосився на поліцію. На поліційному постеру в Лешеві, брідського повіту, зголосився студент третього року Бран, Тадей Ліпський і заявив, що на поділ до його загороди напав на нього фальшивий злодій Ділоа і він у власній обороні зняв автоматичного вистрелу та вистріляв до Ділоа в ногу, раме. Ліпського затримали в арешті, а Ділоа безпечно веде слідство.

— Ділоа признався до злочину. Заарештований Франціск Каша, про що ми вчора згадали, признався, що скопив малого Каша зняв ту і заклебав йому уста. Від того злодій відлучився. Як він зорієнтувався, що зняв не живо, сковав тіло в лісі.

— Панабарський міжочий конгрес. У Дамаску відбулася рада панабарського жіночого конгресу, помісничого Палестини. Були прибрані всією спільною членівками та францисківками. Як майбутню представницю конгресу міжочий Году Шарані Пашу, голову кайро-палестинського союзу, відому з великої діяльності до справ палестинських арабів. Промис збирати кухонні відпадки. На відміну розпорядку президента поліції в Берліні збирати домі, що досі добровільно збирали кухонні відпадки, від 1-го червня ц. р. усім жінкам це обов'язково. Тих, що не пристосуються до розпорядку, покарають.

— Гаряча золота в Канаді. На острові Ван-Дімен відследили над безземом біли Франциски до-

відгукки дня.

В задушний день.

Щороку від літ відбудується в наших львівських соборі дивна подія. Тоді дожила шумити, переливається зелена повінь, а сам собор купується в ролюпаєному золоті сонця. Тоді камінний святий Юр, що стереже входу до собору, на хвиліну адержує натиск ратища, зриває поводина свого божого коня вгору і робить перегляд богомольцям.

Широкими сходами ідуть у храм тисячі людей. Попереду два — сині як голуби, вагою літ придалени, але вони простують плечі, просяноють зір. Один з них тримає руку на лівім безлі, немов би піддержував шаблю, другий на правім, немов би ніс важкі, державні акти. А за ними довгі ряди молодших — усі з рукою на лівому безлі.

Ідуть у храм помолитися тіням і споминам великого вчора.

На середині храму — могила. Ніхто в ній не лежить, але як багато в ній поховано. З самого чотирокутника смерті сорок тисяч цвіт. А з тих усіх безвільних застутів, заворожених дол тисячі, тисячі, тисячі...

На могилі березовий хрест. Такий, яких аси цілі вирости на всім просторі Рідної Землі, таких, яких дуже часто не ставало, таких, які перейшли в стрілецьку пісню і в літературу.

А під березовим хрестом червоної кайти. Червоні як свіжа, гаряча і ціліна кров. Найсвітліша велика китиця спереду могили...

Коло могили духовенство достойними візкрутом. Золота мітра хилиється в поклони, світе кадило, врочистий спів сповинає могилу. За духовенством два сині як голуби мужі, а там і отамани і товариство — асі вже постріблені життєвим індем, і молоді, що тільки чула, про велике минуле, але відчуває і цінить його. А далі — народ, що винюючи собою асі закутки великого храму, а своїми беринами обклам до рогу могили.

На отамани і товариство чорні одяги нині. Але як дивно ці одяги нині лежать!.. Здається — на німні недобре. Гляне хтось із товариства на другого і дивні речі бачить. Чорний одяг поспіє, на рукавах зявляється золото на білім ковпирі сніг зубчатка виступає... А анда молодіють як під подувом чародійного вітру.

воті багату жилу золота. Канадійський уряд вислав експерта щоб вони на місці розсадили золотодобує поклади. На острові стягаються аскари, шукаючи жовтого металю, повстало там багато осель і запанувала гарячка золота, як за найкращих часів Клондайку.

— Великий процес комуністів у Кишиневі. В Кишиневі закінчився перед воцарним судом процес 113 комуністів, яких обвинувачували за революційну діяльність на терені Басарабії. Суд засудив 100 обвинувачених на кару в'язниці від 1-го місяця до 3-ох і пів року. Всі обвинувачені належать до національних меншин, причому переважають жиди.

— 24 мільйони кредиту на прийняття англійської королівської пари. Французька палата депутатів при гучних облесках на асіх дзвях ухвалила на висок прем'єра Дідадіє кредит в сумі 24 мільйони франків на видатки, зв'язані з відвідуванням англійської королівської пари в Парижі.

ФОРТУНИ НОВОІ

— В Америці дають допомогу 20 мільйонам людей. З Вашингтону повідомляють, що у Злучених Держав є тепер 6 мільйонів родня, які користують в державної допомоги. Таким чином з державної допомоги живе в Америці зник 30 мільйонів осіб. Американська преса стверджує, що був час, коли з державної допомоги в Америці користало 27 мільйонів людей.

— 20 мільйонів лев на добродійні цілі. Колишній румунський президент міністрів, Останка Гога, що недавно вмер, залишив майно вартості яких 20 мільйонів лев. Згідно з завіщаним ціле те майно призначене на добродійні цілі.

— Уродила 21-шу дитину. В румунському місті Сівер 47-літня Марія Поп уродила 21-шу дитину. Вона заміжне удруте і три рази при зела на світ балять.

— Большевики вже виняють „свату Росію“. В мюдорському Таймісі писав раз один співробітник, що публіка не повинна задумуватися, як на випадок вибуху війни Сталін піде на чолі червоної процесії у Москві до церкви помолитися

І СПРАВНІСТЬ ЛОСОВИХ ЗАЛОЗ
 Не всі знають, як стримувати випад волосся, на який твориться пародія і розпачливі моменти. Цибульки волосся треба покласти і засохнути із у спеціальній субстанції. Тому використайте до нашого знаменитого волосся Philothrix Rogar & Gallat. Не забувайте, аби для волосся потрібні як найбільше цибульки волосся.
PHILOTHRIX
ROGAR & GALLAT
 з парфюмерним заводом.

Часи часи... І разом з западанням кадилом устають спомини — імже поминальний день нині творю.

В цей день нема ні директорів ні сірків урядовців. Є спомини обидвох про себе і інших таких, як вони, є спомини спільних переживань, безконечно більших як ті, що їх боровий день наносить, і тому нині так дивно добре людина, і тому нині так дивно всім очі.

Будно такі і в тих, що не ділалися ніпшного дня...

Скінчилися відрава, стемні спів, розвалилися хмарки кадила.

З соборного храму виходять люди. Попереду дві сині голуби, за ними аси постріблені довгими рядами.

Святий Юр поглянув людським оком на них, стиснув коня острогани і знову рушив на змід.

І алексієв Чіпка.

за перемогу червоної армії. Його слова вже настільки справдилися, що совітський комісар воєнної флотії, Сибіров, промовляючи 19-го травня в Москві, сказав, що підписав совітська воєнна флотія дасть добру відплату фашистським найдижкам, каби вони поважались напасти на совітську святу батьківщину.

— Міжнародний конгрес охорони дитини. В дніх від 12-го до 18-го червня відбувається у Франкфурті міжнародний конгрес охорони дитини.

— Розбирають велику синагогу. Німецька преса повідомляє, що у Мюнхені почали розбирати велику синагогу, що знаходилася біля палати мистецтва. Одночасно члени жидівської віроісповіданної громади вносять внутрішню уладжену синагоги. На вхідні, на які була синагога, мають занести прикладний парк.

— Експлозія вибухових матеріалів. У фабриці вибухових матеріалів у Хелсе під Либомою відбулася далі тими дорожкою, призначеною до гранатів. Вибух знищив цілий склад. Чотири робітники, що працювали при вибухових, врятували на місці. Згодуються, що причиною вибуху була недостаточна безпека пороку через змінювану температуру. А саме склад був покриваний навісним дахом, що була встановлена на безпосереднє дивна синагога.

найкраще холодити

— Жакланів бурей у Техасі. Над Техасом у Північній Америці перебігла жакланів буря, яка найбільше шаліла в місті Кайа. 30 домів зовсім зруйнованих. Між жакланів бурей знищено теж школу, а між селом від ту пору відбувалися жидівська наука. Нитер був такий жакланів, що скривав з дороги жакланів змід. Члени жакланів у жакланів змід не змід.

— Справлені пам'ятки. У попередньому числі (126) „Діла“ в передовій статті п. м. „Життя найліпше“ згадувалося в 3-й статті пам'ятки, що вдруковані у 125-й часті „Діла“ анжос жакланів на Українській Шпиталі. — 3-й з черги Мик бути: 38-ий з черги.

— о —

— Коли буде кінець шкільного року? У дитку з тим що у впроді появилися різні віс-
ти у справі речення закінчення шкільного ро-
ку, міністерство освіти повідомляє, що цей
шкільний рік закінчиться агітно з відпочинком
закінченням 21. червня ц. р.

— Не буде числової льотерії. Ухвалена мину-
лого року новела до закону про льотерії до-
руска можливість аавести також числову
льотерію, яка була колись за Австрії. Повинно
було бути останній вісник, рішуче не вводити
цієї числової льотерії.

— Ціни овочів і городовини у Львові. На
позачорному ринку 11. ц. м. були такі ціни ово-
чів і городовини черешні 1 кг. 2.00—3.00 зол.,
грушківки 2.50—3.00, суниця 3.00, рожа до сма-
чення 70—80 сот. 1 кг., агрес 40—50 сот. агрес,
кабачки 40—60 сот. кг., шпінат 40 сот. кг., по-
моранги 4.50 зол. кг., бараболі молоді дрібні-
ші 1.50—2.20 кг., морква вялена 15 сот., агрес
15—30 сот., шпінати 90—1.20 сот. кг., карфіол
дуже 25 сот., салат 5 сот. головка, горох мо-
лодий у стручках алтра 10 сот., буряки молоді
цукрові 10 сот.

— Матура. В державній гімназії у Збаржі
закінчився іспит зрілості від 4-го до 23-го трав-
ня. До іспиту приступило 38 абітурієнтів, у цьо-
му 12 поляків, 13 жидів, 8 українців. Всі укра-
їнці здали іспит, а саме: Бучинський Ярослав,
Душак Роман, Дідик Михайло, Тесля Ярослав,
Земчівська Стефанія, Жила Володимир, Бо-
жислав Іван (екстерн), Гаврилович Іван. —
У приватній гімназії в Борщеві приступило до
матури 27 абітурієнтів. З цього 2 українців, з
них здали іспит Мирослава Марія Ворун,
другий перепав.

— Пожежі. У громаді Черниця, брідського
волості, вибухнула в загороді Андрия Семчука по-
жежа, що перекинулася потім на сусідній заго-
роді. Вогонь знищив три мешкальні доми і 7
господарських будинків, крім цього господар-
ський інвентар. Загальна шкода доходить до
1000 зол. Не вважавши на сильний вітер місце-
ва пожежна сторожа не допустила, щоб во-
гонь поширився. — У загороді Василя Бойка
в Борщеві, біля Монастирська, вибухла по-
жежа, що знищила цілу загороду, потім пере-
кинулася на загороду Рачківців, яка теж аго-
рилася. Згоріли теж 3 мешкальні доми,
біля господарських будинків, домашня об-
сталянка та мертвий інвентар. Шкоди великі.
Причина пожежі — необережна поведінка
людей.

— Львівська хроніка. 25-ліття Франциска
Портна (Жовтиська 64) випала жуксь незвичай-
ну. Ретункове погойдала відставило її до
Земляного Шинтала. — Поліція арештувала Н.
Погуляка, який при допомозі двох співпачок
Лілія Міга і Ксеніфона Кірка вивіз ще 30.
к. м. Марії Маленківської торбинку з грішми. —
Поліція арештувала згаданого вище Евгения Мі-
гу під заміном крадіжки гардероби вартості 205
зол. на шкоду В. Войтовича (Тереси 16)

МОРОЗИВО

— Застріляно злодія і згодився на поліцію.
На поліційному догляді у Лешневі, брід-
ського волості, згодився студент третього ро-
ку прав, Тадей Ліпський і знав, що на подвій-
ного його загорода напав на його факховий
малю Давид і він у власній обороні ужив ав-
томатичного пістолету та вистріляв до Дави-
да кілька разів. Ліпського затримали в арешті,
малю безпечно веде слідство.

— Літотар признався до заручини. Заареш-
тований Францис Калда, про що ми вчора зга-
дали, признався, що скопив маленького Кайка
Мікс сну і закінчивши йому усту. Від тої
дитки залушлати. Як він зорентувався, що
дитка не живе, сковав тіло в зісі.

— Паризький жіночий конгрес. У Дамас-
ку від підготовки до паризького жіночого
конгресу, посвяченого Палестині. Цяк приобі-
щав свою співучасть єгипетські та арабські
жіночки. Як майбутню преслідують конгре-
су називають Году Шараї Пашу, голову єгип-
тського феміністичного союзу, відомого з великої
чужацтва до справ палестинських арабів.

Принимати збирати кухонні відвідки. На під-
ставі розпорядку президента поліції в Берліні
підняти домія, що досі добровільно збирали
кухонні відвідки, від 1-го червня ц. р. мусять
робити це обов'язково. Тих, що не пристосу-
ються до розпорядку, покарають.

— Гарячка золота в Каналі. На острові Ван-
даль адмірал над берегом біля Франції до-

відіграв дня.

В задушний день.

Щороку від літ відбувається в нашій злато-
ській соборі літня подія. Тоді дожила шу-
мить, переливається зелена повіль, а сам собор
куцається в розтопленому золоті сонці. Тоді
камінний святий Юр, що естерже входу до со-
бору, на ханяни алержує ватис ратниці, зри-
ває Поводами свого боевого коня втору і ро-
бить перегляд богомольців.

Широкими скодами ідуть у храм хіле лю-
ди. Попереду два — сині як голуби, вагою літ
придавали, але інші просяють плечі, просяно-
ють зір. Один з них тримає руку на лівім бе-
дрі, немов би піддержував шаблю, другий на
правім, немов би ніс важку, держави акти. А
за ними довгі ряди молодих — усі з рукою
на лівому бедрі.

Ідуть у храм помолитися, тінні і опони-
ням великого вчора.

На середині храму — могила... Ніхто в ній
не лежить, але як багато в ній поховано. З са-
мого чотирокутника смерті сорок тисяч цвту.
А з тих усіх безлічидних закуті, заворожених
коя тисячі, тисячі, тисячі...

На могилі березовий хрест. Такий, яких
ліси цілі вирости на всім просторі Різної Зем-
лі, таких, яких дуже часто не ставало, таких,
які перейшли в стрілецьку пісню і в літературу.

А під березовим хрестом червоні квіти.
Червоної як свіжа, гаряча і цінна кров. Найсві-
жіша велика китиця спереду могили...

Коли могили духовенство достойним пів-
артом. Золота міра хилиться в помоні, свя-
те кадило, прочитий спіл сповідає могили. За
духовенством два сині як голуби мужі, а там
і отамани і товариство — всі вже постріблені
життєвим інсем, і молоді, що тілами чула про
велику минулу, але відчували і циньти його. А
даві — народ, що виповняв собою всі закути
великого храму, а своїм червоним обляв до-
рогу могили.

На отамани і товариство чорні одиги нині.
Але як дивно ці одиги нині демать... Здається
— на нікім недобре. Гляне хтось із товариства
на другого і дивні речі бачить. Червоні одиги
повеле, на рукавах алявисті-ві золото на бі-
лій копиріє сині зубчатка виступає... А лица
молодильні як під подувом чародійного вітру.

нові богату жила золота. Канадійський уряд
княле експертія щоб вони на місці розсідали
золотодобий поклади. На острів стигаються вже
каравани шукачі жовтого металю, powstało
там багато осель і запитувала гарячка золота,
як за найращих часів Канадальму.

— Великий процес комуністів у Кишиневі.
В Кишиневі закінчився перед воєнним судом
процес 113 комуністів, яких обвинувачували за
революційну діяльність на терміні Басарабії.
Суд засудив 106 обвинувачених на кару в'я-
зничі від 1-го місяця до 2-ох і пів року. Всі об-
винувачені належать до національних меншин,
примому переважало жиди.

— 24 міліони кредиту на примітні ангай-
ської королівської пари. Французька палата
депутатів при гучних оплесках на всім лавах
ухвалила на внесок прем'єра Даміє кредиту в
сумі 24 міліонів франків на видатки, звязані з
визначеннями ангайської королівської пари в
Паризі.

ФОРТУНИ НОВОІ

— В Америці дають допомогу 20 міліонам
людей. З Вашингтону повідомляють, що у За-
хідних Державках з тисер 6 міліонів родня, від-
вистають в державній допомогі. Така ж ча-
ном з державної допомогі живе в Америці
аким 20 міліонів осіб. Американська преса
стерджує, що був час, коли з державної допо-
моги в Америці користало 27 міліонів людей.

— 20 міліонів лей на добродійні ціля. Кома-
нний румунський президент міністрів, Октавіан
Гога, що недавно енер, залишив майже варто-
сти жиди 20 міліонів лей. Згідно з завішаним
цілье те майже призначене на добродійні ціля.

— Уродила 21-шу дитину. В румунському мі-
сті Сіфет 47-літня Марія Поп уродила 21-шу
дитину. Вона завішила удруте і три рази пре-
вела на світ бананята.

— Болшевики вже визнають «святю Росію».
В ньюйорському Тайміс писав раз один спиро-
бетник, що публіка не повинна здаватися, як
на випадок вибуху війни. Стали піде на чолі
першою процесії у Москві до церкви моляться

**І СПРАВНІСТЬ
ЛОЖОВИХ ЗАЛОЗ**

Всіх як уявляють, всі створюють
нах мислять, не хать теоретич-
нах і практичних знань. Не-
будьки мають триє сласи і за-
соби і в спомині субстанції.
Тому знають до знаменитого
знаменитого Philothrix Roger
& Gallet. На знаменитій
для знаменитістю на знамениті-
ності знаменитістю.

**PHILOTHRIX
ROGER & GALLET**

з прагатию знаменитістю.

Часи часи... І разом з западним хитлом
уставляють спомини — іже дожилалий деп-
мний таіорю.

В цей день нема ні директорів ні сирит ури-
довців. Є спомини обидвох про себе і інших
таким, як вони, є спомини обидвох пере-
жаний, безкінечно більших як ті, що їх бировай
день мислять. І тому нині так дивно добре до-
дам, і тому нині так дивно всім оні.

Булиб такі і в тих, що не димлять ні-
мійшого дня.

Скінченість відправ, стихли світи, розли-
лає хмарини каляса.

З соборного храму виходять люди. Попе-
реду дві сині голуби, за ними ліс постріблені
— довгіми рядами.

Святий Юр посадив даскалик оком на
них, стиснув коня острогами і лопоту рухав
за них.

Гаврилович Чіпка.

за перемогу червоної армії. Його савоє зна-
встільки справдізнає, що світський конкар во-
єної фальоті, Смірнов, промовляючи 19-го
травня в Москві, сказав, що лінійно совітське
воєнна фальоті засты добру відправу фашист-
ським нападникам, який вони розлазнили на-
пасті на совітську Свенту батальйону.

— Міжнародний конгрес охорони дитини. В
днях від 12-го до 18-го червня відбується у
Франкфурті міжнародний конгрес охорони дити-
тини.

— Розбирають велику синагогу. Німецька пре-
са повідомляє, що у Мюнхені вчора розбирали
велику синагогу, що належала біля палати
жидівства. Одноразові члени жидівської віро-
сповіданій громади вносять внутрішню уладжен-
ня синагоги. На площі, на якій була синагога,
мають завести приміщень парі.

— Експлозія вибухових матеріалів. У фабри-
ці вибухових матеріалів у Хелас під Либонію
вибухнула дві тони пороку, приміщеного до гре-
натів. Вибух знищив цілий місток. Чотири
робітники, що працювали при пакуванні, згину-
ли на місці. Загадуються, що причиною вибу-
ху була недостаточна безпека пороку пера
визначення температури. А саме склад був впер-
тий заміном балхон, що була встановлена на
безпосередстві лінійного сонця.

найкраще холодить

— Жидівський буренті у Техасі. Над Техас-
ом у Північній Америці переживає жидівська
буря, яка найбільше плавила в місті Кайл. 20 до-
мів зовсім зруйнованих. Між жидів буревій
залишив там шкору, в якій саме від ту пори від-
бувалися щільні напад. Інтер був така жак-
дівка, що склала з дорослих вантажів авто. Че-
сла жидів у людях досі ще не зникли.

— Справлення поміжком. У поледерському чи-
сай (125) «Ціла» в передовій статті п. м. «Життя
маленького» знамениті в А. уступі поміжком, що ві-
дружуваний у 125 числі «Ціла» — який жидів-
ський на Українській Школі — Бий з чер-
ги Мак Буті: 35-й з черги.

Відозвни й комунікати.

БЮЛЕТЕНЬ КОМІТЕТУ „СВЯТА ХРИСТІАНСЬКОЇ УКРАЇНИ“ Ч. 2.

Львів, 12. червня 1938.

Діловий Комітет „Святи Християнської України“ одним оголошує, що Ювілейний Рік з нагоди 950-ліття хрещення Русі-України триватиме на всіх Українських Землях від дня 14. серпня 1938 р., як роковини хрещення, до дня 14. серпня 1939 р.

В справі відсвяткування цього ювілею на місцях, видаємо, за aproбатою і з поручення Високопреосвященного Українського греко-католицького Єпископату покищо ось які інструкції:

1) Найпізніше до дня 1. липня 1938 р. оо. Парохії створять у всіх місцевостях Галицької Церковної Провінції, по змозі при участі місцевих установ, місцеві Ділові Комітети „Святи Християнської України“. Такі місцеві Комітети, під головуванням оо. Парохів, складатимуться, крім голови, з чотирьох членів, а саме: заступника голови, секретаря, референта організаційно-імпрезового і фінансового.

Подрібні інструкції для діяльності цих Комітетів і поодиноких референтів подамо своєчасно в окремому бюлетені Діла Ком. „С. Х. У.“

2) Відкриття ювілейного року попередить відповідне відсвяткування днів св. Ольги і св. Володимира, а саме: а) В день св. Ольги, в неділю 24. липня 1938 р., у всіх місцевостях Галицької Церковної Провінції підчас Служби Божої будуть виголошені відповідні підготовчі проповіді та від год. 12. до 12.15 дзвонитимуть дзвони у всіх церквах. б) В день св. Володимира, в четвер 28. липня 1938 р., від год. 12. до 12.15 дзвонитимуть усі дзвони у всіх церквах; ввечері всюди відправиться відповідний молебен з проповіддю.

3) В день відкриття Ювілейного Року, в неділю 14. серпня 1938, по всіх парохіях Галицької Церковної Провінції відправляться торжественні Служби Божі так, щоби в год. 12-й почалося ювілейне Водосвяття, з проповіддю. Ввечері, себто 13. серпня 1938 р., від год. 12.

до 12.30 дзвонитимуть усі дзвони у всіх церквах.

4) В часі від 14. серпня до 27. вересня 1938 (Воздвиження Чесного Хреста) по всіх церквах Галицької Церковної Провінції будуть виголошені по три ювілейні проповіді на приписані теми.

Діла Комітет „С. Х. У.“ радить виголосити ці три проповіді по змозі в днях 25. 26. і 27. вересня 1938. Всі проповіді на дні 24. 7., 28. 7., 14. 8. і 14. 8.—27. 9. виділяють окремою книжечкою. Подрібні приписи для оо. Парохів про ювілейний молебен, водосвяття, посвячення Хреста й інші обряди будуть подані своєчасно в окремому бюлетені Діла Ком. „С. Х. У.“

5) На Воздвиження Чесного Хреста, в дні 27. вересня 1938, біля всіх парохіальних церков Галицької Церковної Провінції будуть посвячені та вкопані ювілейні хрести і будуть виголошені відповідні проповіді. В прилученні хрест можна вкопати в чергову неділю, 2. жовтня 1938.

Подрібні приписи про розміри й форму ювілейних хрестів та про написи на них будуть оголошені своєчасно в окремому бюлетені Діла Ком. „С. Х. У.“

6) В часі Ювілейного Року (14. VIII. 1938—14. VIII. 1939) відбуватимуться в усіх парохіях Галицької Церковної Провінції місій або рекольцій з наміреним поширити Христову Правду по всій Україні. Підчас місій чи рекольцій, які всюди будуть закінчені масовою сповіддю і св. Причастям та Благодарною пісню, щодня відправлятиметься ювілейний молебен.

7) В часі Ювілейного Року (14. VIII. 1938—14. VIII. 1939) відбуватимуться у всіх місцевостях Галицької Церковної Провінції ювілейні концерти, академії або святочні сходни з відповідною програмою.

Подрібні програми й матеріали до таких імпрез будуть своєчасно подані в окремому підручнику, що його видасть Діла Ком. „С. Х. У.“

8) Діловий Комітет „С. Х. У.“ підготує авдієзаписи цілокресового тривалого пам'ятника

Ювілейного Року. Крім того в кожній місцевості Галицької Церковної Провінції Местний Комітет проголосить якийсь актуальний церковно-релігійний характеру, що його початкує і по змозі виконає в Ювілейний Рік. Може це бути: будова церкви, рмонтивання церкви, поставлення монастиря, будівлення ювілейного дзвона, абування монастиря, Християнського Дому і т. п. — відповідно до місцевих потреб та умов.

Оці інструкції подаємо до загального відома і визнаємо всіх тих, що ім дотримуватимуться, як національну справу, щоб негайно приступили під проводом місцевих оо. Парохів до її виконання й реалізації намічених точок.

Львів, дня 11. червня 1938.

ЗА ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ
СВЯТА ХРИСТІАНСЬКОЇ УКРАЇНИ

О. Юліан Дзерович,
урядуючий заст. голови

Роман Данилюк,
секретар

Адреса Ділового Комітету „С. Х. У.“: Львів, Новий Світ, 22, Ген. Інститут Кат. Інст.

Спорт.

РЕЧИНЦІ ЗМАГАНЬ ЗА ВХІД ДО ОКОУНОГО

На сьогоднішній засіданні В. І. Д. Местного Комітету за вхід до Окоуного, яка триватиме у двох групах: Львів-Тернопіль і Тернопіль-Дрогобич.

19. 6. Дрогобич (Каліма) — Перемишль (Каліма) — Львів (ТШЛ). 20. 6. ТШЛ — Тернопіль — Перемишль — Дрогобич. 10. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 11. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 12. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 13. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 14. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 15. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 16. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 17. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 18. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 19. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 20. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 21. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 22. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 23. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 24. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 25. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 26. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 27. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 28. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 29. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 30. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 31. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 32. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 33. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 34. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 35. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 36. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 37. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 38. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 39. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 40. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 41. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 42. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 43. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 44. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 45. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 46. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 47. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 48. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 49. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 50. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 51. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 52. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 53. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 54. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 55. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 56. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 57. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 58. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 59. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 60. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 61. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 62. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 63. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 64. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 65. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 66. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 67. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 68. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 69. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 70. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 71. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 72. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 73. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 74. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 75. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 76. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 77. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 78. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 79. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 80. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 81. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 82. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 83. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 84. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 85. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 86. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 87. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 88. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 89. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 90. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 91. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 92. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 93. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 94. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 95. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 96. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 97. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 98. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів. 99. 7. Тернопіль — Перемишль — Львів. 100. 7. Львів — Тернопіль — Перемишль — Львів.

Діло (Україна) дістане за мого і П. Савицького (Австрія) — 2 місяці дівки з тривалістю 5 місяців.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Театр:

Неділя 12. 6. год. 4. веч. „Літо в Нормандії“. Год. 8. веч. „Вони королю Малагасу“.

Понеділок 13. 6. год. 8. веч. „Про мети“. Вівторок 14. 6. год. 8. веч. „Про мети“. Среда 15. 6. год. 8. веч. „Вони королю Малагасу“.

Театр Різношерстостей:

Неділя 12. 6. год. 4. веч. „Віслюк не переїздив“. Год. 8. веч. „Віслюк не переїздив“. Понеділок 13. 6. год. 8. веч. „Віслюк не переїздив“. Вівторок 14. 6. год. 8. веч. „Віслюк не переїздив“. Среда 15. 6. год. 8. веч. „Віслюк не переїздив“.

Український театр Йосифа Стадника (світляка):

РАДІОХІП: 12. 6. Святий вечір. 13. 6. Червоноград. СТОЯНИН: 12. 6. год. 4. веч. „Святий вечір“. 13. 6. год. 4. веч. „Святий вечір“.

Український Народний Театр ім. Тобілевича:

ЯМНИЦЯ: 12. 6. Лісова пісня. ОТАНІСЛАВІВ — тільки один вечір: 13. 6. Прегла в Чорні, секретна на 3 дні Я. Височина. Прем'єра. 31. Святий вечір (це театр до Борова).

Український Народний Театр ім. М. Солов'яного:

КОЛОМІЯ: 12. 6. Лісова пісня. 13. 6. Гетьман. Подрубок. ЯВЛЮНІН: 14. 6. Маруся Богуславка. 15. 6. Пісня Басалду. 16. 6. Чоловік Сувола. 17. 6. Мазепа. 18. 6. Пів під іменем Кривої. 19. 6. Гетьман Подрубок.

Театр відноситься до Косова, Кут, Жид, Ворохта, Миславська, Ярмча і Пелетина.

КІНА.

АПОЛОН: „Літо — дівка дівка“. АГЛІЯНТИК: „Віслюк і Сан Квінтіда“. БАЛТИК: „Дівка і Новоліт“.

ВАНДА: „Жайворонок“, „Зелений сиріжок“.

ГРАЖДИНА: „Р. 107“ вивчає допомоги. „Королева милої“. ЕВРОПА: „Верес“ на ося. Родзів. КАСІНО: „Правда переміняє“ (Павло Муш). КОПЕРНИК: „Світ говорить про нас“ (Моріс Шеваліє, Діана Ботанов). МАРУСІНЬКА: „Світ у віні“. Театр „Святий вечір“. „Мелодія підлітка“.

МЕТРО: „Хто остатній цілує“, „Промисли виглядає“. МІРАЖ: „Тайна з-м Бріанс“, „Тато жінкою“. МУЗА: „Лілія Мажінета“. ПАЛІО: „Масовірада“ з Лейфом Різвер.

НАКО: „Страшний дівр“. РАДІО: „Діалог серця“. РІАЛІТО: „Буреліт“. РОКІЛ: „Потіра“ і м'я. додатов. СБІТ: „Товариш зброї“, „Вона терористка“.

СТІЛІВ: „Очі вогні та рука твоя“. „М. 4 от“. „Тайна самітного дівр“. УТІХА: „Незвичайний БІТ і ревія. ХІМІКА: „Під жовтим прапором“ з Савицьким „Ізидор“.

ФОТОПЛАСТИКОН: (за Марієльа 8). „Альпі“.

ФОТОПЛАСТИКОН: „Саломіда“ (Павел Гавсман 4 7). „Португалія: Мадейра, Лібона, Фунчаль“.

ЛВІВСЬКЕ РАДІО.

Неділя, 12. червня 1938.

7.13 Пісня, 7.30 Концерт духовного пісню пісню, 8.00 Радіо-літ. 8.13 Діалог серця, 8.30 Концерт духовного пісню пісню, 8.45 Літ. адровіт, 9.00 Літ. адровіт, 9.15 Літ. адровіт, 9.30 Літ. адровіт, 9.45 Літ. адровіт, 10.00 Літ. адровіт, 10.15 Літ. адровіт, 10.30 Літ. адровіт, 10.45 Літ. адровіт, 11.00 Літ. адровіт, 11.15 Літ. адровіт, 11.30 Літ. адровіт, 11.45 Літ. адровіт, 12.00 Літ. адровіт, 12.15 Літ. адровіт, 12.30 Літ. адровіт, 12.45 Літ. адровіт, 13.00 Літ. адровіт, 13.15 Літ. адровіт, 13.30 Літ. адровіт, 13.45 Літ. адровіт, 14.00 Літ. адровіт, 14.15 Літ. адровіт, 14.30 Літ. адровіт, 14.45 Літ. адровіт, 15.00 Літ. адровіт, 15.15 Літ. адровіт, 15.30 Літ. адровіт, 15.45 Літ. адровіт, 16.00 Літ. адровіт, 16.15 Літ. адровіт, 16.30 Літ. адровіт, 16.45 Літ. адровіт, 17.00 Літ. адровіт, 17.15 Літ. адровіт, 17.30 Літ. адровіт, 17.45 Літ. адровіт, 18.00 Літ. адровіт, 18.15 Літ. адровіт, 18.30 Літ. адровіт, 18.45 Літ. адровіт, 19.00 Літ. адровіт, 19.15 Літ. адровіт, 19.30 Літ. адровіт, 19.45 Літ. адровіт, 20.00 Літ. адровіт, 20.15 Літ. адровіт, 20.30 Літ. адровіт, 20.45 Літ. адровіт, 21.00 Літ. адровіт, 21.15 Літ. адровіт, 21.30 Літ. адровіт, 21.45 Літ. адровіт, 22.00 Літ. адровіт, 22.15 Літ. адровіт, 22.30 Літ. адровіт, 22.45 Літ. адровіт, 23.00 Літ. адровіт, 23.15 Літ. адровіт, 23.30 Літ. адровіт, 23.45 Літ. адровіт, 24.00 Літ. адровіт, 24.15 Літ. адровіт, 24.30 Літ. адровіт, 24.45 Літ. адровіт, 25.00 Літ. адровіт, 25.15 Літ. адровіт, 25.30 Літ. адровіт, 25.45 Літ. адровіт, 26.00 Літ. адровіт, 26.15 Літ. адровіт, 26.30 Літ. адровіт, 26.45 Літ. адровіт, 27.00 Літ. адровіт, 27.15 Літ. адровіт, 27.30 Літ. адровіт, 27.45 Літ. адровіт, 28.00 Літ. адровіт, 28.15 Літ. адровіт, 28.30 Літ. адровіт, 28.45 Літ. адровіт, 29.00 Літ. адровіт, 29.15 Літ. адровіт, 29.30 Літ. адровіт, 29.45 Літ. адровіт, 30.00 Літ. адровіт, 30.15 Літ. адровіт, 30.30 Літ. адровіт, 30.45 Літ. адровіт, 31.00 Літ. адровіт, 31.15 Літ. адровіт, 31.30 Літ. адровіт, 31.45 Літ. адровіт, 32.00 Літ. адровіт, 32.15 Літ. адровіт, 32.30 Літ. адровіт, 32.45 Літ. адровіт, 33.00 Літ. адровіт, 33.15 Літ. адровіт, 33.30 Літ. адровіт, 33.45 Літ. адровіт, 34.00 Літ. адровіт, 34.15 Літ. адровіт, 34.30 Літ. адровіт, 34.45 Літ. адровіт, 35.00 Літ. адровіт, 35.15 Літ. адровіт, 35.30 Літ. адровіт, 35.45 Літ. адровіт, 36.00 Літ. адровіт, 36.15 Літ. адровіт, 36.30 Літ. адровіт, 36.45 Літ. адровіт, 37.00 Літ. адровіт, 37.15 Літ. адровіт, 37.30 Літ. адровіт, 37.45 Літ. адровіт, 38.00 Літ. адровіт, 38.15 Літ. адровіт, 38.30 Літ. адровіт, 38.45 Літ. адровіт, 39.00 Літ. адровіт, 39.15 Літ. адровіт, 39.30 Літ. адровіт, 39.45 Літ. адровіт, 40.00 Літ. адровіт, 40.15 Літ. адровіт, 40.30 Літ. адровіт, 40.45 Літ. адровіт, 41.00 Літ. адровіт, 41.15 Літ. адровіт, 41.30 Літ. адровіт, 41.45 Літ. адровіт, 42.00 Літ. адровіт, 42.15 Літ. адровіт, 42.30 Літ. адровіт, 42.45 Літ. адровіт, 43.00 Літ. адровіт, 43.15 Літ. адровіт, 43.30 Літ. адровіт, 43.45 Літ. адровіт, 44.00 Літ. адровіт, 44.15 Літ. адровіт, 44.30 Літ. адровіт, 44.45 Літ. адровіт, 45.00 Літ. адровіт, 45.15 Літ. адровіт, 45.30 Літ. адровіт, 45.45 Літ. адровіт, 46.00 Літ. адровіт, 46.15 Літ. адровіт, 46.30 Літ. адровіт, 46.45 Літ. адровіт, 47.00 Літ. адровіт, 47.15 Літ. адровіт, 47.30 Літ. адровіт, 47.45 Літ. адровіт, 48.00 Літ. адровіт, 48.15 Літ. адровіт, 48.30 Літ. адровіт, 48.45 Літ. адровіт, 49.00 Літ. адровіт, 49.15 Літ. адровіт, 49.30 Літ. адровіт, 49.45 Літ. адровіт, 50.00 Літ. адровіт, 50.15 Літ. адровіт, 50.30 Літ. адровіт, 50.45 Літ. адровіт, 51.00 Літ. адровіт, 51.15 Літ. адровіт, 51.30 Літ. адровіт, 51.45 Літ. адровіт, 52.00 Літ. адровіт, 52.15 Літ. адровіт, 52.30 Літ. адровіт, 52.45 Літ. адровіт, 53.00 Літ. адровіт, 53.15 Літ. адровіт, 53.30 Літ. адровіт, 53.45 Літ. адровіт, 54.00 Літ. адровіт, 54.15 Літ. адровіт, 54.30 Літ. адровіт, 54.45 Літ. адровіт, 55.00 Літ. адровіт, 55.15 Літ. адровіт, 55.30 Літ. адровіт, 55.45 Літ. адровіт, 56.00 Літ. адровіт, 56.15 Літ. адровіт, 56.30 Літ. адровіт, 56.45 Літ. адровіт, 57.00 Літ. адровіт, 57.15 Літ. адровіт, 57.30 Літ. адровіт, 57.45 Літ. адровіт, 58.00 Літ. адровіт, 58.15 Літ. адровіт, 58.30 Літ. адровіт, 58.45 Літ. адровіт, 59.00 Літ. адровіт, 59.15 Літ. адровіт, 59.30 Літ. адровіт, 59.45 Літ. адровіт, 60.00 Літ. адровіт, 60.15 Літ. адровіт, 60.30 Літ. адровіт, 60.45 Літ. адровіт, 61.00 Літ. адровіт, 61.15 Літ. адровіт, 61.30 Літ. адровіт, 61.45 Літ. адровіт, 62.00 Літ. адровіт, 62.15 Літ. адровіт, 62.30 Літ. адровіт, 62.45 Літ. адровіт, 63.00 Літ. адровіт, 63.15 Літ. адровіт, 63.30 Літ. адровіт, 63.45 Літ. адровіт, 64.00 Літ. адровіт, 64.15 Літ. адровіт, 64.30 Літ. адровіт, 64.45 Літ. адровіт, 65.00 Літ. адровіт, 65.15 Літ. адровіт, 65.30 Літ. адровіт, 65.45 Літ. адровіт, 66.00 Літ. адровіт, 66.15 Літ. адровіт, 66.30 Літ. адровіт, 66.45 Літ. адровіт, 67.00 Літ. адровіт, 67.15 Літ. адровіт, 67.30 Літ. адровіт, 67.45 Літ. адровіт, 68.00 Літ. адровіт, 68.15 Літ. адровіт, 68.30 Літ. адровіт, 68.45 Літ. адровіт, 69.00 Літ. адровіт, 69.15 Літ. адровіт, 69.30 Літ. адровіт, 69.45 Літ. адровіт, 70.00 Літ. адровіт, 70.15 Літ. адровіт, 70.30 Літ. адровіт, 70.45 Літ. адровіт, 71.00 Літ. адровіт, 71.15 Літ. адровіт, 71.30 Літ. адровіт, 71.45 Літ. адровіт, 72.00 Літ. адровіт, 72.15 Літ. адровіт, 72.30 Літ. адровіт, 72.45 Літ. адровіт, 73.00 Літ. адровіт, 73.15 Літ. адровіт, 73.30 Літ. адровіт, 73.45 Літ. адровіт, 74.00 Літ. адровіт, 74.15 Літ. адровіт, 74.30 Літ. адровіт, 74.45 Літ. адровіт, 75.00 Літ. адровіт, 75.15 Літ. адровіт, 75.30 Літ. адровіт, 75.45 Літ. адровіт, 76.00 Літ. адровіт, 76.15 Літ. адровіт, 76.30 Літ. адровіт, 76.45 Літ. адровіт, 77.00 Літ. адровіт, 77.15 Літ. адровіт, 77.30 Літ. адровіт, 77.45 Літ. адровіт, 78.00 Літ. адровіт, 78.15 Літ. адровіт, 78.30 Літ. адровіт, 78.45 Літ. адровіт, 79.00 Літ. адровіт, 79.15 Літ. адровіт, 79.30 Літ. адровіт, 79.45 Літ. адровіт, 80.00 Літ. адровіт, 80.15 Літ. адровіт, 80.30 Літ. адровіт, 80.45 Літ. адровіт, 81.00 Літ. адровіт, 81.15 Літ. адровіт, 81.30 Літ. адровіт, 81.45 Літ. адровіт, 82.00 Літ. адровіт, 82.15 Літ. адровіт, 82.30 Літ. адровіт, 82.45 Літ. адровіт, 83.00 Літ. адровіт, 83.15 Літ. адровіт, 83.30 Літ. адровіт, 83.45 Літ. адровіт, 84.00 Літ. адровіт, 84.15 Літ. адровіт, 84.30 Літ. адровіт, 84.45 Літ. адровіт, 85.00 Літ. адровіт, 85.15 Літ. адровіт, 85.30 Літ. адровіт, 85.45 Літ. адровіт, 86.00 Літ. адровіт, 86.15 Літ. адровіт, 86.30 Літ. адровіт, 86.45 Літ. адровіт, 87.00 Літ. адровіт, 87.15 Літ. адровіт, 87.30 Літ. адровіт, 87.45 Літ. адровіт, 88.00 Літ. адровіт, 88.15 Літ. адровіт, 88.30 Літ. адровіт, 88.45 Літ. адровіт, 89.00 Літ. адровіт, 89.15 Літ. адровіт, 89.30 Літ. адровіт, 89.45 Літ. адровіт, 90.00 Літ. адровіт, 90.15 Літ. адровіт, 90.30 Літ. адровіт, 90.45 Літ. адровіт, 91.00 Літ. адровіт, 91.15 Літ. адровіт, 91.

Середа, 12 червня

6.45 Румунка, 12.00 Румунка

7.15 Орх. концерт. 8.30 Дім

Перше спільне урок оркестру

ноброманші, 11.15 Дім

любові людей. Вар шість з шість

глюсти дивити собі, 12.00

вадисти, 14.00 Інформативна

14.35 Поліцейські пісні в хорі

ноли Колески, у яки. Ураження

дів Хору, під іри. (Діти)

Гварнирук мислоса. (Діти)

Повія, повія бурини віри. (Діти)

Вітані, Вітані мій валесюк, Вітані

Тихий, тихий, Пить ласи

Ой поля, ви поля, 13.00

дослідів та сучас. 13.15

на на зміни, 13.15 Пить

слова, 13.45 Говорили

Орх. концерт. 14.45 Саксофон

17.00 Візучі візучі з віри

17.10 Листки з валесюк

тична музика з ві, 17.15

18.00 Інформативна Віска

паль Маркелети Промисли

Гайна та Янух. Пить з ві

Музичні, 19.00 Пить з ві

спокій-Валесюк у віри

гузальна гуртук, 20.00

дів ешуніши, сні, 20.00

дох, соцієт, 20.00 з віри

ієч, донієч, Агулани

Порт, 22.35 Музика з ві

Порт.

КОРЧИН РУСТИНАЛЬНИЙ, літисако серед шпальових лісів і гір, над рікою Сирій, зупини, плажа, прогулянка на горі Парашки, скелі Бубоні, Урці, поручає сонячні, адоворі помешкання. Доля вітальні Сивинської Вікторії моторіною. Інформації: Уряд громадський. 1258 2-5

ДОРА! Палеон „Маліна“ дитяче „О-деві“ в найгарнішій і доглянутій пологій поручає сонячні кімнати, домашній адоворі харч у власній управі. Зголосження в Управі. 1218 3-10

ЯМНЕ — вілла „Гуцула“ побіч стайні підвита від 15. червня. Адоворі домашній харч. Марія Кашакова. 1291 1-3

ЛІТНИЦЕ ДОРА, Палеон у фундації Ремонієвіч ім. Коворудів у Дорі від 15 червня приймає літників в цілком утриманні. Ціни помірковані. Нова обстановка. Ремонієвіч фундація ім. Коворудів Дора, вул. Яремчанська 54. 1214 2-5

РІЖНІ

НАЙДЕШЕВШЕ жіночі і мужські парасолі тіляки в **НОВІТНІЙ ВИРІВНІ ПАРАСОЛІВ „ЛІОН“**, Шайноха 2. 1300 1-3

ЛЕДІВНІ герметичні, новітні кухні найдешевше **МБ-ЛІАК**, Мильвіа, Синистуська 30. 1299 1-2

СТАРУ ГАРДЕРОВУ мужеську — мініально на найменшій бельовій матеріалі. Телефон 270-25. 1283 1-1

МЕШКАННЯ перед уживанням треба очистити від блондів свіжого С-ІА-З. Дістаньте сюди. 1297 1-10

СКЛАД МЕБЛІВ, комплектні і поодинокі кімнати урядові поручає соціалі і дешеві **ФР. ЗЕЛІНСЬКИЙ**, Львів, Болонська 8. Тел. 228-10. 1281 1-6

СТАРІННІ книжки, рукописи, гравюри в історії та сусп. життя України купують. По Адам під „Книжка“. 1282 1-2

ЗЛЕ ЧУЄШ? Шумить? Витікає? Жадай шарового продукту на шугучі буржуйі. „Бубон“ Kraków, Olza.

КОВДРИ переробляють в один день за 3.50. Вирібні ковдри, Кентшинського 4. 1132а 2-2

КОНКУРЕНЦІЯ Васильковий Диміт, мануфактури і галітерії, шукає агаєтє християн до продажі по селах. Lódz, Жугітка 338.

ГОДИННИКИ і біжутерія найпрекрасніше заправляє українська фірма П. Карпачів у Львові вул. Домініканська ч. 7. 1280 58-0

ВІЧНІ ПЕРА найкраще найкраще „ПРЕЦИЗІЯ“, тисер Шайноха 1. 1183 3-0

ПРОПУКЛИНОВІ БАНДАЖІ гумові, червоні, літкові, проти усування матиці з гарантією виконує відоме **УКР. ОРТОПЕДИЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ ІВАНА УГРИМА**, Львів, вул. Вірменська ч. 15. 2041 63-103

КАФЛЯРСКА КООПЕРАТИВА „КЕРАМІНА“ виконує всіма кафлярськими роботами по цінах конкурентних, солідно і на час. Зголосження приймає щоденно від год. 7-ої рано до год. 19-ої вечором при вул. Шестинська ч. 16 А. Телефон ч. 296-10. 1258 2-2

ПОЗІР, НОВИНА! Вже появились дуже гарні кольорові літотипи артиста маляра А. Кашака, а саме: Віл під Крутими, Віл під Маківці, Сагайдачний громить турків та інші, можна дістати гуртом і деталі у видавця: І. Ставний, Львів, Городецька ч. 2 Б. Для вкращих і відправлення ре-маті. 1208 8-10

КЛІНІКА годинників **ГУТЕРМАН** при Синистуській чотирнадцять опраді видіє тільки 3-річну гарантію, але вони солідно роблять. 1105 4-12

Український Текстильний Склад „Manufactura“ Львів, Капітульна Площа 3.
Поручає модніші шовки на сукні, шовки на літні костюми, комплекти та суконки. — Камтарни на мужські літні одяги, матеріали на загорти, попедіни та оксфорди на спортивні сорочки та інші.

ХВОДИЙ ШЛУНОК є нераз причиною найгіршордіших хворіб
ЗЕЛА З ГІР ГАРЦУ Д-РА ЛЯВЕРА

не добрий засіб до упорядкування шлунока, усувають запір, загідно природним способом очищують та усувають гнильні субстанції, які затроюють організм.
ЗЕЛА З ГІР ГАРЦУ Д-РА ЛЯВЕРА впливають теж при недугах печінки, нирок, жовчезних каменях і гемороїдах — їх радо приймають хворі.

Єдина українська фабрика „СІТКА“ А. КУЗИК І. СТУПАР
дотяганих тканин і сіток
порукає готові сита, решета, рафи і сітки до огорожі
ГОРОДЕНКА, вул. Івана Франка ч. 11.

ЛІКАРСКА ПОМІЧ

Спец. шкір., венер. недуг і косметики

Д-р. ФІШЕР

6, лікар (асистент) Клініки у Берліні, Празі, Відні орд. **КІЛІНСЬКОГО** 3 (напроти Від. Каварні) тел. 251-68. 2143

Косметичний Інститут і Лібораторія Д-ра О. тушицького

Львів, вул. св. Софії ч. 3. Тел. 205-28.

УСУВАЄ: аномалії пера, арозогатини, пігменту, волосся, бляди, дабоби по вісці і плями. Масажі тривалі усувають морщини, жилаки і відморожень власною метою. Тривалі усувають омолодження від катафорезу. Оталі рум'яні підпирки запусканням яскри (татування). Урядово затверджені косметичні курси закордон-792 ної програми. 1-10

Не соромся коли маєш

Пролуклину!

Піди до найстаршого на світі заведення пропуклинових і черевних банданів

М. Фрайліха

Львів, Городецька 35
під управою лікаря-спеціаліста.

ОГОЛОШЕННЯ.

Рік оснув. 1915

РОБІТНЯ
НОВІТНЬОЇ МЕХАНІКИ
ОРТОПЕДИЧНОЇ
ОТТО ЛІНК

Львів, ул. Личаківська 20.
Телефон ч. 272-65.

ВИКОНУЄ:

Великі апарати і корсети на кризку і туберкузу зоотей. Владаки на плоскі отони а теж протези на ампутовані кістки.

Направа і нікловання хірургічного приладдя.

Купуйте тільки знаної доброти **ГОЛЮБСЬКІ ДЕЛІКАТЕСОВІ СІРКИ** **ЕМЕНТАЛЬСЬКІ** лагідні в смаку, **ТИЛЬНІЦЬКІ** пікантні в смаку, **КМІНКОВІ** служать добром травленню **САРДЕЛІВІ** побуджують апетит а назвою „**РОТН**“, бо це товар пошнени і дешевий. Вистерігантьс фальсифікації. Домагайтесь ягоди, замовляйте у фірми „**ROTR**“, Golub, Potomze.

БРАТИ ДМИТЕРКИ

єдине українське конц. підприємство самох. перевозове

Львів, Ринок 43, тел. 272-48

виконує всілякі перевози до всіх містечко-востей в краю — дешево, скоро і солідно. Спеціальні авті для перевозу меблів, а відповідною кваліфікацією обслуговують — дають гарантію 800 вагирасної доставки. 1-50

МЕБЛІ Ідальні, спальні, на-бітні, сальони, кля-ом, тапчани, матраци і денорачії поручає Віденська вирібні столпирсько-тапирська

ІВАН ОРТНЕР

Львів, Синистуська 41. Тел. 292-79. 948 10-50

А. МАРЯШ

Львів
Городецька 41
Телефон 245-82.

Виробляє: міхи шпичкові, циліндрові, поодинокі і подвійні, технічні для де-тислів, золотарів, цукорників і т. п.

Увага!

Церковні і просвітянські хори

„СТУДІОН“ видавництво духовно-му-зичних творів, Львів, Петра Огаря ч. 2

видало такі твори, потрібні хорам на всілякі духовно-музичні імпрези:

- 1) Березовський: Чашу спасенія — мішаний хор — ціна 0.50
- 2) Березовський: В доміть вічную мішаний хор — 0.50
- 3) Березовський: Творий ангели — мішаний хор — 0.50
- 4) Березовський: Во всю землю — мішаний хор — 0.50
- 5) В. Кудрик: Пасли пастир — по-чайський кант — 1.-
- 6) В. Кудрик: Радуйся Царице — на мішаний і на жіночий хор — 1.-
- 7) Яншин Я.: Слава Богові на мішаний хор — 0.50

Замовляючи крім ціни купив мають ді-слати на порто пересилки 0.20 сот. Всі ради дає, як і різні безцінні інтере-сованні щодо видавництва приймає: І. Охримович, Львів, Домініканська ч. 11. На відповід долучити марку за 0.25 сот.

„ВОДОТЯГИ“

Бюро технічне і відомство для інста-ляцій водотягови, санітарної техніки та оргіанки.

Львів, вул. Пелчинська 22, тел. 23-166. Станіславів, 3-го Мах 12.

Бюро технічне і відомство для інста-ляцій водотягови, санітарної техніки та оргіанки.

Найдешевші меблі

а українській **АРХО** кооперативі

Львів, Корняків 1. Тел.: 272-44

ПІТ

НІГ, РУК, ПАХВІ і т. п. зникне при вживанні спеці-ного певного і нешкідливого ле-ку

пудру „**CSAVE**“ 50 сот.

Пробний пакет. Перфумері

С. ФЕДЕРА

Львів, вул. Сикстуська 1.

Філія: вул. КОПЕРНИКА 15 а.

ФІЛІЯ: вул. ГАЛИЦЬКА 4 а.

За 10 сотиків леду — 3 міхави дають тільки **ГЕРМЕТИЧНІ**

ледівні САКА

найдешевше купите просто в фаб-Львів, Синистуська 18 (пр. Катан-тел. 116-85. 1118 1-2

САМОХОДИ „CITROEN“

МОТОЦИКЛ: „Baker“, „Compt“, польські „Moj“, білоруські „Victoria“, частіше запасає, керу-ри, томо поручає

Бюро техн.-торговельно-„**МОТО**“

Львів, Покорська 12. — Тел. 284-86

КІР

Львів, Усейського 8
Тел. 280-88

Станіславів, 3-го Мах 4. Тел. 28

ПЛЯНИ
КОШТОРИСИ
БУДОВИ

Ваше Очко
ГАЛИЦЬКА 1. РІГ РИНО

Фірма „**Paryzanka**“

якщо

ПІСЬ, ГАНТІ, ГУДЖИ, ГІДІ, КОРИ

скоро і старанно — якийсь

Львів, Льва Сави 34

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“.

Розмір часопису: 2 текстові шпальти і 4 оголошенні шпальти.

І мм. одношпальтовий або його місце в руб.	Розмір часопису: 2 текстові шпальти і 4 оголошенні шпальти.	Розмір часопису: 2 текстові шпальти і 4 оголошенні шпальти.	Розмір часопису: 2 текстові шпальти і 4 оголошенні шпальти.	Розмір часопису: 2 текстові шпальти і 4 оголошенні шпальти.
різні оголошенні	матримоніальні і приват. кориснодавчі по	матримоніальні і приват. кориснодавчі по	матримоніальні і приват. кориснодавчі по	Остання сторінка 1/1
І мм. одношпальтовий в тексті і новинах	матримоніальні і приват. кориснодавчі по	матримоніальні і приват. кориснодавчі по	матримоніальні і приват. кориснодавчі по	Остання сторінка 1/2
І мм. одношпальтовий на першій сторінці	матримоніальні і приват. кориснодавчі по	матримоніальні і приват. кориснодавчі по	матримоніальні і приват. кориснодавчі по	Остання сторінка 1/4
	матримоніальні і приват. кориснодавчі по	матримоніальні і приват. кориснодавчі по	матримоніальні і приват. кориснодавчі по	Остання сторінка 1/8

За редакцію відповідає Олександр Костиш. Вихас Визначення Спільн „Діло“. З друкарні Вид. Спільн „Діло“. Львів, 1938.